

توفی زینب

سهید قادر هیدایه تری

توقى ۋە زازىل

رۇمان

سەيدقادىر ھىدايەت

۱۳۹۱ ھى تاۋى

سرشناسه : هدایتی، قادر
عنوان و نام پدیدآور : توفی عه‌زایل (رمان کردی) // قادر هدایتی.
مشخصات نشر : تهران: کوله‌پشتی، ۱۳۹۱.
مشخصات ظاهری : ۱۷۵ص.
شابک : ۹۷۸-۶۰۰-۵۸۱۶-۹۹-۰
وضعیت فهرست‌نویسی : فیپا
موضوع : داستان‌های کردی؛ قرن ۱۴
رده‌بندی کنگره : ۱۳۹۰-۳۷-۷۴۵هـ/س/۳۲۵۶ PIR
رده‌بندی دیویی : ۸۴۹/۲۳
شماره‌ی کتاب‌شناسی ملی : ۲۴۲۶۸۷۶

توفی عه‌زایل

نووسەر: سه‌یدقادر هیدایه‌تی
روویه‌رگ: ئیدریس به‌ه‌رام‌پوور
چاپ و په‌خش: تاران، کۆله‌پشتی
چاپی به‌که‌م / ۱۳۹۱
ئه‌ژمار: ۱۰۰۰
نرخ: ۷۰۰۰ تمه‌ن

بۆ پرووناك و سه ما و ئالا

سپاس بۆ به پرتـزان: على غولامعلى،
عهزيمه حمود پوور، هيدايهت هيدايه تي.

من سه‌گی بهر پینی ئەو زاتە، هەدی ئەوهم نیە ئەم بەسەرھاتە بگێرمەوہ. گێرانیەوہی بەسەرھات و ژین نامە ی بنەمالە ی ئەو مشایەخە «رۆح و گیانم بە فیدایان» بو منی ئۆمی بی سەر و زمانی خاکەساری روو رەشی بی پەنا و پشتیوان نابێ. من نابێ پی لە بەرە ی خۆم زیاتر راکیشم و نابێ تاوانی قورسی گێرانیەوہی بەسەرھاتی ئەو بنەمالە یە بینمە ئەستۆی خۆم. لە بەر پیروزی و گەرەبی حەزرتی خاوەن شکۆ، گەرە و پیشەوای ئەولیا، بەر و بو ی دلی مشایەخ، جگەرگۆشە ی حەزرتی غەوس، پیشەوای عارفانی عەودال، سەرباشقە ی دەرویشانی نیودار، مەلەوانی بەحری حەقیقەت، رووناکایی ریبازی حەمدوونی، کۆلەکە ی دین و ئاین، سەرورم حەزرتی شیخ‌باپیر، کوری شیخ‌زورار، کوری شیخ‌مەزیدی کوردی، کوری ئەبوو عەلی کوردی، لە تۆرەمە ی شی حەمدوونی گەرە «بە سەدەقە ی سەریان بم» کەس زاتی نیە باسیان بکا یان بە رابردوویان دا بگەریتەوہ. تەنانەت کەس ناویری قامکی بەرەو

بهرزه جی و مهزنه مالیککی وهک تهکیه‌ی هه‌زهرتی شی‌ه‌مدوون «خودا شه‌رپف و شکوی ههر پایه‌دار و به‌رده‌وام بکا»، رادی‌ری و بلی‌ئو ته‌کیه‌یه ههر له سهر ئو قه‌لافه‌ت و شی‌وازه‌ی وه‌ستا خه‌سره‌و دای‌نابوو، وهک خو‌ی ماوه‌ته‌وه.

کی‌زاتی ئه‌وه‌ی هه‌یه ئه‌وه‌نده له‌و باره‌گا نوورانی‌یه بکو‌لیته‌وه و بلی‌ئو نما و ر‌واله‌ته‌ی ئیستا هه‌یه‌تی، ده‌س‌کاری وه‌ستا خه‌سره‌وه. کی‌ده‌توانی به‌بنج و بناوانی ئه‌و باسه‌دا بر‌واته‌ خواری و بلی‌ئو وه‌ستا خه‌لکی شاری کرماشان بوو. له‌دانا‌نه‌وه و چاک کردنه‌وه‌ی مزگه‌وت و دووکان و بازاره‌کونه‌کان له‌سهر شی‌وازی پی‌شووی خو‌یان پسپور و لی‌هاتوو بوو. ئه‌و، ر‌وژگاری به‌ده‌م پینه و په‌ر‌وی نمای قه‌یسه‌ری و مزگه‌وت و هه‌مامه‌کونه‌کانه‌وه تی‌په‌ر ده‌کرد. من ناویرم ئه‌و سور و نه‌ینی‌یه ناشکرا بکه‌م که له‌میژ بوو دل‌ی ئاوینه‌ئاسای سه‌روه‌رم هه‌زهرتی شی‌خ‌بایر «به‌قوربانی دل‌ی بی‌گه‌ردی بم»، له‌بوسه‌ی وه‌ستایه‌کی وهک وه‌ستا خه‌سره‌ودا بوو.

به‌هو‌ی ئه‌وه‌ی که‌س هه‌دی ئه‌وه‌ی نیه‌به‌ره‌و سه‌رچاوه‌ی خو‌شه‌ویستی و مهزنه‌مالیککی وهک ته‌کیه‌ی هه‌زهرتی شی‌ه‌مدوون قامک رادی‌ری، که‌سیش بو‌ی نیه‌کاری به‌سهر ئه‌و ر‌ووداوه‌وه بی‌ئو بلی‌ئو ر‌وژیک له‌ر‌وژان له‌سای هه‌ناسه‌ی هه‌موو مشایه‌خ و تیریتی‌چی‌چاوی ئه‌ستیره‌ی گه‌شی دل‌بیداران، گل‌ویی دیوی خاوه‌ن‌دلان هه‌زهرتی شی‌خ‌بایره‌وه له‌پر‌یک‌دا خه‌شتیکی گومبه‌زی قه‌یسه‌ری نی‌و بازار‌ی کرماشان به‌ربو‌وه. به‌دوای ئه‌ویش‌دا بیست‌سی خه‌شتی دیکه‌ش به‌ربوونه‌وه. به‌ئیراده‌ی خودا و ئاماژه‌ی خو‌رئاسای ئه‌ولیا، بازار به‌سهر

یه کدا شیوا و له دوی ئه و رووداوه وه کهس نهی ویرا رو و لهوئ
بکاته وه و قه یسه ری تهخته کرا.

کئی زاتی ئه وهی هه یه و کئی ئه وهنده بویره له ئاستی ئه و نهینی یه
خودایی یه زمانی بگه ری و بلئی بازاری یه کان به هیمای غه بیبی با و
بایرانی ریبه ری ریگه ی ته ریقه تی هه مدوونی، وه ستا خه سره ویان برده
بازاره که.

تهخته و داربه ستیان بو هه له به ست و وه ستا رویشته سه ری. به
لوتف و گه وره یی و ودمی هه موو مشایه خه وه، وه ختیک وه ستا خه سره و
له و سه ره وه چاوی به و هه موو سه ره کهوت که به ره و ئه و، روویان له
هه واکردووه و له مه ودای پینج شهش میتری یه وه چاویان تی برپوه،
خورپه یه ک کهوته دلپه وه. نیوی خودا و ئیمامی عه لی هینا و دهستی
پئی کرد. به وردینی و لیها تووی یه کی وه ستایانه وه خشتی یه که می
وه رگرت و له جیگای خوی دای ناوه و به چه کوشه جیره که ی قایم و
توند و تولی کرد. هه موو سه ره کان، یه ک به خویمان سللاواتیکی به رزیان
بو دیداری فه خری عالم نارد. خشتی دووه می وه رگرت و له جیگای
خوی دای ناوه. هه موو سه ره کان، یه ک به خویمان سللاواتیکی به رزی
دیکه یان بو دیداری فه خری عالم نارد. خشتی سی هه می وه رگرت و
هات له جیگای خوی دای بیته وه، به ئیراده ی خودا و له سای هه ناسه ی
مشایه خه وه، کوت و پر مه چه کی دهستی وا وه خوروو کهوت، نه ی توانی -
له و کاته دا که ئاخو خشتی به دهسته وه بوو- ئه و خشته دانئ و دهستی
نه خورینی و کاره که ی ته وا و بکا. دهستی برد ده سکیشه که ی دامالی،
هه تا دهستی بخورینی، خشته که له دهستی ترازا. سه ره کان له ترسان

به ره و دواوه هورووژمیان برد و شه پۆلئیکی کوت و پریان تی کهوت و به پالہ پهستی به سهر یه کدا کهوتن. به گه ورهیی خودا، خشته که له لئواری تهخته که ی ژیر پیی درا و بوو به دوو له ته وه. له تیکیان راست کهوته خواری و له سای ودمی مشایه خه وه له کهس نه درا. به لام ئه وی دیکه یان به تیژی په ری و زور له ولاتره وه له سهریک درا و تخیلی عهرزی کرد. ههرا هه رای کوشتی کوشتی، وه ستا خه سره وی تۆقاند. به په شوکاوی و ترس و له رزه وه هاته خواری.

خه لئیکی زور ده وی سهره که یان دا و وه ستا له ترسان نه ی ده زانی چبکا. له پریکدا له نیو ئه و ههرا و هوریا هه دا، سلاوات بو بنه ماله ی فه خری عالم بن میچی قه یسه ری له رزانده وه؛ به ودمی فووی کهس نه بینی ئه ولیای مه زنه وه، سهره که هه ستاوه سهر پی. سهره کان سهریان هه لئنا و روونا کایی یه ک له بن میچه که وه - به ئه ندازه ی ده لاقه یه ک - زراوی بردن.

هه موو چاوه روانی ئه وه بوون وه ستا برواته وه سهری و به دانانه وه ی خشته کانی دیکه، بازاره که ئاسایی بیته وه؛ هه تا خه لک وه ک جاران، بی ترس له ژیر ئه و گومبه زه وه بین و بچن و بی ترس له بن میچی قه یسه ری دا سات و سه ودای خو یان بکه ن. به لام به هیما و ئامازه ی پیرانی هه مدوونی، خورپه یه کی سهر کهوته دلئ و وه ستاوه؛ وه ها که دهس به جی کاسه و ماله ی پیچاوه. هه رچه ند له به ری پارانه وه و تکا و رچایان لئ کرد، له ترسان ته واوی گیانی ده له رزی و ئه وه نده ی زوری له غیره ت و بویری خو ی کرد، نه ی توانی و نه ی ویرا بجیته وه سهری و یه ک سهر رویشته وه بو مالی.

له مائی دهستی وه خوروو کهوتهوه و به دواى ئهوهدا ورده ورده هه موو گیانی خوروو و ئالوشیکی ناخوشی لی پهییدا بوو. دواى چهند رۆژ، دهستی له نووکی قامکی یهوه هه تا بن باخهلی و لاقیشی له قولابه به ره وخوار، بالووکه یه کی وردی پیسی لی هات. زۆری پیوه ناره حهت بوو و هه موو جاریک وا خوی هه ل ده کراند، خویتی له دهست و لاقی دیتا. لیر و بالووکه ی دهستی و ئالوش و خورووی گیانی، له کار و کرگاری خست و هیچ دهوا و ده رمانیک چاری نه کرد.

ماوهی سالیکی تیبه ری و ئه وه روا بی کار به دواى دهوا و ده رمانی له شی دا شاره و شار ده خولاوه. تا کوو شه ویک، خویشی له خوی، عارفی ته واو عه یار، زانای بی هاوتا و مرادی دل ئاگا و باوکی پیروژ، سه یید و سه روه رم چه زره تی شیخ باپیر «خودا به ره که تی ئه وه سایه چه وه ره له سه رمان نه بری»، ته شریفی له دروشمی پیاویکی سه رتاپا سه وزی ریش وه ک چۆری شیر ی گوچان به دهست، چووه خه ونی وه ستاوه. له خه وه که دا ئاماژه ی کرد هه رچی زووتره وه ستا خه سره وه ههستی و ههوت دهنک گهنم و ههوت دهنک جو و ههوت دهنک خویتی زبر هه ل گری و بچیتته ته کیه ی چه زره تی شیخ همدوون و بگاته خزمه تی باوکی پیروژ و سه روه رمان چه زره تی شیخ باپیر.

نیوه رۆی سی شه ممه یه ک، وه ستا خه سره و پیش نه هار نویتژی خویند و رووی له خودا کرد و پاراوه. دواى نه هار له گه ل یه کیک له شاگرده کانی به نیوی کامیل، به ره و رووگه ی هه ژاران و چاوگه ی خوشه ویستی و ده روون پاک ی و ئاکار چاک ی وه بری که وتن. کامیل خه لکی کرماشان نه بوو، ئه وه خه لکی ناوچه ی موکریان بوو. کامیل

پیشه‌وا و پیری ته‌ریقه‌ت، سولتانی ئومه‌تی فه‌خری عالهم، ماموستای ماموستایان و خۆری ته‌يسان به دهستی نوورانی و به پیژ و به‌ره‌که‌تی وای ئاماژه فه‌رموو ئاوخۆری‌یه‌ک ئاو به‌نه خزمه‌تی مه‌باره‌کی. ئاوخۆری‌یه‌ک ئاویان برده خزمه‌تی و به دهستی دره‌وشاوه‌ی مه‌باره‌کی، سی چوار تنۆکه ئاوی به سه‌ر و چاوی‌دا پرژاند.

دوای ئه‌و رووداوه گیان‌گه‌شینه و ئه‌و به‌زه‌یی‌یه هه‌ژارلاوینه و ئه‌و لوتفه مرید په‌روه‌رینه، وه‌ستا هی‌واش هی‌واش چاوی هه‌لینا. وه‌ک ئه‌وه‌ی شه‌و و رۆژیک له پتوونی خه‌وی لی که‌وتبی، چاوی به ده‌ور و به‌ری‌دا گیرا و هه‌ستی به سوکنایی و هه‌سانه‌وه‌یه‌کی خۆش کرد؛ له خۆشیان خۆی پی رانه‌گیرا و ده‌ستی کرده‌گریان. به‌دل، پیی خۆش‌بوو ئه‌و شانازی‌یه‌ی پی ببری له نزیکه‌وه به لاق و ده‌ستی نوورانی و به وه‌جی پیشه‌نگی له خواترسان، شه‌یدای باره‌گای ره‌بیانی و سه‌رۆکی ده‌رویشانی گیانی هه‌زره‌تی شیخ‌باپیردا بنووسی و تیرتیر ماچیان بکا. به‌لام سامی به هه‌یه‌تی شاسواری مه‌یدانی ته‌ریقه‌ت، خۆری هه‌لاتووی ئاسمانی خواپه‌رستان و شیریی پیشه‌لانی بویران وا گرتبووی، زاری ببووه ته‌له‌ی ته‌قیو و چاوی ببووه تا‌قی چرا. شه‌رمی حوزوور وای وشک کردبوو، زمانی به هه‌یچ باریک گووی نه‌ده‌کرد و لیوی بو نده‌جوو‌لاوه؛ قورئان له به‌ین‌دا بی، ده‌ت‌کو‌ت هه‌وره تریشقه لیی داوه.

پیشه‌وای مه‌زنی برواداران، هه‌لوی تیژبالی زانست و عیرفان ئاماژه‌ی فه‌رموو وه‌ستا بیجیته پیشی. وه‌ستا به په‌له و په‌شو‌کاوی‌یه‌وه که‌میک له سه‌روه‌رم نزیک بووه، به ریژ و حورمه‌ت و ترسه‌وه، مل‌که‌چ و ده‌سته‌ونه‌زه‌ر به‌رامبه‌ری ئه‌و زاته نوورانی‌یه راوه‌ستا.

سهرداری رپیازی همه دوونی، سهردهستهی کوپی شه و بیداران و سهرخوشی بادهی یه زدانی ئامازهی فهرموو نزیکه تر بیته وه. وهستا خه سهرو به له رزه له رز ههنگاویکی دیکهش خوئی له ههتاوی مریدلاوین نزیکه کرده وه؛ تا رادهیه که نیوانیان دوو ههنگاو ده بوو و نه ده بوو. سهروه رم دیسان به چاوی پیروژ و بروئی مه باره کی وه های ئامازه فهرموو نزیکه تر بیته وه. وهستا به سه رسامی و خو فسه وه ههنگاوی هه لئناوه. به لام لاقی له ده لینگیی پاتوله که ی گیرا و خه ریک بوو به سهروه بکه وئی. هه ر چو نیک بوو، خوئی گرته وه و ههنگاویکی دیکه له و زاته نزیکه بووه. نزیکه بوونه وه یه کی وا، که که م که س ئه و شانازی یه ی پی براوه تا ئه و رادهیه له سه روک و سهروه رمان سه زره تی شیخ باپیر «سه رم بی به به رده بازی به ریپی» نزیکه بیته وه.

گولی گول جاری خو پاریزی، بینایی چاوی مرید و دهرویشان، ریخانهی بهر شالی ئهولیا سهروه رم سه زره تی شیخ باپیر «یاره بی هه زاری وه که من به قوربانی ساتیکی بی» به و چاوه گهش و پر له به زه یی یانه ی چاویکی به ده ور و به ری دا گیرا و دهستی راستی بو لای وهستا دریت فهرموو. وهستا خه سهرو، خوژگه م به خوئی، ههنگاویکی دیکهش چووه پیشی و گه شته خزمه تی پیروزی دهستی به وه جی. وهستا نووشتاوه و به ئاره زووی دلئی خوئی، دهستی به به ره که ت و نوورانی ئه و زاته ی ماچ کرد.

یه کی که له مریده کانی ئه و زاته سه ره رز و روو له خودایه، له بهر خو یه وه کوتی ماچی که خوژگه مان به خو ت؛ هه زاران که س ئاواته خوازن جاری که له جاران له خه ودا به خزمه تی زیاره تی ئه و دهسته

نازدار و پیروز و خوښه‌ویستانه بگن. حه زره تی رووگهی دل‌خووازان، شابازی سه‌رشانی له خودا ترسان به چاوی پر له روحم و به‌زه‌یی، سه‌رنجیکی باوکانه‌ی به‌ره و ده‌روونی راکیشا و به لوتفه‌وه لیبی روانی و به‌سه‌ری کرده‌وه. وه‌ستا خه‌سره و بهو سه‌رنجه پر له فه‌خر و گه‌وره‌یی و شانازی‌یه، هینده‌ی دیکه‌ش دل‌ی گهرم داهات و سه‌ری بو شکو و گه‌وره‌یی ئه و زاته دانه‌واند؛ به‌وپه‌ری خوښه‌ویستی و برپاوه، به‌ری ده‌ستی نازداری ماچ کرد و له سه‌ر و چاوی خو‌ی هه‌ل‌سوو.

نووری شه‌وچرای شامی غه‌ریبان، گل‌ویی دیوی خاسان دوعایه‌کی خویند و به لیوی ناسک و نازداری فوویه‌کی هیواشی گیان‌بزوینی رو‌ح‌لاوینی به سه‌ر و چاوی وه‌ستادا کرد. له ئاوی پر به‌ره‌کته و زمزم‌ئاسای زاری مباره‌کی «به قوربانی نیوی زاری بم»، تو‌زیککی بو له سه‌ر ده‌ستی رو کرد، تا‌کو له هه‌موو بالووکه‌کانی هه‌ل‌ساوی.

له‌و زیاره‌ته که‌م‌وینه و دل‌بزوین و شه‌یتان‌ره‌تینه‌دا، توقی مریدایه‌تی وا که‌وته ئه‌ستوی وه‌ستا و کامیلی شاگرد و هاوری، نه‌یان‌توانی ده‌ست‌به‌جی به تف و نه‌حله‌ت شه‌یتان نه‌ره‌تینن و توبه‌ نه‌که‌ن. هه‌ر دووکیان، برپاریان دا ته‌ریقه‌تی مه‌زنی ئه‌و بنه‌ماله به‌رز و پیروزه «خودا هه‌میشه سو‌ر و نه‌ینی‌یان وه‌شاری» به فه‌خر و شانازی‌یه‌وه وه‌رگرن و سه‌ریان به‌و زاته باوه‌رداره بسپیرن.

« به سه‌ر هاتووم نه‌وه‌ک به پی، به قوربان.»

دوای ئه‌و زیاره‌ت و به خزمه‌ت‌گه‌یشته‌ن پر له شه‌وه‌کته و شانازی‌یه، سه‌روه‌رم ته‌شریفی هیمنی‌به‌خش و نازداری برده‌وه بو

ژووری پاک و پر له نووری. یا ره بی خودا به گه وره بی خوئی، نهینی یه کانی ئەو بنه ماله پیروژه هەر بیاریزی و نه حلهت بکا له و که سانه ی چاوی حیز و چنۆک و نگریسیان برپوهته ئەو ژووره پاک و پر له نووره. بی گومان چاوی ناپاکان، کویر و نابینان له ئاستی ئەو دهرک و دهر وازه یه. بو خاتری گه وره بی ئەولیا و مشایهخ، زمانی ئەوانه ش وا به تهمان وشه یه ک له نهینی یه کانی ئەو بنه ماله پیروژه بدرکینن، بیته کۆلووی نیو ته ندوور و بو هه تاهه تاهه نه یه ته گو. ئامین.

وهستا خه سره و کامیل چونه زیاره تان. له رووبه رووی خه لوه ت خانه که ی هه زه رته شی هه مدوون دا راهه ستان و یه کی به ردیکی چکۆ له یان هه ل گرت؛ چل دانه یان گرت هوه و نه زر و نیازی دلئی خوئیان به سه ر به رده که ی ده ستیان دا خویند. یه کی فووبه کیان به به رده که ی ده ستیان دا کرد و هه رکه س به ردی خوئی له کونه دیواریک دا جی گیر کرد. هی وهستا خه سره و به دوو جار جا به کونه که وه راهه ستا، به لام هی کامیل هه ر له ریوه گرتی؛ تیشکی خوئی و شادی له دلئی کامیل دا دره وشاوه. دوا یی چونه ژووری دیوه که، گه یشتنه خزمهت و زیاره تی مه رقه دی هه زه رته شی هه مدوون و هه زه رته شیخ زورار و پارانه وه هه تا نه زر و نیازی دل یان وه دی بی.

دوا ی ئەو زیاره ته، وهستا که ئاوریک له دل و هه ناوی هه لایسابوو، به ری نوینی خه لیفه مه لاعه لی، زوو گه نم و جو و خوئی کانی له خاکه چۆلیک دا خسته ژیر گل؛ زور ناگای له خوئی بوو تا کوو ئاور نه داته وه. قسه کانی خه لیفه مه لاعه لی هه ر له بیر بوو، حالی کردبوو دل نه گوژی و ئاور نه داته وه؛ بیسوو ئاور بداته وه یان دل بگوژی، ده که ویتسه وه

چوارشه ممه یه کی دیکه. وهستا خه سره و له و هخته دا ئیشتیایه کی سهیری له ئاور دانه وه بوو. دهی زانی ئه وه شهیتانی راونراوی تووک لی کراره دهنی ددها تاکوو ئاوریک بداته وه بزانی دواوه چی لی یه. ملی رهپ رهپ راگرتبوو، چاوی هینده بو ته نیشتی خوار کردبوو دواوی ماوه یه کیش دهیه شان. شهیتانی به نه حلهت کرد و به سهیری دا سوار بوو. به لوتقی ئهولیا و سهرنجی سهول لی دهری گه میی عیرفان و تاجی سهر سهیری ئیمان داران، به بی ئه وهی ئاور بداته وه و مل بادا، سهرکه و توتوانه گه پراوه دواوه.

بو به چی گه یاندنی ئه رکه سهره تایی یه کانی مریدایه تی، دواوی ئه وهی وهستا و کامیل به دل و به گیان، سهیری خویمان به قوتبی قوتبان و شابازی دهوران ئه سپارد، پنیوست بوو سهره تا سوورهی فاتیحا بخوینن؛ خویندیان. خهلیفه مه لاعه لی ته لقین یان دادا؛ دای دا. به زمانیکی رهوان شاده و ئیمان بینن؛ هینایان و دواوی غوسلی توبه له خویمان دهر بکه ن.

بو به چی گه یاندنی غوسلی توبه، یه کی سیوسی جار خویمان به پرتاو هاویشته نیو گولی توبه وه. گوله که ئه ستیریکی چکوله ی پر له ئاوی سارد بوو؛ له ته نیشتی ناوده سته کانی مزگه و ته که دا دروست کرابوو. له گه ل ههر که ره تیک که خویمان ده خسته نیو ئاوه که، له نیوه راستی گوله که دا راده وه ستان و توند ههر دووک قامکی شاده یان له ههر دوو گوئی یان ده ئاخنی و چاویان ده قوو چاند. خهلیفه مه لاعه لی پیی کوتبوون له و کاته دا که قامکیان ده خننه نیو گوئی یان و چاویان توند ده قوو چینن، ده بی له دلی خویمان دا بلین ئه سته غفیره لالا و زوو له نیو ئاوه که دا دانیشنه وه. دواوی ئه وهی به و شیوه یه سهریان ده خسته ژیر ئاوه که و

ہل دہستانہ و دہاتنہ و دہری، تا سی و سی جار بہ و دہستورہ
خویان لہ گولی توبہ خست.

خہلیفہ مہلاعہلی دوی غوسلی توبہ، ہہرکام بہ تویی ژیرپاتولیکہ و
لہ سہر سہکوی تہ نیشتی گولہ کہوہ دای نان؛ ناردی تاکو و لہ ژووری
داری مشت و مالیان ہینا. یارہبی تہ پ و تیزی تہ و دارہ لہ چاوان
ہل سووم و ہہزاری و ہک منی لہ دہور گہری.

تہ و دارہ لہ گہل داری حہد و لہ پیش درگا و لہ ژیر پیی نازداری
ژیری ہہزار عہ یار و خوشہ ویستی دلی تہ ولیا، سولتان و سہروہرم
حہزرتی شیخ باپیر دادہ نرا. تاکو و خاوەن شکو بہ سہری دا پروا و خیر و
خوشی و بہرہ کہتی تہ و زاتہ کہ ہہمیشہ بہ دہور و بہری دا دہپرژا،
ہہموو جاریک پریشکینکی بہر تہ و دارہش بکہوئی. خہلیفہ، و ہستا و
ہاوری کانی حالی کرد یہ کی سی و سی داری مشت و مالیان لہ دہری.
تبی گہ یاندن لہ کاتی دارکاری یہ کہ دا نابی بلین و ہی و نابی نیوچا و تیک
نین و نابی عاجز بن. لہ ماوہی داہینانہ و لہ دانی ہہر داریک دا دہبی
بہ پلہ فریای کوتنی سی جار تہ ستہ غفیرہ لہ بکہون.

« مرادی خویان دیتہ و و چوونہ نیو کوری مریدانہ وہ.»

دوی بہریوہ بردنی تہ و کارانہ لہ ژیر چاوە دیری خہلیفہ مہلاعہلی دا،
دہبوو لہ کوری زیکردا بہش دار بن. نویژی خہوتنان ہہموو دہرویش و
مریدہ کان، نالقیہ یان بہست و لہ دہوری یہ ک کو بوونہ و تہ تاکو و زیکر
دہست پی بکا. سالار و سہروہری مریدان «خودا راگیری کا و
بی پاریزی»، و ہک کوی نوور و گومبہزی بلوور، لہ میحراہ کہدا

ته شریفی پیروزی له زیکر و پارانه وه و چاوه دیری دا مایه وه. یه کیک له مریده کان کیسه ی خیزه کانی دهرهینا و سهد دهنکه خیزه که ی له نیوان مریده کانی نیو کوره که دا دابه ش کرد. وه ختییک خهلیفه مه لاعه لی وه ک سهر زیکر به ئیزن و ئامازه ی ئه و زاته، به ده نگیکی بهرز فاتیحای دادا، هه موو مریده کان له گه ل خویندنی فاتیحا، بهرده کان یان خسته نیو مشتی راست یانه وه.

دوای فاتیحا، سهر زیکر ئه مری فهرموو ههرکات سهروه و سهروکمان ریگه ی دا، بمرن؛ گه رانه وه ی هه موومان ههر بو لای خودایه. مریده کان له حالیکه دا خیزه کان یان له مشتی راست یان دا بو، له حاند خویمان چاویان بهست و سهروه رم هه زره تی شیخ باپیر ویردیکی خویند و دهستی پیروزی به ره و مریده کان راوه شانند. به ئیراده ی خودا و دمی ئه و زاته، هه موو جووله یان لی برا. ته نیا نیوه به خه بهر و نیوه وشیار، ده یان توانی له زهینی خویمان دا ری و ره سمی به خاک سپاردنی خویمان ده ور بکه نه وه. له زهینی بهش داربووان دا هه موو برایانی دینی کو بوونه وه، تاکوو له ناشتنی ته رمی برابه کی دینی دا بهش داری بکه ن. هه رکهس له حاند خوینه وه، به ره و ته کیه وه ری کهوت. مریده کان هه ر کام ته کان یان له خویمان دا و په نایان بو ناوی مهزن و مه باره کی پیشه وای ری بازی هه مدوونی برد و شهیتان یان به نه حلهت کرد؛ تاکوو له و خیره گه وره یه دا بهش داری بکه ن.

وه ختییک لاق یان برده ئه و دیوی مزگه وه ته که وه و چوون بزائن کام به ک له برایانی دینی مردووه، هه موو وا ده گریان کهس نه ی ده توانی به کهسی دیکه بلنی کنی یه که لاوه ی دنیای به جی هیشتووه و به ره و مالی

هه تاهه تایی بارگهی به ستووه. ئەوان له پرسه یه کدا بهش داری یان ده کرد که مردووه که بوخویان بوون. هه روا به ئاسانی مردبوون و هیچ رووداوینکی سهیریش رووی نه دابوو. پینان وابوو مردن زور رووداوینکی سهیر و سه مه ره یه. که چی ئه ویش زور ئاسایی هاتبوو وهک رووداوه کانی دیکه رووی دابوو و تیپه ری بوو. دنیا هه مووی هه ره وهک خوی مابوو و به مردنی هیچ کهس هیچ شتیک نه گورابوو. به ئامازهی ئەو زاته، مرید مردبوو و هیچ کهس هیچی پی نه ده کردا.

هه موو له زهینی خویان دا هاواریان له پیری باره گا و پیشه وای مه زانمان ده کرد و په نایان بو داوینی هه ژارلاوین و په ناگهی بی به شان و دالدهی غه ربیان ده برد. بینایی چاوان، هیوا و هومیدی مریدان، چرای دلی ده رویشان سهروه مان چه زه تهی شیخ باپیر، ته شریفی هات و نوژی مهیتی له سه ره خویند. هه موو خویان به دوعای سهروه ره و سه ردارمان سپارد.

به هه زار حاله حال مهیته که یان له سه ره لای راست، روو به قیبله و پشت به زریان په ستاوته نیو گورپیچه یه کی ته نگه وه. مشتیک خولی نیو گورپیچه که یان برده خزمه تی پیشه وای مریدان، تاکوو به زاری مه باره کی فاتیحایه کی به سه ردا بخوینن. خوزگه به و مشتته گلله بکا وا هه ناسه ی ئەو زاته ی لی دراوه. مشتته گلله که یان خسته ژیر روومه تی راستی مهیته که وه. بونی شیی گل و هه ناسه ی پیروزی پشت و په نای هه ژاران پیکه وه تی که ل بوون. ریزیک تاشه به ردی دریز و ئەستوریان هینا و له سه ره گورپیچه ی مهیته که دایان نا. برایانی دینی قوریان بو گرتوه و به توپه له دایان به سه ره به ردی سه ره گورپیچه که وه. به په له به سه ره چوار

پیمه ره قه بره که یان پر کرده وه و مهیت بوو به خاوهن گلکۆ. دوو تاشه
بهردی زه لام یان هیئا، یه کیان لای سه ری و یه کیان لای لاقی یه وه له
گلکۆ که یان هه ل چه قاند و بوونه کیل و نیشانه؛ تاکوو گوڤری مهیت ون
نه بی. به ئامازه ی ئه و زاته، مرید مردبوو و هیچ کهس هیچی پی نه ده کرا.
یه کیک له خه لیفه کانی پیری دنیا دیده و ژیری نهینی دیده، ته لقینی
مهیتی خویند. به ناوی خودای ده هنده ی دلۆقان؛ ئه ی فلان کهسی
کورپی دایکه حه و و باوکه ئاده م، تو مردووی و من به ئیزنی پیشه وای
نازدار و قوتبی پیاو خاسان و رووگه ی دل خوازان، ئاموژگاری چاکهت
ده که م. خودا یارمه تیت بدا.

ئه ی فلانی کورپی فلانی، ئه تو مردووی و من ته لقینت ده که م. تو له
خانووی بی وه فای دنیا رویشتی یه ده ر و گه یشتی یه خانووی روژی
جهزا، تو له خانووه قورینه ی کاتی و فهوت و فهنا رویشتی یه ده ر و
گه یشتی یه خانووی هه رمان و هه تاهه تا. تو له خانووی پر له گوم پرایسی
رزگارت بوو و گه یشتی یه به رده م به زه یی خودا، تو له خانووی پر له
په ژاره و ناخوشی رزگارت بوو و گه شایه وه به خانووی پر له به زه یی
خودا.

ئه ی به نده ی خودا، تو بزانه و خو ت ئاماده بکه هه ر ئیستا دوو
مه لایکه له لایه ن خودا وه دین بولات. مه په شوکی و ده ست به داوینی
مشایه خه وه بگره و لی یان مه ترسه. خودا ری نویتیت بکا و ودمی
هه ناسه ی سه یید و سه ردار و سه روک مان حه زه رته ی شیخ باپیر، ئاگای
لیت بی و له پردی سیرات سه رت خا. ولامی پرسیاره کان یان ئاوا
بده ره وه.

لیت ده پرسن: ...

مه ترسی و مه په شوکی و به زمانیکی فه سیح و رهوان و لام یان بده وه:

...

لیت ده پرسن: ...

ولام یان بده وه: ...

...

ئه ی فلانی کوری فلانی، لی یان مه ترسی و مه په شوکی و به ئیمان ه وه
بلی: مردن راسته. قه بر راسته. زیندوو بونه وه راسته. پرس یاری گور
راسته، ته رازووی کی شانی کردار راسته. به هشت راسته. دوزه خ راسته.
به رزه ک راسته. گه یشتنی مسولمان به خزمه تی خودا راسته. عارف و
مه عرف راسته، نه کیر و مونکیر راسته. پردی سیرات راسته. شه فاعه ت
راسته. شه ریعته راسته. ته ریعته راسته.

وه ختیک مه یان به خاک سپارد و ته لقین یان دا دا، خه لیفه ی ئه و
زاته فه رموی یا ئه لالا با برؤینه وه. مه یته که سه رخوشی بوئی گل و
هه ناسه ی پیروزی چه زره تی قوتبی ته ریعته بوو، ته کانی له خوئی دا
هه ستی و له گه ل ئه وان برواته وه بو مالی. به لام یه ک به خوئی سه ری له
به ردی ئه لحه د درا. هاواری ده کرد و له دلی خوئی دا هیچی شک
نه ده برد؛ مه گه ر ئه و مشته گله ی سه روه رمان چه زره تی شیخ باپیر «توزی
به ر پیی کله ی چاوانم» فاتیحای به سه ردا خویندبوو و ئیستا بوئی
هه ناسه ی بوئ خوئی ئه وی لی ده هات. به ئاماژه ی ئه و زاته، مرید
مردبوو و هیچ که س هیچی پی نه ده کرا.

لهو وهخته دا سهروه رم چه زه تهی شیخ بایر، ته شریفی نازداری ههستا و دهستیکی رۆح لاوین و گیان گه شینی به ره و رپوی مریده کان راوه شاندا؛ تا کوو بتوان ههستنه وه. به ئیرادهی خودا و ودمی هه ناسه ی نهو زاته، مریده کان جووله یه کی هیواش یان تی که وت. پاشان سه رخه تم به ئیزنی نهو زاته نوورانی یه، فرموی لاهه وله وه لا قووه ته ئیلا بیلا. مریده کان رچه نین و هاته وه یادیان نه مردوون؛ تا کوو نه مردوون و سهریان له به ردی نه لحد نه دراوه، با دنیا یان بکه نه پیش باری قیامت یان و هه تا ده توان له خزمه تهی نهو زاته دا بن.

هه ر جاره ی به نه ندازه ی نهو ده نکه خیزه زبرانه ی له ده ست یان دا بوو، لاهه وله وه لا قووه ته یان ده خویند و هاوکات له گه گوتنی لاهه وله وه لا قووه ته ئیلا بیلا، خیزیک یان ده خسته دهستی چه پ یانه وه و ده یان دا وه به دهستی راست یان.

دوای پینسه د جار خویندنی نهو ویرده، بژاردنی دووسه د جار سلاوات دهستی پی کرد. سه ر زیکر دوو جار سلاواتی بو شانازی فه خری عالم نارد و مریده کان هه ر کام به نه ندازه ی ده نکه خیزه کانی نیو ده ست یان، سلاوات یان بو دیداری فه خری عالم نارد.

وه ختی که کوره که به کوتایی گه یشته، سهروه رم ههستا و ته شریفی برده وه بو ژووری پر له نووری.

دوای ماویه ک، زوربه ی ده رویش و مریده کانیش ههستان و له مزگه وتی ته کیه رویشته ده ری.

نهو کاته ی زوربه ی ده رویش و مریده کان هیشتا له هه وشه بوون، حوسین شاک هیشتا نه چو بووه حو جره که ی خو ی، له جی که وشه کان

دهرویش رهحیمی دی زور به پهله وهک ئهوهی شتیکی پی بی، هاته
دهری؛ ههموویان دهرویش رهحیمیان دهناسی و زوربهیان خوشیان
دهویست.

حوسینشکاک کوتی دا تو خودی راهستن بزاین دهرویش رهحیم
دیشان چی پی به.

دهرویش رهحیم له سهر پلیکانهکان تا کهوشیکی له پی کردبوو،
داهاتبوو پاژنهی تا کهوشهکهی دیکههی ههل کیشی، له جهماعهتهکهی
روانی و بو ئهوهی دلنیا بی خهلیفه مهلاعلی چاوی لی نیه و دوایی
سهرکونهی ناکا، ئاوریکی داوه و به سهر لهقاندنوه کوتی:
« سهرقهلهمانههی ئهم موناجاته، سهوهتی ئالف بو حه یواناته.»

«خیر و بهره‌کشی نمی‌خواهم، پیشکش به روحی پیروزی پیغمبریهی نازدار و هم‌و بنه‌ماله و کس و کار و یارانی نزدیکی. هر و هها ده‌ی‌کینه دیاری بو روحی مه‌زنی مه‌له‌وانی به‌حری عیرفان و پیشه‌نگ و پیشه‌وای ناشقان، حه‌زرتی بایه‌زیدی به‌ستامی و هم‌وو پیر و مشایه‌خی ته‌ریقه‌ته‌کانی نووری‌یه و سه‌هلی‌یه و خه‌رازی‌یه و قه‌ساری‌یه و ته‌یفوووری‌یه و حه‌مدوونی‌یه. ده‌ی‌کینه دیاری بو روحی گه‌وره‌ی گه‌وره‌کان‌مان حه‌سه‌نی خه‌ره‌قانی، زه‌رابی دینه‌وه‌ری، عومه‌ری قه‌رمسینی، عارف ریگه‌وی، دیقاقی کوردی، حه‌سه‌نی له‌وکه‌ری، عه‌بدوولای زوزانی، شیخول‌ئیسلاام هه‌کاری، حه‌سه‌ن شاره‌زووری، شیخ نه‌بول‌وه‌فای کوردی، موسای نه‌ل‌جه‌وه‌ل، شیخ حه‌مدوونی گه‌وره، نه‌حمه‌دی فه‌روله‌قا، شی‌عه‌بدول، یه‌حیا حه‌مدوونی کاک، موحه‌مه‌دی مه‌عسووم، حه‌ببوللا مازی، شیخ تاجه‌دینی نه‌رمه‌وی، عه‌لاوه‌دینی

بی ده‌نگ، شیخ باپیری کوردی، شاعه‌زیزی شاره‌زووری، شی محیدین، شیخ جه‌لالی ئە‌حاباب، شی‌حه‌مدوونی سانی، شیخ بایه‌زید، ئە‌بو‌وعه‌لی کوردی، شیخ مه‌زیدی کوردی، حه‌زرتی شیخ زورار، هه‌روه‌ها دیاری‌یه بو پیشه‌وای مه‌زنی مریدان، روونا‌کایی دلان، کۆله‌که‌ی سه‌روه‌ری و به‌خته‌وه‌ری، قوتبی مرو‌فایه‌تی و خو‌شه‌ویستی، عه‌تری بو‌ن‌خو‌شی گو‌لستانی مشایه‌خ، گلینه‌ی چاوی ته‌ریقه‌ت، شیخ و پیر و باب و باپیر و مورشیدمان حه‌زرتی شیخ‌باپیر «خودا ده‌ست به‌ عومریه‌وه‌ بگری و بی‌پاریزی و نه‌ینی و سو‌ری خو‌ی و بنه‌ماله‌ی و هه‌موو باب و باپیرانی داشاری».

خودایه‌ له‌م شه‌وه‌ مه‌باره‌که‌دا ده‌ستی نیاز و سو‌ال به‌ره‌وه‌ داوینی هه‌موو ئە‌ولیا دریز ده‌که‌ین و له‌ به‌ریان ده‌پاریینه‌وه‌ و ده‌لالینه‌وه‌، تاکو ئە‌وه‌ کۆی نوور و سو‌روه‌، ئە‌وه‌ سه‌هید و سالاره‌، بو‌ ئیمه‌ی هه‌ناسه‌ساردی ره‌ش‌به‌ختی بی‌ئه‌نوا، پاریزن و پیمان ره‌وا بینن؛ ئامین یا ره‌ببه‌ل‌عالمین».

مریده‌کان دوای کوتنه‌وه‌ی ئامین یا ره‌ببه‌ل‌عالمین، به‌ هی‌واشی چاویان هه‌لینا و بی‌ئه‌وه‌ی له‌ جینگای خو‌یان بزوین، هه‌ر به‌وه‌ جو‌ره‌ی له‌ دووری یه‌ک کۆ بو‌ونه‌وه‌ و ئالقه‌یان به‌ستبوو، چاوه‌رێ مانه‌وه‌؛ تاکو به‌ ئاماژه‌ی هه‌ژارلاوینی قیله‌ی ده‌رویشان کۆری سه‌رنج ده‌ست پی‌بکا. سه‌روه‌ر و سه‌ردارم «گلینه‌کانم بین به‌ پرده‌بازی»، یه‌ک به‌ یه‌ک پێیان‌دا ده‌گه‌را و ته‌شرفی له‌ رووبه‌رووی هه‌رکام له‌ مریده‌کان، که‌میک راده‌وه‌ستا و به‌ سه‌رنجیکی پر لوتف و به‌زه‌یی، ده‌روونی هه‌رکام له‌

رئ ره و مریده کانی به سهر ده کرده وه و سهر له نوئی دهی بوو ژاندنه وه و
فینکایی به دلی تینوو و گر گرتوویان ده هینا.

ئهو زاته» خودا ناگاداری خوئی و ریبازه که ی بی»، به هه ناسه یه کی
هموو دهرده کانی دهر و ژووری مشت و مال ده دان. لهو سهرنجاندها
گرفت و تهنگ و چه له مه کانی دهر و ونی مریده کانی به سووکه
ویسته یه ک دهر و واند و چلک و ژهنگ و ژاری دهر و ونیان پاک ده بووه
و تا ماوه یه کی زور هه وای نه فس و هه وای و هه و هس له دهر و ونیان
ده تارا.

کاتیک نوره گه یشته وه ستا و کامیل، شای شه م پوخساران چه زره تی
شیخ باپیر، سهرنجیکی تایه تی به ره و هه ناوی ههر دووکیان دا. وه ستا
خه سره و بی ئه وهی ببینی چه زره تیان لیوی بزوو تووه، ده نگیک له
گوئی دا دهنگی داوه و هوئی زانی ئه و دهنگه نادیاره پیی کوتوو هه و
جار به ره و ههر کوئی دهر و ی برؤ؛ ئازادی.

پهنا و پشتیوانی لی قه و ماو و غه ریب و بی که سان به ری دهستی
مه باره کی روو به رووی کامیل راگرت، به گه وره یی خودا، شه به قیکی تیژ
له چاوی کامیل درا. کامیل له تاوان دهستی به چاویه وه گرت و
چه زره ت زوو دهستی مه باره کی کیشاوه دواوه. ئه و شه به قه، کاری له
دلی کامیل کرد.

وه ستا خه سره و کامیل کاتیک ئه و شتانه یان چاو پی کهوت و ئه و
سهرنجانده دهر و ونی هه ژاندن و هه لی ته کاندن، هیچ شک و دوو دلی یه ک
له دهر و ونیان دا نه ما بووه که بتوانی پیش به برواهیتان یان بگری و هیچ
ریگایه کیان جگه له ته سلیم بوون له به رامبه ر ئه و ریبازه دا نه بوو.

له و کاته وهی به لئنان دا سهر بهو زاته بسپرن، جم و جوولئه یه کی خیرا له دهروون یان دا، له ئاست هه بیته و شان و شکوی قوتب و پیشه وای مسولمانان، ماموستای ماموستایان و شه معی کۆری دهرویشان هه زه تی شیخ باپیر به دی هات و هیزی راکیشه ری ئه و زاته به ره و خوی رای کیشان. خوشه ویستی یه ک له دل یان دا جوش و کولی بوو. خوشه ویستی یه کی تیکه له به ترس و خوف که له گه له هه موو خوشه ویستی یه کانی دیکه جیاوازی هه بوو. ئه و خوشه ویستی یه بووه هوی ئه وهی به خوفیکی تایبه ته وه له دهروونه وه، ریز و حورمه ت بو ئه و که سایه تی و بنه ماله و ته ریقه ت و ده رک و ده روازه یه دانین. ئه و خوشه ویستی یه تایبه ته، وه های له وه ستا خه سره و کردبوو، به ده ره له جیاوازی مه زه هب، ته ریقه ت وه رگری و سه ری به و زاته بسپیری.

به ئیراده ی ئه و خودایه، هه ر رۆزی هه وه له تاقه سه رنجیک بووه هوی ئه وهی وه ستا خه سره و سه ری به سه ردار و سه روه رم بسپیری. له وهی که له نزیکه وه گه یشتوونه ته پابووسی ئه و زاته و شه ره فی زیاره تی ئه و ده رک و ده روازه یان پی براوه، شوکرانه بژیڕ بوون.

کاتی رۆیشتنه وه و مالاوایی بوو. کئی ده توانی ئه وه بگه رپه ته وه کامیل ئه وه نده ی هینای و بردی و فکری لی کرده وه، نه ی توانی له گه له وه ستا بگه رپه ته وه بو کرماشان. هه رچه ند وه ستا خه سره و له به ره کامیلی هه له خویند نه بیته ره فیقی نیوه ری و له گه لی برواته وه، هه ر سالیکی دیکه ی ماوه و بو خوی ده بیته وه ستا؛ که چی هیزی راکیشه ری سه روه رم کامیلی به ره نه دا و به هیمای نادیارای دل ستین و مریده ه ژینی مشایه خ، کامیل نه ی توانی له گه له وه ستا خه سره و بگه رپه ته وه بو کرماشان.

له و کاتهوهی له کوږی سه رنج دا به ش داری کرد و شه به قی دهستی پیروزی نه و زاته له چاوی درا، کامیل ته او گوږا بوو. نه و رووداوه زوری کار تی کرد. ده کری بکوتری ریازی ژیانی کامیلی گوږی و هه رچی دواتر له ژیانی نه ودا رووی دا له ژیر شوین و سیبه ری نه و رووداوه دا بوو.

کامیل وه ستای به ری کرده وه و بوخوی له خزمه تی نه و باره گایه دا، بوو به ده رویش و له یه کیک له حوچه کانی ته کیه دا نیشته جی بوو. ده رویش کامیل هه رچهند ته مه نی که م بوو، به لام زور زوو توانی ریگه یه کی دریژ له ماوه یه کی کورت دا ببری. به هوی نه وهی ده نگیکی یه گجار خوشی هه بوو، زور زوو توانی فیری ده ف لی دان بی و ورده ورده بووه ده فژه نیکی باش. وه ها که وته بهر لوتف و سه رنج و به زه بی سه ره ورمانه وه که دواتر نه رکیکی گرینگی وه کوو به رپرسایه تی ده فژه نه کانی پی سپیر درا.

له وه به دوا، زور به ی کوږی زیکر و زه رگ وه شاننده کان، ده رویش کامیل دهستی پی ده کرد و به ئینی نه و زاته به ریوهی ده برد. وه ختیک وه ستا خه سره و گه راوه کرماشان زوری پی نه چوو دوور بوون له پیر و مرادی، جه رگ و هه ناوی هه لقرچاند و وه ستا «خودا له سووچ و تاوانه کانی ببووری»، ببووه کووی خه لوز و له نیو که س و کار و ژن و مندالی خووی دا نامویی ده کرد. له شار و دیاری خووی، خووی به غه ریب و بی که س و بی هاوده م ده زانی. روژ له گه ل روژ هه ناوی زیاتر هه لده قرچا و زیاتر ههستی به نامویی و غه ریبی ده کرد. وه ک په پووله ی دوور له گول و گولستان، ئوقره و ئارامی لی هه لگیرا؛ ده ی ویست

هه رچی زووتر بگه رپتهوه و به دیداری گولی، شاد و شوکر بیتتهوه و به مرادی بگاتهوه. به لام بنه ماله و کهس و کاری به وکاره رازی نه بوون. وهختایه ک سالیگ زیاتر به سهر زیاره ته که ی دا تپه رپی، په ژاره ی دووری لهو باره گایه زوری خایاند و بهره بهره له ناخه وه هه ل ده پروزا و دل و دهروونی کهف و کول و چهق و چوی بوو؛ به هیچ شتیک سه بووری نه ده هات و نارام و ئوقره ی نه مابوو.

شهویک له خه ونی دا، خووشی له خووی، -خودا ئه و شانازی یه گه وره یه به هه موو مسولمانیک رهوا ببینی و ئیمه ی بی سهر و زمانیش خاک و خوولی به رپی خاسان- سه روک و رپهر و چه کیمی حال زان سه روهرم چه زره تی شیخ باپیر نیو چاو نوورانی، هه میشه ده م به قورئان و ده ست به دوعا، ته شریفی له دروشمی که سیکی سهر تاپا سه وزی ریش وه ک چوری شیر ی گوچان به ده ست، له دووره وه سی جار له سه ریه ک به و ئاماژه رووناکی ده ر و پرشنگ دارانه ی خووی بانگی وه ستای کرد و وه ستا خه سره وی خواست: ، ، ، .

وه ستا خه سره و له پرپیک دا له خه و راپچه نی، ته واوی گیانی ئاره قه ی ده ر دابوو. هه تا رۆژ بووه نویژی خویند و پاراوه و لالاوه و شوکرانه ی بژارد؛ چون که چه زره تی چرای رووناکایی ته ریه قه ت و شه ریه قه ت، پیری مه ی خانه ی عیرفانی، ئه ستیره ی گه شی ئاسمانی زانست و زانیاری، نیرگیزی بوون خووشی باغاتی پاریزگاری، ئیمامی عیلم و شه ریه قه ت، ته یری بال داری زانست و ته ریه قه ت، به سه ری کردۆته وه و ئاوپی لی داوه ته وه.

هیزی راکیشهر و غولام لاوین و مریدخواز و هه ژارپهروهی ئه و
زاته پاک و پالیوراو و قال و پوخته یه ی قوتابخانه ی بهرز و مهزنی
تهریقه تی همدوونی، تا راده یه ک شوین دانه ر و کاری بوو که وهستا
له وه زیاتر خوئی پیی را نه گیرا و بارگه ی دهرویشایه تی و پریسکه ی
مریدایه تی پینچاوه.

وهستا خه سره و بی ئه وه ی گوئی به تانه و ته شه ری ئاشنا و بیگانه
بدا، خوئی کفن پووش کرد و به فه خر و شانازی یه وه، به و بهرگ و لیاسه
پیروزه وه، خوئی گه یانده وه خزمه تی خاک و خوئی به ریپی په ناگه ی
غهربیان؛ خوژگه به خوئی.

من سه‌گی بهر درگای ئەو زاتە، هەدی ئەو م نیه بو هیچ کەس بگێرمەووە
لە گەلکوو سەردەستە ییاوچاکان و رێ نوینی دەرویش و مریدان
سەر وەرم حەزرەتی شیخ باپیر «سەرم سەرگەردی تۆزی بەرپیی بی»، بە
ئاماژە ی چاو و برۆ نازدارە کە ی، رینگە ی دا هەتا دیوارە پیروژە کانی
تەکیە لابەن و سەرلەنوێ بە وەستایە تی وەستا خەسرە و سازی بکەنەووە،
دەرویش و مرید وەک مار و میروو، لە دەوری مەزنەمال و
پیروژە شوینی تەکیە «خودا لە رمین و برەوی نەخا»، کۆبوونەووە.

پیش ئەو هە ی یە کە م پاچی لا بردن-کئی دە توانی ئەو نەندە خوئی
خوین تال بکا و بلی رووخاندن- لی بدری، هەموو بە ریز، رووبە رووی
رووگە ی دەرویشان ویستان. وەستا خەسرە و نە ی دە زانی بو بی دەنگن و
مەحتە لی چین. دەرویش رەحیم پاچیکی -کە شالیکی سەوزی بە
دەسکە کە یەووە هەل و اسرابوو- برده خزمە تی هیزی هەناو و سومای

چاوان سهروه رمان چه زره تی شیخ باپیر «به قوربانی لیوی نازداری بم»،
ئهو زاته دوعایه کی به سهردا خویند و فوویه کی پیروزی به سهرتاپای
پاچه کهدا کرد. دهرویش ره حیم به نه دهب و حورمهت و ریزه وه
پاچه که هی له دهستی ئهو زاته وهرگرت و به نهردیوانیکدا سهرکه وته
سهربانی ته کیه. له نیو ریزی دهرویشه کانه وه نه عره ته یه کی توند ههستا و
وهستا خه سهرو یهک به خووی ههله به زیه وه و ترس که وته دلیه وه.
له که لکوو دهرویش ره حیم گه یشته سهربان و یه کهم پاچی له سهربان دا،
دهنگی دهف بهرز بووه. هه موو دهرویشه کان به هه وای دهف، سهربان
ههله ده سوورپاند و له بهر خوایانه وه ئه لالا ئه لالیان ده که ته وه و پرچی
پیروزی دهرویشایه تی یان به ولاولادا ده خست. هه تا گهرم تر داده هاتن
سهربان توند تر ههله ده سوورپاند.

کاتیک گهرم داهاتن، به دهنگیکی بهرز که له دهفه وینه ی خور تی دا
کیشراوه که هی دهرویش کامیل ههستا، دهرویش، جیی لی نه بی، وهک
میرووله به نهردیواندا سهرکه وتن و ورووکانه سهربانی ته کیه. له
ماوه یه کی کورتدا سهربان یان ههله وه شاندا و داره رایان هی نا خواری.
پیش ئه وه ی رۆبینه دیواره کان، ده بوو دوو کۆله که گه وره که ی نیو
مزگه وته که لابه ن. له بهر ئه وه ی کۆله که کان زور ئه ستور و زه لام بوون،
لابردن یان کاریکی زور ئه سته م و دژوار بوو. وهستا خه سهرو ته نیا
دهی توانی به سهر سوورمانه وه چاو لی بکا و چاوی به موله ق بویستی و
زاری بیته تا قی چرا. بهو چاوانه ی خووی دیتی دهرویشیک به ردیکی
زهلامی دهست دایه و به حای وحوو کوتن، له پیش چاوی ئهو، قووتی
دا. ته نانهت بهرده که ی دی، گری گری، به قورقور وچکه ی دا دهرویشه

خواری. ده رویش به حوئه لالا کوتنه وه، هه رای کرده یه کیک له کۆله که کان و ملی وه بهر نا، کۆله که ی له بن دا هه ل که ند و هینایه ده ری. ده رویش تیئی ئالان و بهر بوننه ماچ کردنی ئه و کۆله که یه. ئه لالا هوه کبه ریکی بهرز له چوار دهوری ته کیه هه ستا و ده رویشیکی دیکه خشتیکی هه ل گرت و به هیز و قه وه ته وه له ته پللی سه ری خوئی راکیشا. بی ئه وه ی گوپی له و هه موو خوینه بی که به سه ر و چاوی دا ده هاته خواری، شانی دایه ژیر کۆله که که ی دیکه و له بنه وه هه لی که ند. ئه و کۆله که یه ش به ماچ کردن و به ریز و حورمه تیکی زوره وه، له ولاره دانرا.

کاتی خوئی ئه و دوو کۆله که یه، یه ک یان هی گوئی تاقانه ی باغاتی ته ریه ت هه زه ته ی شیخ زورار بووه و ئه و زورتر پالی پیوه داوه. کۆله که که ی دیکه ش هی سه ر باشقه ی ریبازی هه مدوونی هه زه ته ی شی هه مدوون بووه و ئه و زورتر پالی پیوه داوه. هه ر بویه له کاتی دانانه وه دا، کرانه ئه ستوونی دوو ته نیشتی میحرا به که. وه ختایه ک هه موویان حال گرتبوونی و جه زم بیوون، ورووکانه دیواره کان. بو ئیواره ی ئه و رۆژه، دار و دیواری ته کیه یان وه ک به ری ده ست ته خت کرد. له ماوه یه کی که مدا هه موو گل و دار و به ردی ته کیه «خودا شان و شه رنه ی بپاریزی»، به ته به روک رۆیشت. خوژگه به وه وا مشتیک له و گله پیروژه ی پی براوه. خوژگه به و ماله ی گلی پیروزی دیواره کانی ته کیه ی چۆته ژووری.

له ههزار لاهه، خشت و دار و بهرد و پینداویستی قوره کاری یان بو دهات. دهرویش کامیل به شانازییه وه چووه وه بهر دهستی وهستا خه سره و ههتا ناخر کاری کرد.

هموو رۆژنیک به یانی وهختی دهست پی کردن و ئیواره کاتی دهست هه لگرتن، قاپنیک پاشاویان دههینا. به ئه سپایی و هیواش چهند پریشک هیه کیان له و پاشاوه، به سهر دیواره کان دا ده پرژاند. له کوتاییش دا که میکیان به سهر و چاوی وهستا و کاریگه ره کان دا هه ل ده پرژاند. ئه و ئاوه، پاشاوی به پیت و به ره که تی دهس نویتز هه لگرتنی شیر ی بیشه لانی ته حقیق، سهرداری شه هیدانی تهریق سهروهرم حه زره تی شیخ باپیر «به سه ده قه ی بم» بوو.

له و ماوه یه دا که وهستا خه سره و ژن و مال و مندالی خو ی به جی هیشتبوو، جار جار ده که وته وه بیریان و بیره بیره ی ده کرد. ئیواره یه کیان له کاتی نان و چای عه سردا، پاشاوه متفه رکه که یان هینا. هاتن بی پرژینن به سهر دیواره کان دا، وهستا وه که ئه وه ی که سینک پالی پیوه نی و دنه ی بدا، هه لینگی دا و قومیک له ئاوه که ی خوارده وه. به هیمای نادیار و نهینی سهروهرم حه زره تی شیخ باپیر، خه ویکی قورس وهستای داگرت و له نیوه ی نان خوارده که ی دا ههستا و چوو له گوشه یه ک کلاوه که ی خو ی خسته سهر خشتیک و له گه لکوو دریتز بوو، له سای سه رنجی نادیار ی ئه و زاته وه خه وی لی که وت. خیزانی وهستا به تو بی کراسیکی ته نکه وه هات و له گه لی تی خزیی. شه یتانی غه ددار ده رفه تی بو هه لکه وت، باوه ش یان به یه ک تر دا کرد و تیک ئالان؛ وهستا شه یتانی بوو. له و کاته دا سهروهرم چرای خیل و خانه دان، دهرویش ره حیمی ناره

لای وهستا. دهرویش رهحیم یهک دووجار له وهستا خهسرهوی کوتا و کوتی وهستا، وهستا، چهزرت دهفرمی بهسه به ئیشتیای دلی خوئی گهیشتوه و نهوسی دامرکاوه. ههستی زوو مهلهیهک بکا و بچیتوه سهکارهکهی، درهنگه. وهختیک وهستا ههستا، دهرویش رهحیم ولاتی لی تی گه یاندبوو؛ ههموو ئهوانه ی لهو دهور و بهره بوون، زانی یان چی رووی داوه. ههموویان به پیکه نین و شوخی یهوه وهدوای وهستا کهوتن و له گوئی گوله که کوبونهوه. وهستا به توئی ژیرپاتوئیکه وه خوئی خسته نیو گوله کهوه. دوو سی جار به دانیشتنهوه سهری قوم کرد و ههستاه سهری. دهستیکی به سهر و مل و سنگ و بهروکی دا هیئا و دیسان دانیشت و ههستاه. وهختیک هاته دهری، ههموو دهرویش و مریده کان به پیکه نینهوه چهپله یهکیان بو لی دا. دهرویش رهحیم له نیو ئاپوره که دا دهنگی هه لئنا و کوتی وهستا مباره که. وهستا به پیکه نین و به له شیکه خاوین و سووکهوه چوووهوه سهر کاره که ی.

ئهو له ماوهی ئهو چند مانگه دا، ههرچی کرد و دهستی بو ههر شتیک دهبرد، ئهو دهرویشه ی له پیش چاو لا نه دهچوو که له پیش چاوی ئهو، ئهو بهرده زهلامه ی قووت دابوو. چاوه پروانی روژیک بوو کاره که ی تهواو بی؛ تاکوو لهو ری و رهسمه دا که به لئین درابوو به بونه ی نوئی بوونهوه ی تهکیه وه بگیری، بهش داری بکا. وهستا خهسره له شهش مانگ دا، له بناغه وه تهکیه ی بهو شیوازه ی ئیستا ههیه، ساز کرد. سی بهشی مزگهوت و مدبهق و مالئی له ته نیستی یه که وه به جوریک دانا، ههم له یهک جودا بن و ههم هات وچو له یه کیانه وه بو ئهوی که، زور ئاسان بی.

له مزگه و ته که دا چوار گومبزه زی گه وره و سئی مناره ی بلیند، به شیوه یه ک که له دووروه سه رنج رابکیشن، دروست کران. گومبزه کان له سهربانی مزگه و ته که دا بوون و مناره کان له میحرابه که دا. دوو مناره راست له سهر کۆله که کانی هه زره تی شی حه مدوون و هه زره تی شیخ زوراره وه هه لکشان؛ مناره ی سئی هه م له نیوه راستی ئه و دووانه دا ساز کرا. دوو مناره که ی لای راست و چه پ به قهت یه ک بوون؛ یه کی دهستیکی زهردیان له سهر گوپکه ی مناره کان هه لچه قانده بوو. مناره ی سئی هه م له نیوه راستی ئه و دووانه دا و له وان بلیندتر و بهرتر بوو. شالیکی سهوزیان هینا و کردیان به سهر گوپکه ی ئه و مناره یه وه. ئه و شاله « هه زاری وه ک منی به فیدا بی»، پشتوینی پیروزی هه زره تی شی حه مدوون بووه. دوا ی کۆچی دوا یی ئه و پیشه نگ و ری نوینه، به ئه ندازه ی میتریک یان لی کردۆته وه و کردوویانه ته ئالای پیروز و هیما ی پرشنگ داری ته کیه. به ئیراده ی خودا، دوا ی ئه و هه موو سال و تاو و با و بارانه، ئه و ئالا پیروزه هه ر وه ک خو ی ماوه ته وه. هه یچ چۆله که و قشقه ره و بالنده یه ک قهت له سهر ی هه ل نانشی؛ نووری دیده ی مرید و دهرویشان و سومای چاوی خاوه ن دلانه. بو هه تا هه تایه هه ر شه کاوه و دره وشاوه و گه شاوه بی.

له ته نیشته ئاوده سته کانی مه زگه و ته که وه، شوینیکی تایه تی یان بو گۆلی تۆبه دانا؛ له جیاتی گۆلنیک، سئی گۆلی تۆبه ساز کرا. له هه وشه که دا بیست حو جره یان دروست کرد؛ هه تا پیاوه تهر که دنیا و مریده پوخته کانی وا دهستی یان له دنیا بهر ده دا و بو هه میشه له ته کیه نیشته جی ده بوون، ئیدی وه ک جار ان هه موویان پیکه وه له سئی حو جره دا

نه خهون. بۆ مالی سهروره مان و بۆ ژوره کانی ههره، باخچه یه کی جوان و رازوه یان دانا.

من هدی نه وه م بلیم نیستاش ته کیه نه و نما و دیمه نه ی ههر ماوه و وه ک زوره ی داب و نه ریته کانی ته کیه، پاریزگاری لئ ده کری. به دوو سی سال جاریک - نه گهر پیویست بی - نه و جیگایانه ی له مه ترسی به ربوونه وه و رووخان نزیکن، له سهر شیوازی وه ستا خه سره و چاک ده کریته وه. جودا له و حاله ته ده گمه نانه، که س ناتوانی خشتیک لایا و خشتیک بنیته جیگای؛ چ بگا به وه ی دیویک که م و زیاد بکا یان جی گورکی به و به شان بکا. نه گهر وا نه بویه، نه و نما تایبه ته، دوی سالانیکی زور نه ده پاریزرا و وه ک خوی نه ده ماوه. بۆ که سیکی به وردی سهرنجی هه موو نه خش و نیگاره کان بدا، ده توانی نمای هه مووی ته کیه له دیمه نی ههر به شیکی چکوله دا بیینی. نه و نه خش و نیگارانه به شیوه یه ک هه ل که وتوون و به جوریک خه ملیون، که شونینیکی به رچاو له سهر زهین و بیری ده رویش و مریده کان دانین. تاکوو هه میسه مرید و ده رویشه کان ته کیه یان له دل دا بی و قهت له خویان خافل نه بن. خودا به و رۆژه نه کا که ته کیه و به تایبهت سه رۆک و سهروره مان له زهین و دلی مریده کان دا کال بیته وه. ریبه ری ته ریه قهت به ندی دلی هه موانه و له ژیان دا ساتیک به بی ریبه ر و سه رۆک هه ل ناکه یین.

وه ختیک کۆتایی به هه موو کاره کان هات، ته کیه به و سی به شه وه راخراوه و ئاوه دان کراوه. بۆ ری و ره سمی ده ست به کار بوونه وه ی ته کیه، نه یان هیشت وه ستا خه سره و برواته وه و نه ویش له و کۆرهدا به ش داری کرد. به دل ئاواتی ده خواست نووری چاوان سهروره مان

حه‌زرتی شیخ‌بایر له نزیکه‌وه ببینته‌وه. له‌و ماویه‌دا که وه‌ستا خه‌سره‌و له‌وی کاری ده‌کرد، ته‌نیا جاریک توانی‌بووی شه‌رپی گه‌یشتنه‌وه به‌ خزمه‌تی ری‌شان‌ده‌ر و سه‌رخیلی خوداناسانی پی‌ بیری. وه‌ستا له‌و ماوه‌دا ته‌نیا له سه‌رنج و دۆعاکانی ئەو زاته به‌هرمه‌ند ببوو.

له‌و شه‌وه‌دا خه‌لکیکی بی ئەژمار له‌ دوور و نزیکه‌وه، به‌ دیاری و پیشک‌ه‌شی زۆر و جۆراوجۆره‌وه، روویان له‌وی کرد. ده‌ر و ژوور و هه‌وشه و سه‌ربانی ته‌کیه پر ببوو له‌ میوانی دوور و نزیک. وه‌ستا به‌ چاوی خه‌لکه‌که‌دا، ده‌ی‌زانی هه‌موو چاوه‌پین به‌رنامه‌یه‌کی تایه‌ت به‌ریوه‌ بچی؛ هه‌موو خویان ده‌کوتا شوینیک‌یان له‌ نیو مزگه‌وته‌که‌دا به‌ر بکه‌وی.

پیشه‌نگ و پیشه‌وای ده‌رویشان، گولی گول‌جاری ته‌ریقه‌ت و ده‌ریای به‌زه‌یی و خوشه‌ویستی سه‌روه‌رم حه‌زرتی شیخ‌بایر «رۆحی من و هه‌موو مریدانی به‌ قوربانی»، له‌و میح‌راه‌دا وا ئەستوونی ئەوشانی کۆله‌که‌که‌ی حه‌زرتی شیخ‌زورار و ئەوی ئەم‌شانیشی کۆله‌که‌که‌ی حه‌زرتی شی‌حه‌مدوون بوو، وه‌ک گومبه‌زی نوور و کوی چاکی و مناره‌ی جوامیری ده‌دره‌وشاوه. دوور و نزیک له‌ به‌ره‌که‌تی وجودی پیروزی ئەو ده‌گه‌شانه‌وه.

دوای شیو خواردن و کۆکردنه‌وه‌ی مه‌جوعمه‌کان، نوپژی خه‌وتنان به‌ پیش‌نوپژی ئەو زاته خویندرا. پاش ئیستیک بی‌ده‌نگی، ده‌رویش کامیل ده‌ستی به‌ خویندنه‌وه‌ی قورنانی پیروز کرد. خه‌لکیکی زیاتر هاتنه‌ ژووری و نیو مزگه‌وته‌که‌ جیگای که‌سی نه‌مابوو. دوایی خه‌لیفه مه‌لاعه‌لی هه‌ستا، له‌ زمانی پیشه‌نگی شارپی حه‌مدوونی و شابازی

ریبازی ئهولیا و ری ناسی ریگهی تهریقته، بهخیرهاتنی میوانانی کرد. داوای له خه لکه که کرد له کاتی بهرپویه چوونی بهرنامه که، ورته نه که ن و بی دهنگ بن. هه موو خو بدنه دهستی قوتبی قوتبان و پیری یهزدانی و سهریان به زانا و مرادمان هه زه ته شیخ باپیر بسپیرن. دوای ته و او بوونی قسه کانی ئه و، هه موو رووناکی به کان له دهر و ژووری ته کیه کووژانه وه.

دهنگیکی بوړ نه راندی ئه وانه ی له شیان پیسه بوړنه ده ری.

ده ی لیمه وه ئه وانه ی له شیان پیسه بوړنه ده ری.

بو ئاخر جار ده ی لیمه وه ئه وانه ی له شیان پیسه بوړنه ده ری، دنا

وه ک مه ی موون ره ق دهن و ترۆ ده کرین.

ورته ورتیک سازبوو. له ترسی ئه و دهنگه بوړه له و تاریکایی به به

سامه دا، من ناویرم ئه وه بگیر مه وه تاپوی دوو سی کهس ده بینران،

به سپایی دزه یان دایه و رویشته ده ری. وه ختیک ئه و دهنگه بوړه یه ک

به خو ی دووپاتی ده کرده وه ئه وانه ی له شیان پیسه بوړنه ده ری، ترس له

دل یان نیشت و به بی ئه وه ی کهس بزانی کین رویشته ده ری. دیسان

له و تاریکایی یه دا ئه و دهنگه بوړه یه ک به خو ی کوتی یا ره سووله لالا

هاوار؛ خو ف ولاتی داگرت. چهنده کسی دیکه ش ترس وای لی کردن

له خو یان دوودل و دوو شک بن؛ ئایا ئه و به یانی یه غوسل یان له خو یان

دهر کردوه یان نا. زه خت یان بو میشکی خو یان دینا و ئه رخه یان

نه بوون؛ ناچار هه ستان و رویشته ده ری. کاتیک ده رویشته کان له و

تاریکایی یه دا زانی یان چهنده تاپوی دیکه ش خزینه ده ری، له ته نیشتی

یه ک یان ده کوتا و گو ی یان به زاری یه که وه دنا و هالوی هه ناسه یان له

لائیلاهه ئیله لالا.

دوای بیستنی ئه و لائیلاهه ئیله لالیه، ورته ورت و زه نازنه لاله
 مزگه وت هه ستاوه و هه موو ده رویش و مریده کان به په له و زوو زوو
 گه ی قامکه کانیان ده بژارد و سی و سی جار کوتیان لائیلاهه ئیله لالا
 لائیلاهه ئیله لالا لائیلاهه ئیله لالا لائیلاهه ئیله لالا لائیلاهه ئیله لالا
 لائیلاهه ئیله لالا لائیلاهه ئیله لالا لائیلاهه ئیله لالا لائیلاهه ئیله لالا
 لائیلاهه ئیله لالا لائیلاهه ئیله لالا لائیلاهه ئیله لالا لائیلاهه ئیله لالا
 لائیلاهه ئیله لالا لائیلاهه ئیله لالا لائیلاهه ئیله لالا لائیلاهه ئیله لالا
 لائیلاهه ئیله لالا لائیلاهه ئیله لالا لائیلاهه ئیله لالا لائیلاهه ئیله لالا
 لائیلاهه ئیله لالا لائیلاهه ئیله لالا لائیلاهه ئیله لالا لائیلاهه ئیله لالا
 لائیلاهه ئیله لالا لائیلاهه ئیله لالا لائیلاهه ئیله لالا لائیلاهه ئیله لالا

ئه ی عه بدانی تۆبه کار، په نا بو خودای پهروه ردگار؛ هه ربینا کلی ئاور
 نیل درا؛ ئاسمان قه له شا و زه ریا ته قین و لیک دران. هه ربینا گورستان
 ژیر و ژوور کرا.
 ئه للاهونه کبه ر.

هه موو به دوای ئه و ئه للاهونه کبه ره دا، به په له و زوو زوو گه ی
 قامکه کانیان ده بژارد و سی و سی جار کوتیان ئه للاهونه کبه ر
 ئه للاهونه کبه ر ئه للاهونه کبه ر ئه للاهونه کبه ر ئه للاهونه کبه ر
 ئه للاهونه کبه ر ئه للاهونه کبه ر ئه للاهونه کبه ر ئه للاهونه کبه ر
 ئه للاهونه کبه ر ئه للاهونه کبه ر ئه للاهونه کبه ر ئه للاهونه کبه ر
 ئه للاهونه کبه ر ئه للاهونه کبه ر ئه للاهونه کبه ر ئه للاهونه کبه ر
 ئه للاهونه کبه ر ئه للاهونه کبه ر ئه للاهونه کبه ر ئه للاهونه کبه ر

ئه للاهوتنه کبهر ئه للاهوتنه کبهر ئه للاهوتنه کبهر ئه للاهوتنه کبهر
ئه للاهوتنه کبهر ئه للاهوتنه کبهر ئه للاهوتنه کبهر ئه للاهوتنه کبهر
ئه للاهوتنه کبهر ئه للاهوتنه کبهر

دوای کوتتی سی و سئیه مین ئه للاهوتنه کبهر و سئ جار سلاوات،
برقه کان هه ل بوونه وه. دهر ویش کامیل هه ستا و چووه رووبه پرووی
میحرابه که. له سه ر چووک دانیشته و ئیجازه ی له شای شهیدایان و
باوکی هه ژاران و پشتیوانی نه داران و هرگرت؛ تا کوو به ئاماژه ی پیروژ و
مه زنی سه ره و ره مان، مرید و دهر ویشه کان له پیش دا حال بیان گری و
پاشان جه زم بن. دهر ویش کامیل دهستی پیروژ و به وه جی شه و چرای
شه وه زهنگ هه زره تی شیخ باپیری ماچ کرد و یه ک دوو هه نگاو
پاشه و پاش کشاوه. رووی کرده ده ف ژه نه کان و کوتتی: یا هه زره تی
شئ هه مدوون.

دهر ویشه ده ف به دهسته کان، به په له ده فه کان یان گهرم کرد. هه موو
له ریزیکه وه له ته نیستی یه ک له سه ر چووک دانیشتن. له پیش دا هیواش
هیواش سه ریان ده له قانده. لیواری ده فه کان یان به عه رزی یه وه راگرت و
مه چه کی ده ست یان له سه ر قه برغه ی ده ف دانا. پاشان به دوو قامک
ده ف یان وه ده نگ هینا.

دهر ویش کامیل به شیعیکی ئه حمه دی کور و به مه قام و هه وایه کی
له سه ره خو و هیواش دهستی پئ کرد. هه موو ئه و مرید و دهر ویشانه ی
تامه زرۆی حال بوون هه ستان و چوونه نیوه راستی مزگه وته که. روو به
میحرابه که به پئوه ریزیان گرت. به زرمه یه کی خیرا، که له ده فه گه وره
و وینه ی خو ر تی دا کیشراوه که ی دهر ویش کامیل هه ستا، به بی ئه وه ی

پیچ و کلاوه کان یان دابنن و پرچه کان یان وه ده ربخه ن، توند دهستی
یه ک یان گرت و سهریان هیواش و به کاوه خو ده سووراند. له و کاته دا له
دلی خو یان دا له گه له هر سه سووراندنیک، نه لاله لایان دووپات
ده کرده وه. ده رویش کامیل دوا ی نه وه ی شیعیکی دیکه ی
نه حمه دی کووری به نه لاله وهیسی خویند، ههستی به وه کرد ده رویشه کان
له گه له شیو خواردن و قسه و باس مهودایان گرتووه و ناماده ن. ههستا
سهرچوک؛ ده فکه ی له عه رزی جودا کرده وه و توژیکی به رزتری
راگرت و باوی قامکه کانی توندتر کرد. ده رویش به هه وای یا مه ده د
سهریان دینا و ده برد، ده نگگی گری حوئه لایان به باشی ده بیسرا.
وه ختیک سهریان به ته کانیک به ره و لای راست ده برد، هه موو پیکه وه:
حوو. وه ختیک سهریان به ره و پیش ده برد: نه ل. وه ختیکیش سهریان
به ره و شانی چه پ ده برده وه و لووت یان به ره و لای راست راده داشت:
لا.

ده رویش کامیل ده ی زانی که ی له گه له دار و دیواری ته کیه مهودا
ده گرن و به ره به ره روچ یان له له ش یان جوئی ده بیته وه. ههستا سه ری و
خیرا تر ده فکه ی وه ده نگ هینا. به دوا ی نهودا ده رویشه کانیش پیچ و
کلاوه کان یان دانا عه رزی و پرچه دریژه کان یان وه ده رکه وت.

بوئی خووشی سهروه رم چه زره تی شیخ باپیر که له میحرا به که دا ناگادار
و چاوه دیر مابووه، هه موو ته کیه ی گرتبووه؛ دار و دیوار و گژ و
گیاکانیش لی بی به ری نه بوون و نه و پایزه دره نگ وه خته یان لی بووه
سه ره تای خا که لیوه و بو ماوه یه کیش بی بوورانه وه و گه شانه وه. ده رویش
و مریده کان هه موو سه رمهستی نه و فه یز و به ره که ت و وه ج و

خۆشه‌ویستی‌یه بوون. هەر پرچی ده‌رویش بوو به هه‌وای زی‌کری ده‌ف به لای راست و چه‌پ‌دا ده‌هاتن و ده‌چوون. وه‌ختیک ده‌رویش گیان‌یان وه‌سه‌ر ئاره‌قه گه‌را و جه‌زم بوون و حال گرتنی، ولات که‌وته جو‌ش و کولیکێ ئاسمانی‌یه‌وه.

ده‌رویش کامیل له به‌ر رێژنه‌ی سه‌رنج و لوتفی مرادی‌دا، مه‌ست و مه‌سروور ببوو؛ خۆی پێ رانه‌گیرا و به‌ ته‌کانیکی خیرا کلاوه‌که‌ی خۆی به‌رداوه‌ه‌رزى و له‌گه‌ل ده‌نگی خیرای ده‌ف سه‌ری هه‌ل‌ده‌سووراند. به‌ دواى ئه‌ودا پرچی ده‌رویشه‌کان خیراتر ده‌هاتن و ده‌چوون. له‌و وه‌خته‌دا که‌ ته‌نیا ده‌نگی زوو زووی ئه‌للا به‌ هه‌وای کرژی ده‌ف ده‌بیسرا، پۆلیک پرچی ره‌ش له‌ هه‌وای مزگه‌وته‌که‌دا ره‌ش‌یان ده‌کرده‌وه.

وه‌ستا خه‌سه‌ره‌و له‌ سه‌ریکه‌وه‌ له‌ روانینی ئه‌و زاته‌ تیر نه‌ده‌بوو، له‌ لایه‌کی دیکه‌شه‌وه‌ ده‌ف و ده‌نگ و ئاکاری ده‌رویش کامیل خه‌ریک بوو ده‌ی‌خسته‌ سه‌مایه‌کی ده‌رویشه‌نه‌وه. ئه‌و باش ده‌ی‌زانی کامیل ده‌ست بو‌ هه‌ر کاریک بیا شه‌یدا‌یانه‌ و ئاشقانه‌ ده‌ی‌کا.

له‌و کاته‌دا ده‌رویش ره‌حیم، که‌ کلاوه‌که‌ی دانا‌بوو، قژی له‌ پشته‌وه‌ به‌ دوو په‌لکه‌ هۆنیبووه، ده‌رویشه‌کانی کرده‌ چوار ریز. بو‌خۆی که‌وته‌ پیش ریزه‌کان و رووبه‌رووی وینه‌ خه‌یالی‌یه‌که‌ی قوتبی‌قوتبان و سه‌روکی ئاشقان هه‌زه‌رتی شی‌حه‌مدوونی گه‌وره‌ -که‌ له‌ ته‌نیشتی راستی می‌حرا به‌که‌وه‌ به‌ کۆله‌که‌که‌ی خۆیه‌وه‌ هه‌ل‌واسرا‌بوو- ده‌ستی له‌ هه‌وادا و سه‌ری به‌ چوار ده‌وردا ده‌سووراند و له‌ سه‌ر نووکی په‌نجه‌ که‌وته‌ سه‌ما. زوو زوو له‌ سه‌ر نووکی په‌نجه‌، هه‌تا وینه‌ خه‌یالی‌یه‌که‌ی هه‌زه‌رتی شی‌حه‌مدوون «خودا نه‌ینی وه‌چه‌ و وه‌ره‌سه‌ی بیاریژی و ده‌ست به‌

بال یانه وه بگری» ده رویشت و پاشه وپاش ده کشاوه دواوه. وه ختیک ده رویش ره حیم ده رویشته پیشی، هه موو ده رویشه کان دنووشتانه وه و سه ریان به ره و پیشی شوږ ده کرده وه و پرچیان به سه ر و چاویان دا به رده بووه سه ر عه رزی. وه ختیکیش ده رویش ره حیم پاشه وپاش ده کشاوه دواوه، ده رویش هه ل ده ستانه وه و سه ریان به ره و دواوه راده دا و پرچه کان یان به پشت یان دا شوږ ده بووه خواری. هیزی راکیشه ری سه روه رم گری له ولات به ردا بوو. هه موو جه زم بیوون و که وتبوونه جوش و کول.

« رهندم و ده ستاری که لله ی من ده فه.»

ده رویش ره حیم دوا ی ماوه یه ک هات وچو له ریزی ده رویشه کانه وه هه تا وینه خه یالی یه که ی هه زره تی شی همدوون، له پر یک دا له رووبه رووی وینه که ی نه و زاته دا راوه ستا. له حالیک دا که ده ستی هه ر له هه و و رویشتنی له سه ر نووکی په نجه بوو، سه ما کردنه که ی به وپه ری توندی و خیرایی گه یشت. پی یه ک ده چووه پیشی؛ پی یه ک ده هاته وه دواوه. ده رویشه کانیش له گه لی دنووشتانه وه و هه ل ده ستانه وه؛ دنووشتانه وه و هه ل ده ستانه وه.

جار نا جار یک له نیو حوونه للا و ده نگی هه ره به رز و هه ره کرژی ده فا، نه عه رته ی ده رویشیک که ده هات له سه رخو بچی، ده بیسرا. له و سه روبه نده دا ده رویش کامیل رووی کرده ریزی ده فژنه کان و به هه وای ده ست و قامکه کانی تی گه یاندن باوی ده ست یان خاوکه نه وه. ده ف که یه ک بین له هه وادا ده ژنه ران، هاتنه خو ارتر و له گه ل خاو بوونه وه ی

هه‌وای دهف، سه‌مای ده‌رویش ره‌حیم و نووشتانه‌وه و هه‌ستانه‌وهی ده‌رویشه‌کان، هی‌واش تر بوونه‌وه. به نزم و نزم‌تر بوونه‌وهی ده‌نگی دهف، سووری سه‌ری ده‌رویش و هات‌وچۆی پرچه‌کان‌یان هی‌واش تر بوونه‌وه. له‌گه‌ل ئۆقره‌گرتنی دهف، ده‌رویش به‌و حاله‌وه، له‌حاند خۆیان به‌لادا هاتن و خه‌لکه‌که -که پیان وابوو ری و ره‌سمه‌که ته‌واو بووه- به‌دوای یه‌ک‌دا ته‌کیه‌یان چۆل کرد. خودا هه‌میشه ته‌کیه‌ ئاوه‌دان و سه‌قامگیر بکا.

« ره‌گی قایم داکوتاه و لقی له‌ ته‌شقی ئاسمانه. »

من سه‌گی بهر پینی ئەو زاتەم و هەوسارم بە دەستی ئەو شارەزایە، لە ترسی ئەو هی دلی بی‌گەردی لیم نەرەنجی و نەکه‌ومه بهر تووک و نزای پیشه‌وا و قوتبی عارفان، زانای زانست و شه‌ریعت، سه‌ده‌فی تاقانه‌ی به‌حری ته‌ریقه‌ت جه‌نابی حه‌زرتی شیخ‌بایر، ناویرم ئەوه بگیرمه‌وه که ئەو زاته «رۆحم به‌قوربانی بی»، به‌ته‌مه‌نیکی زۆر که‌مه‌وه، وه‌ها له‌ ئیرشاد و ری‌نویتی خه‌ل‌ک‌دا گه‌شه‌ی کردبوو، قومیک له‌ پاشاوی ده‌س‌نوێژ هه‌ل‌گرتنه‌که‌ی به‌ فیرو نه‌ده‌رژا و ته‌نیا دل‌ووییکی نه‌ده‌که‌وته عه‌ززی. مرید و موحتاجان له‌ ریوه کاسه‌یان وه‌به‌ر ده‌گرت و بو متفه‌رک ده‌یان‌خواردوه، یان به‌ سه‌ر و چاویان‌دا ده‌کرد.

ئه‌وه‌ی که مه‌ستی باده‌ی یه‌زدانی، شه‌یدای کوپی مشایخ، سه‌روه‌رم حه‌زرتی شیخ‌بایر زۆربه‌ی رۆژه‌کان نوێژی خه‌وتنانی به‌ ده‌س‌نوێژی به‌یانی‌یه‌وه ده‌کرد و له‌ رۆژیک‌دا ته‌نیا جارێک ده‌س‌نوێژی تازه

ده کرده وه، بیووه هوئی ئه وهی تکه تکه ئه وه پاشاوه بیژیرن، تا کوو به هه موویان ببری و کهس له و درگانه یه بی هومید نه گهریته وه. وهختی بانگی به یانی، کاتیک ته شریفی نازداری ئه وه زاته هه له دستا و دهس نویژی هه له ده گرت، خه لکیکی زور چاوه پروان ده بوون به لکوو قومیک له پاشاوی ئه وه دهس نویژه یان پی ببری. بو ئه وهی بیته شفا و هوئی ساریژ بو نه خووشی و برینی خوویان و بنه ماله و کهس و کار و دهر و دراوسی یان. یان بیته هوئی به ره کهت بو زه وی و زار و ده غل و دان و رزق و رۆزی یانی پی زیاد بی و له چاوه زار بیان پاریزی و ته مه ن یان دریژ بکا.

چه پکه گول و چه پکه نیرگزی مه جلیسی ئه ولیا و هیوا و هو میدی هه ژاران و گلینه ی چاوی خاسان سهروه رم هه زه رته شیخ باپیر، به خشپه و دهنگی پی دا کهسه کان و ته نانه ت ده عباکانیشی ده ناسی یه وه و دهی زانی کین و چین. خشپه ی پی هه ره کهسیکی جاریک بیستایه، دوا ی ده سالی دیکه ش هه ره به و خشپه یه دا دهی ناسی یه وه. یه ک به یه ک هه موو مرید و ده رویشه کانی به دهنگی پی دا ده ناسی یه وه و ته نانه ت ئه گهر خشپه یه کی نامو بهاتبایه، دهی زانی پیاوه یان کور، ژنه یان کچ. ئه وه پینداوه خودایی بهی، وه ک به لگه و نیشانه یه ک بو مل که چ کردنی مروقه کان له به رامبه ر ویست و ئیراده ی خودا و له پیناوی ته ریه قه تی حه مدوونی دا به کار ده برد.

له شوینی زور دووره وه، کچیان ده هی نا خزمه تی پیروزی. بو ئه وهی له تیگه یشتن و هه له سه نگانده که ی دا به هیچ جوړیک به هه له نه چی، کهسه که ی ده نارده سه ربان، تا کوو دوو سی جار بی و بچی و زرمه ی

پیی بی. کئی زاتی ئه وهی ههیه باسی ئه و کاته بکا و بلی وه ختیک کهسه که ده چووه سه ریان، ئه و زاته «نه جاریک، به لکوو سه دان جار سه ر و مالم به قوربانی» هه ر دوو دهستی نازداری به نیشانه ی بی دهنگ بوونی ده ور و به ری هه ل دینا و ههستی پاکی راده گرت. له و وه خته دا، گلینه ره شه کانی ته و او ده رویشته سه ری و به میچی قاپیلکه ی چاوه پیروژه کانی یه وه ده نووسان. ته نیا سپایی یه کی مه یله و شین، له نیوان له ره و تروکه تروکی خیرای برژوله بی عه یبه کانی دا ده بینران. له گه ل ئه وه ش دا قوتی قورقور و چکه ی ملی «به سه ده قه ی هه ناسه یه کی بم» ده رده په ری و زه ق ده بووه، به گه وره یی خودا، ره گی لاملی مه باره کی هه ل ده ستا و ره نگی جوانی گه ش ده بووه. کهس نازانی له و کاته دا ته شریفی نازداری له کام ئاسمان و له کام کاکه شان، له گه ل راستان و خاسان له گه شت و سه یران دا بوو.

دوای ئیستیک، ده که وه ته وه سه ر حاله تی ئاسایی و ته شریفی ده هاته وه نیو مرید و چاو له ده ستانی. ئه گه ر به پیی هه ل سه نگانده که ی ئه و زاته، کچ بوایه ئه وه هه یچ. ئه گه ر خودا به و روژه نه کا، کچینی خو ی دوراندبایه، دوای توبه پی کردن و داری حه د، کهس و کاری سویند ده دران که خودا له گوناحی خو ش بووه و کهس حه قی نیه لیی بکو لیتته وه؛ قسه که ش هه ر ئا لیره، ده بی به عه رزدا به روا ته خواری.

من که ورده نان خو ری ئه و بهر پی یه و چاو له دهستی ئه و درگانه یه م، ده بی خه جاله تی بکیشم و بیمه دلۆپیک ئاو و له رووم هه ل نه یه هه ر نیوی به وه ج و پیروژی شی به زاردا بینم؛ چ بگا به وه ی باسی نامووس و حه ره می له ئاوی شه و پاک تری بکه م. تو که سه گی ئه و بهر پی یه ی،

وریابه شهیتانی ترۆ کراو، نهوسی نهوسنت فریو نهدا و گوچانی ئهو زاته له ملت دانه مالری. ئهوه نهینی کهسیکه دايم دهم به قورعان و لهش له عاسمان و دهست به دوعایه؛ نهچی بیه دهسخه روئی شهیتان و قورمی سیا دلّت وا داپوشنی ئهوه بگپریهوه که ئهو زاته له تهمه نی پر خیر و بهره که تی دا سی ژنی هیناوه.

به هوئی ئهوهی کهس ناگاته ریزی سهروه ری من، کهسیش هه دی نیه ئهوه بگپریتهوه که زانای بی هاوتا و دلپوون و چازان، شیخ و مرادم هه زه تهی شیخ پایپر «خودا ئهوانه ی نهینی هه رم و بنه مالهی ناشکرا ده کهن تهرت و توونا کا و له قوولایی ناگری بی برانه وهی جه هه ننه دم دا ونیان بکا»، تهمه نی پر له فخر و شانازی سی وپینج سال بوو که ژنی هه وه لی هینا.

له سه رده می ئاغایه تی دا، له نیو مه حال و ناوچه کانی سی چوار شاردا، عه تاخانی کاکی، له زوربه ی به گ و ئاگاکان ده ست رویشتووتر و نیو به ده ره وه تر بوو. به هوئی ئهوه ی وه ک سه روک عه شیره چاوی لی ده کرا، له ده ربار و شای ئیرایش نزیک بوو. عه تاخان سالی چه ندین جار چۆته تاران و هه موو پینان وابوو هه موو جاره کان له لایه ن شاوه بو راویژر خوازاوه.

سه باره ت به چاو پی که وتن و نیوانی عه تاخان و شا به سه رهات و چیرۆکی جوړاو جوړ له سه ر زارانه. تاقمیک پینان وایه عه تاخان دوو جار توانیویه تی له نزیکه وه شا ببینی. جاریکیان وه ختایه ک بووه که شا بو هه وه ل جار سه ردانی ناوچه که ی ئهوانی کردوو. شا و شابانوو به ماشین به شه قامی گه وره ی شاردا گه راون و ده ستیان بو ئه وه خه لکه

هه لئناوه وا ئه و به راوبه رپاوه ستاون و سه یریان کردووه. عه تاخانیس له گه ل تاقمیک مه لا و سه روک عه شیره کان، له ریزیک دا رپاوه ستاون؛ له مه و دای چوارپینج میتیری یه وه له نیو ماشینه که دا شا و شابانووی دیوه. مه لا و ئاغاگان ده ستیان بو به سینگه وه ناوان و ملیان که چ کردووه و نووشتاونه وه. ئه وه نده نووشتاونه وه تا خوینی له شیان ته واو هورووژمی هیناوه بو ره گه کانی سه ر و ملیان و سوور هه ل گه راوان. وه ختیک هه ستاونه ته وه، نه ماشین ماوه و نه شا و نه شابانوو. ئه و شه وه ش ئاغاگان و سه روک عه شیره ته کان ده عوه تی شاره داری کراوان. بریار بووه شا بچی و قسه یان بو بکا، ئه وانیش له نزیکه وه بی بینن و قسه ی له گه ل بکه ن. عه تاخان نامه یه کی نووسیوووه، به ته ما بووه بی داته ده ستی شا. هه تا نیوه شه وه ده سته ونه زه ر چاوه روا ن ماونه ته وه. به لام شایان هه ر نه دیوه و نه شیان زانیوه شا به یانی چی لی هاتوووه و چو ن رویشتوته وه. که چی خه لک هه ر پیمان وابوووه ئاغاگان له گه ل شا و شابانوو دانیشتون.

جاره که ی دیکه وه ختیک بووه که شا بیستبوویه وه جم و جووله یه ک که وتوته وه کوردستان و هه مووشتیک دوا ی رووخانی کو ماری کوردستان و له سی داره دانی قازی محهمه د کو تایی نه هاتوووه. هه ربو یه تاقمیک مه لا و سه روک عه شیره کورده کانی بانگ کردوته تاران؛ وای نواندوووه گو ی بو قسه و داخوازی به کان یان ده گری.

به ئیمانی ئه و که سه ی گیرایه وه، له په راویزی چاوپیکه وتنه که ی شا له گه ل مه لا و سه روک عه شیره کان دا، عه تاخان به شیوه یه کی تایبه تی له لایه ن شاوه خو ازرابوو. عه تاخان سمیلکی ئه ستوو و زبری بوو. وه ختیک چو بووه لای شا - شا زوربه ی وه خت شابانووی له گه ل بوو -

له پیش دا شابانوو دهستی به ره و عه تاخان دریژ کردووه تاکوو بچی و دهستی له گهل لی بداته وه. عه تاخان چوو بووه پیشی و دانه ویوووه به دهستی شابانوودا نووسی و دهستی ماچ بکا، سمیله زبره کانی له پیستی دهستی شابانوو خشابوو. شابانوو ختیلکهی هاتبوو و نهی توانیووو پیکه نینه کهی بگریته وه. هه موو ئه وانهی له دهور و بهری بوون هه ستیان به پیکه نینی نااسایی شابانوو کردووه. شا له ریوه تیگه یشتوووه چ پاسه. بو ئه وهی پاساویکی ماقولانه بو پیکه نینی شابانوو بینته وه و به کردنه وهی دهره فته تیک بو پیکه نین پیش به زور شتی دیکه ش بگری، زوو کوتوو یه تی شابانوو، سمیلکی شایانهی هه یه. هه موو و پرای ئه وهی کورته سه رنجیکی سمیلی تاشراوی شایان دابوو، قسه کهی شایان وه ک جفه نگیکی شایانه وه رگرتوو و ئه وه ندی شایانی مه جلیسیکی وه ها بی، له سه ره خو و هیور سه ریان له قاندبوو و پیکه نیوون؛ له خوشی ئه و شوخی یه ی شا گه شابوونه وه.

عه تاخان، بو ئه وهی نشان بدا ده سه لاتی ئه و، له جیگایه کی زور گرینگه وه هه ل قولیوه، سالی یه ک دوو جار سه فه ری ده کرد؛ وای ده نواند که ده چینه تاران. وای ده نواند ئه و پیاویکی وه ها گرینگه که سینی وه کوو شا بانگیشتنی ده کا و هه موو جار یک زور به ریژ و حورمه ته وه داوای لی ده کا بچی بو لای. بو ئه وهی له ناوچه دا و له نیو خه لکیش دا، لایه ن گری زور بی و وه کوو زور به ی خان و ئاغا کانی دیکه، له پیش چاوی خه لک زالم نه نویتی، تیینی دواروژی کردبوو. ئه و، برپاری دابوو به زووی بگاته خزمه تی شایان و سه روکی سه روکان سه ردارمان هه زره تی شیخ باییر «به سه ده قه ی سه ری بم».

بۆ ئه وهی بتوانی به شیوهیه کی شیواو، ئه و ته مایه به و زاته پیروژه را بگه یه نی، بانگیشتنیکی گه و ره و شایانه ی ساز کرد و پیشوازی یه کی گهرمی له مانگی دره و شاهوهی ئاسمانی ته ریه ته حه زره تی شیخ باپیر کرد. له بانگیشتنه که دا هه ولی دا ته وای ئاکار و هه ستان و دانیشتنه کان، به دلی گولی گول جاری ته ریه ته و سه رگه و ره ی پیاوچاکانی سه رده م بی. ریز و حورمه تیکی تاییه ته له سه و ره مان گیرا.

دوای نه هار و نوێژ خویندن، دوو سی جار گلینه ی چاوی پیاوچاکان و گولی بۆن خووشی ته ریه ته ویستی هه ستی. عه تاخان تکای له و زاته کرد تا کوو بمینه وه. له جاری ئاخری دا، راسته و خو عه رزی کرد هیزی چاو و نووری دیده ی مسولمانان بمینه وه، هه تا له کوتایی دا ته گیر و راویژیکی گرینگ یان له گه ل بکری. له کوتایی دا، زۆربه ی میوانه کان رۆیشتن. پاشان عه تاخان و ئه و زاته، له سه ره خو و هیواش به ده م پیاسه وه، چوونه نیو باخچه که ی عه تاخان. من حه دم نیه بلیم له وئ له و باخچه جوان و رازاوه و پر له گول و دار و میوه یه دا پیکه وه به ده م ری رۆیشتنیکه هیواشه وه قسه یان کرد.

عه تاخان، سه ره تا بۆ ئه وه ی بتوانی له مه به سته که ی خوئی نزیک بیته وه، به ده نگیکه ی نزم و زمانیکه ی نه رمه وه عه رزی کرد: ... گه و ره و سه روک مان حه زره تی شیخ باپیر «رۆح و گیان و سه ر و مالم به قوربانی بی»، له حالیکه دا به سپایی ده ستی مه باره کی به رداوه فه رمووی: ...

عه تاخان ئه و پرسیاره ی راست بۆ ئه وه کردبوو قسه یه کی وا بیستی، هه ر بۆیه به هه لی زانی و زوو عه رزی کرد: ...

چرای رووناکی ژیان، یهک دوو جار برژۆله بی عه یه کانی تروکاند و
فه رمووی: ...

عه تاخان بی ئه وهی پرکیشی بکا و دهستی بخاته سه رشانی پیروزی
ئه و زاته وه، دهستیکی بهر زکرده وه و به دهسته که ی دیکه ی فه رمووی ئه و
زاته ی کرد، هه تا به ره و رووی دارگینلاسه کان برۆن. به شوینیک دا
رۆیشتن له هه ردوولاهه دارگینلاس و به لالووک ده وریان دابوو؛ گینلاس
گه ییوون و به لالووک تازه خه ریک بوو ئال و وال ده بوون؛ عه تاخان
عه رزی کرد: ...

ده روونزان و ده روونناس سهروه رم هه زه رته شیخ باپیر «خودا
راوه ستاوی بکا»، بزه یه کی مه باره کی له زاری پیروزی هه ستا و
فه رمووی: ...

عه تاخان به و بزه پیروزه گه شاپووه و وهک ئه وهی سه رکه و تینکی
به ده ست هینابی، ده ست و پیی خۆی بو نده هه جمان و له خۆشیان،
زوو پرسیاریکی عه رز کرد: ...

ئه و زاته ده ی زانی بزه کانی چ شوینیک له سه ر عه تاخان داده نی،
شینلگیرانه ولامی فه رموو: ...

عه تاخان به دهستیکی ئاماژه ی کرد شه ربه تاوی تازه گیراوه یان بو
به رن؛ وه های ئاماژه کرد ئه و زاته نه ی بینی. ئه و زاته سه ری مه باره کی
به ردابوووه و دهستی به نیو چاوی یه وه گرتبوو؛ قامکی هیواش به برۆ
نوورانیه کانی دا دینا. عه تاخان دوا ی ئه و ئاماژه نهینی یه، ویستی دریشه
به قسه کانی بدا؛ بهر و بو ی دلی ئه ولیای خاوه ن که رامات فه رمووی: ...

عه تاخان لهو کاته دا سه ری لهو که رامه ته ی ری بین و ری زان
حه زره تی شیخ بایر «به فیدای بم» سوور مابوو، خوئی وییک هیئاوه و
زور به نه ده بتر له پیشوو عه زری کرد: ...

ری نوینی ون بان، سه روکی به روحم و دلئی ئومه تی چاو له ده ست
«خودا نهینی بپاریزی»، ورده کوخه یه کی فهرموو. دیسان هه ر ئاماژه ی
به و قسه یه ی پیشوو ی کرده وه و فهرمووی: ...

عه تاخان شه ربه ته که ی ئه و زاته ی له سه ر که شه فه زهرده که هه ل گرت
و به دوو ده ست بو ئه و زاته ی راگرت، تاکوو لیبی وه رگری، عه زری
کرد: ...

ئه و زاته به وه ج و نوورانی یه، شه ربه ته که ی لی وه رگرت و هیواش
به زاری مه باره کی قومیکی چکوله ی، ئه و نه دی که تامی شه ربه ته که بکا
و نه کا، له شه ربه ته که خوارد. دوایی هات ئاو خووری یه که له سه ر
که شه فه که دانیه وه، عه تاخان هه ر دووک ده ستی دریش کرد و زوو لیبی
وه رگرت. له و وه خته دا ئه و زاته ئاماژه ی به هه دیستیکی پیغه مبه ری
نازدار «درودی خودا له سه ر خوئی و یارانی بی» کرد و فهرمووی: ...

عه تاخان ویستی قسه که ی پیش تری به هه رجوریکی بی راست تر
بکاته وه، ئاو خووری شه ربه ته که ی خوئی له سه ر که شه فه که وا دانا، هیچ
ده نگیکی لی هه ل نه ستی. به زهرده خه نه یه کی واوه که شوین له سه ر
هیمنی و بلاویتی قسه کانی دابنی، عه زری کرد: ...

سه روه ری ئازیزم «به سه ده قه ی که وشه کانی بم»، به بی ئه وه ی
کاریکی وا بکا عه تاخان ته ریقی بیته وه و به خوئی دا بشکیته وه، فهرمووی:

عه تاخان ئاماژهی کرد بین و که شەف و ئاوخووری یه کان ببه نه وه، زوو پرسیاریکی که پیش تر ئاماده ی کردبوو عه رز کرد: ...
ئهو زاته ته شریفی نازداری هیواش له سه ر جینگای خوئی هه ستا و کهوته وه رپی؛ به بی ئه وه ی بزانی عه تاخان له چ لایه کی یه وه به دوای دا دئی، فه رمووی: ...

عه تاخان لاسکه گیایه کی وردی به دهسته وه بوو، له حاند خوئی به ری داوه عه رزی و له ته نیشتی یه وه عه رزی کرد: ...
چاواقیم و دل پر له یادی خودا، سه روه رم چه زه تی شیخ باپیر «خودا له سه روکایه تی و گه وره یی و باوکایه تی که م نه کا»، به هیواشی فه رمووی: ...

عه تاخان عه رزی کرد: ...

ئهو زاته پیروژه فه رمووی: ...

عه تاخان دیسان به نه رمی و له سه ره خوویی یه وه پرسیاریکی دیکه ی عه رز کرد: ...

قه لای هومیدی برواداران چه زه تی شیخ باپیر «خودا سور و نه نیی داپووشی»، که نه ی ده ویست که یف ساز بوونی خوئی بخاته روو، فه رمووی: ...

هه ره وه ک به و وت و ویژهی نیوان سه ررداری باوه ررداری و خو پاریزی چه زه تی شیخ باپیر و یاری دل به سه ته ی ئهو عه تاخان دا ده رده که وه ی، ئهو زاته، به و شه رت و مه رجانه ی پیکه وه باسیان کرد، قه بوولی کرد و جبه ی شانازی خسته سه ر شانی عه تاخان. عه تاخان

بیری له داهاتوو یه ک ده کرده وه که تیی دا مرادی وه دی هاتبوو، گهلئیک خوی به سه ره رز و سه رکه وتوو زانی.

ئهی هه وای نه فسی پیس، منی ئالقه له گوئی ئه و زاته، قهت خوّم وا بئ ئیمان ناکه م له م درگایه ده رکریّم و له و دنیاش له دیداری سه روک و سه یید و سه وهرم چه زره تی شیخ باپیر «نهک گیانی»، به لکوو هه زار گیانم به قوربانی» بئ بهری بم. یا ره بی له بهرام بهر درکه ی درکاندن و باسی نهینی یه کانی دا، قامکی ئاماژه له ت و کوت، نه خشه و پیلانی نگرسی چه په لان پوو چهل، چاوی دیتن کویر و زمانی گیرانه وه لال، گوچکهی بیستن کهر و ههستی ههست راگرتن خاپوور بی. تاکوو هیچ کهس نه توانی باسی ئه وه بکا عه تاخان کچیکی بوو به نیوی مه له که خانم.

مه له که خانم کچیکی چاوشینی سپیکه لانه ی نیوقه د باریکی هه میسه دم به قاقا و پیکه نین بوو. من چه دی ئه وه م نیه بلیم جوانی و دل رفینی و دم به پیکه نینی ئه و، زور بهر چاو بوو. ته مهنی سیزده چارده سالئیک ده بوو نه ده بوو. من چه دم نیه باسی ئه وه بکه م مه له که خانم کچیکی بزوز و هار و هاج و له سه ر لاق بوو. زور هه تیو مه تیوی ئاگا له خو براوی هه له و هه رزه، به ته مای بوون. موو له سه ری زمانه چکوله ی ئه و که سه بروی که بیه وی ئه وه بگه ریته وه زور جار سه ر ریگیان پی ده گرت و خویان به قوربان و سه ده قه ی ده کرد. ئه ویش به پیکه نینه وه قسه ی پی ده کوتن و له و کاتانه دا، له هه موو وه خت زیاتر له بهر چاوی ئه و مارزبابی غه ددارانه خوین شیرین تر ده بوو. قاقا و چاو برکی و قوته قوت و پیکه نینه که ی زور که سی فریو دابوو. ئه و بئ دینانه به چاو و برؤ

و سهر و قژ و فۆكله و لار و له نهجه یان دا هه ل ده كوت، خودا كویر و زه لیل یان بكا و وه بهر تیری چلكنان بكهون.

من حه دم نیه ئه وه بدر كینم مه له كه خانم ته نیا توانی دوو سی جار ژوان له گه ل كوران تا قی بكا ته وه. له نیو ئه وانهی ئیشاره یان بو ده كرد و له سهر ریگا و بانى راده وه ستان و گیان و رۆح یان به قوربانى ده كرد، كه مینك زیاتر دلئى بو یه كینك یان ده كوركا. حه دى ئه وه م نیه بلیم به دزی یه وه یه ك دوو جارى بو چوو بو وه ژوانه وه. كى ده ویرى ئه وه بگپریته وه كه ئه گه ر عه تاخان به سه لاحی بزانیایه، گوئی ئه و توله بابی به ره لایه ی هه ل ده كه ند. هه لئى ده كه ند و زۆر له وانه بوو به ته واوی ناوچه دا بو چاوترسین كردنى خه لك، بیان نواندایه. به لام عه تاخان به سه لاحی نه زانی جارى ئه و كاره بكا؛ هه لئى گرت بو ده رفه تیكى دیکه.

من رایه م ناكه وى باسى ئه وه بكه م مه له كه خانمی ده م به قاقا و پینكه نین، له ته مه نینكى ئاوا كه م و هه ستیارد ا وه ك زۆر به ی كچانى تازه پینگه یشتوو، كه تازه پى ده نینه سه رده می میړمندالى، پى وانه بوو دل داری له گه ل كایه كردن زۆر جیاوازی هه یه.

راست له و كاتانه دا بوو هینز و نامازه ی نادیارى ئه و مشایه خه، خست یانه دلئى عه تاخانه وه هه تا بو پاریز له ده سه لات و ملك و ماله كه شى بى، ده ست بگرئى به خاوه ن شكۆ و پیشه نگی خوا ناسان، سه روه ر و سه رگه و ره مان حه زره تی شیخ باپیره وه. ئه و زاته ش «به قوربانى توژی ریگه و به فیدای جیگه و پینگه ی بم»، له و كاته دا ته مه نى سى و پینج سال ده بوو. یه ك دوو سال بوو بربره ی پشتی هه ژار و ده رویش و مریدان حه زره تی شیخ زورارى باوكى، به ره حمه تی خودا چوو بوو.

دوای بربره‌ی پشتی هه‌ژاران، نه‌مامی تازه پیگه‌یشتووی باغی عیرفان و خواناسی بیووه جی‌دار و جی‌گری و ته‌ختی ریبه‌رایه‌تی و سه‌روکایه‌تی به وجودی پیروزی ئه‌و رازابووه.

له ترسی ئه‌وه‌ی موو له سه‌ری زمانم نه‌یه و کلکیکی تووکنی ره‌شم له دواوه لی نه‌رووی و گویچکه‌م به قه‌د گه‌لا که‌له‌مینک پان نه‌بنه‌وه، ناویرم باسی ئه‌وه بکه‌م له ری و ره‌سمیکی ده‌رویشانه‌دا، مه‌له‌که‌خانم‌یان له دیوه‌خانی خانه‌وه گویسته‌وه بو‌رووگه‌ی ده‌رویشانی ناودار و مه‌زنه‌مالیکی وه‌کوو ته‌کیه‌ی حه‌زرتی شی‌حه‌مدوون.

من سه‌گی به‌ر پیی ئه‌و پی‌ری به‌ستام و قوتبی خه‌ره‌قان و غه‌وسی به‌غدایه‌م، حه‌دی ئه‌وه‌م نه‌یه بلیم به‌و جو‌ره مه‌له‌که‌خانم بوو به نامووس و حه‌ره‌می ئه‌و زاته گه‌وره‌یه و شانازیی ئه‌وه‌ی پی برا له‌گه‌ل ئه‌و زاته سایه‌چه‌وره «خودا دوزمنانی سه‌ر نه‌وی بکا»، له سه‌ر سه‌رینیک بخه‌ون و پی‌خه‌ویک بدن به‌ خودا. که‌س حه‌دی ئه‌وه‌ی نه‌یه ئه‌و نه‌ینی‌یه بدرکینی وه‌ختیک ئه‌و زاته «خودا حاشاکه‌رانی به‌ چه‌قی جه‌ه‌ننه‌م‌دا بیاته خواری» هه‌وه‌ل شه‌و ته‌شریفی نازداری برده ژووری حه‌ره‌م و دیوی په‌رده، هه‌تا به‌یانی ته‌نانه‌ت که‌لیمه‌یه‌ک قسه له نیوان ئه‌و بووک و زاوایه‌دا تینه‌په‌ری. من په‌رده‌ی حه‌یا له رووی خوم هه‌ل‌نامالم و پیم‌خوش نه‌یه ببه‌سه‌گه‌ ره‌شی تووک لی‌ کرایی ترۆ‌کراو. تا‌ئه‌و راده‌یه خوم به‌دغه‌ر و روو ره‌ش ناکه‌م و حه‌دم نه‌یه ئه‌و نه‌ینی‌یه مه‌ترسی‌داره‌ ئاشکرا بکه‌م و بلیم له‌ کاتی نزیک بوونه‌وه و سه‌رجی‌یی‌کردنی ئه‌و زاته پیروزه له‌گه‌ل نامووسی داوین‌پاکی، چی رووی دا و چون مه‌له‌که‌خانم زمانی شکا و کراسیکی له‌ زاری خو‌ی

ئاخنی و وهک مریشکی تازه سه برپا، کهوته په له قاژه کردن. چغه، ئهی نهوسی هه له وهر و هه له رو، ئهی چاوحیزی فریوخواردووی شهیتان، ئهی ئه مهگ نه ناسی سپله، تازه خوټ روو زهردی ئه و باره گا و بنه ماله یه کرد و پت و گوچانی ئه و زاته له ملت دامالدرار.

پیم وانیه کهس ئه وهنده روو رهش و غه زه ب لی گیراوی و بتوانی بلی مه له که خانم هه تا به یانی وه کوو مریشکی تازه سه برپا، چه ندین جاری دیکه ش، هه ر به و جوړه که و ته وه په له قاژه کردن. بو خاتری شکو و پیروزی ئه و ده رک و ده روازه یه ئه وانی یه ک وشه له باره ی نهینی ئه و شه وه ده درکینن، حه شریان له گه ل شهیتان و شمیر و ئه بووجه هل بکری. بو خاتری شاله که ی نیوقه دی ئه و سه یید و سالار و سولتانه، ئه وانی باسی نهینی یه کانی ئه و خانه دانه ده گیرنه وه به توقی عه زازیل له مله وه بو هه تاهه تایه له توونی جه هه ننه م دا بسووتین و هه ر بسووتینه وه؛ هه ر خویان به خویان بن.

ئیدی ئه وه نامووسی پاک و حه ره می روو سووری چله پوپه ی پیاوچاکی و سه روکایه تی یه. من به هیچ جوړیک نابی باسی خیزانی به ریزی سه یید و ئاغا و سه روهرم بکه م و بلیم به یانی ئه و شه وه، مه له که خانم ئه وهنده ره نگ بزرکاو و گوړاو و په شوکا بوو، ته نانه ت کلفه ته کانیش زور زوو هه ستیان کرد ره نگ و رووی ئاسایی نیه هیچ، به لکوو زور نائاسایی تیک چووه. سرت و خورت له نیو ته کیه دا سه ری هه ل دا. ده رویش و کلفه ته کان له کاتی کار کردن و قاپ شتن و مه جوعمه دانان و لابردن دا، به ئه نیشک له یه ک تریان ده کوتا. گوئی یان به زاری یه که وه ده نا و هالاوی هه ناسه یان له سه ر و چاوی یه ک تر

ده دراوه. وا سوور هه ل ده گه ران، گهرمای سهر و چاوی یه ک تریان هه ست ده کرد و هالاویکی گهرمی نادیار له سهر و چاویان هه ل ده ستا. هالاوی پیس و نگریمی گهرمی سهر و چاوی ده رویش و کلفه ته کان ته واوی ته کیهی داگرت.

من حه دم نیه و رایهم ناکه ووی ئه وه بگیرمه وه و که سیش ناتوانی ئه وه تاوانه قورس و گه وره یه بینته سهر خووی و بلی له دواي ئه وه شه وه وه ئیدی بزه له سهر لیوی مه له که خانم هه ل فری. رۆژ له گه ل رۆژ کتر و مات تر و ژاکوتر ده بوو. به هیچ شتیک دلی نه ده کراوه و گیرۆده ی ژاکاوی و بناوبویری یه کی گران بوو. زۆر کهم قسه ی ده کرد. زۆر به ی وهخت له گو شه یه ک کز و مات داده نیشته، سهری به رده داوه و کاری به سهر هیچه وه نه بوو. دوو سی یه ک له کابان و کارکه ره لی زان و به ئه زمونه کانی ته کیه، هه موو جاریک قسه یان بو ده کرد و دل خو شییان ده داوه. شه یتان به نه حله ت بکه و دل بده سهر مال و ژییانی خو ت و خو ت به و زاته بسپی ره. بو له سهر مال و ژییانی خو ت دانانی شی. به ته مای چی. خو به خودا شوو به کوری قه رالی فه ره نگیش بکه ی ناگاته تاله موویه کی سه ره ورمان. زۆر جار له گه لی ده چونه باخچه و شوخی یان له گه ل ده کرد تا کوو دلی بکری ته وه. ئه وه شه یتان چۆته کلیشه ت و دنه ت ده دا. کهس وه ک تو ته خت و به ختی رپیک نه که و تو وه. له خو وه به قسه ی ئه م و ئه و و به ره لا و هه ره لا، هه ل مه فریوی. به قه بری ئه و شی حه مدوونه، خودا گیر ده بی و سه د به لا و ده ردی گران دپته رپت. له ئاهی ئه و زاته زه لیل و داماو ده بی. به قوربانی ئه و چاوه شینانه ت بم، به و مه رقه ده پیرو زانه که جی راز و

نيازى ھەموومانە، ھەر يەك دوو مانگە و دوایى لە عالەمت خوۆش تر دەوى. ئەو شەپتان و جندوۆكە گلاوھەكانن لە كوۆلت نابنەوہ. بە نەحەت يان كە. ھەرچەند من ھەدى ئەوہم نىە بەلام بە گيانى ئەو زاتە نوورانى يە ھەزاران كەس ئاواتەخوازن لەبەر پىيى ئەو قورعان لە سەنگەدا بکەون. ھەزاران شوۆخ و كچە شىخى لە توۆ جوان تر و بالابەرز تر و كابان تر يان پيشكەش كەردووہ. دەزانى تەواوى عالەم بەخيليت پىي دەبەن و خوۆزگەت پىي دەخوازن. بەدبەخت نەبى توۆ دەزانى مەحرەم و ھاوړاز و ھاوسەرىنى كىيى! بە مەرقەدى ئەو مشايەخە، كچى شاشى قابىلە. لە چىت كەمە. ئەى باشە بوۆ وا دەكەى و بوۆ دل نەدەيە سەر ژيان و مېردى خوۆت. بە مەرقەدى ئەو ھەزرەتى شىخ زورارە من لە ئىستاي توۆ زوۆر مندال تر بووم، پەرۆ بەگوويەك بووم ناردىانمە مالى مېرد؛ دەى بە قسەى ئەم و ئەوم نەكرد و لە سەر مال و مندالى خوۆشم دانىشتم. توۆ بە قسەى ئەم داىك و خوشكانەى خوۆت بکە، شەپتان تەست بەدەوہ و شىخ زادەيەكى چكوولانەمان بوۆ سازكە. بەو ئالا سەوزەى بينايى چاوى ھەموومانە، ھىچ ئەركىكى لە پىيى توۆ نابى. كچى بە خودا ھەر بوۆ خوۆم بە سەر دەى گېرم. توۆ خەمى ئەوہت نەبى. بەلام وەك ئەوہى لە گەل ئەو پيشيان نەبى و ابوو. من ھەدى ئەوہم نىە بلىم تازە شەپتانى گلاو و چووبووہ كلىشەى مەلەكەخانمەوہ و واى ھەل فرىواندبوو دلى لە شوپىتىكى دىكە بوو. دلى نەدەكراوہ و پەنا بوۆ گلى سەر مەرقەدەكەى ھەزرەتى شىخەمدوون، شەپتان خەرىك بوو كارىكى زوۆر خراب ترى پىي بكا و بىكاتە پەندى رۆژگار. تەنانەت جارىك يان ھەتا بەر درگاش رۆيشت و سەرى بردە دەرى و ھات برۆا، بەلام لە ساي ھىزى

پاکیشهری حه زره تی شیخ باپیره وه «خودا دوژمنانی لان زه لیل بکا»، گه پاره و خوئی بی ئیمان و دهسته شکاو نه کرد. شهیتانی ترپوکراو چه نندین جار هه ولی دا لاقی مه له که خانم هه ل خلیسکینی. له سای شالی پیروزی ئه و زاته وه شهیتانی دین دوژمن سه رنه که وت و دۆراندی. ئاخری رۆژیک بو ئه وهی بریک بای بالی خوئی بدا و به هیوای ئه وهی دلی بکریته وه، بردیانه وه بو مالی باوکی. به لام به داخه وه هاوسهری خو شه ویستی سه روه ر و سولتانم حه زره تی شیخ باپیر هه ر ئه و رۆیشته بو، ئیدی نه هاته وه. دوا یه ک دوو مانگ، له نه خوش خانه یه کی ته وریز، ته مه نی دریزی بو رووناکایی بی باوکان و لی قه و ماوان حه زره تی شیخ باپیر «به سه ده قه ی سه ری بم» به جی هیشته و ته رمه که یان گه رانده وه بو زیاره تانی پیروزی ته کیه.

«ئیمه ش هه ر ئی خواین و هه ر بو لای ئه و ده چینه وه.»

سه روه رم سه ردار ی خیل و خانه واده، رۆژانی دوا ی فه وتی مه له که خانمی زور به ناخوشی بو تییه ر ده بوو. رۆژانیکی پر له ئیش و نازار، که ئه گه ر زیکر و ئاگادار مانه وه و سه رنجه نادیاره کان نه بوایه، تا قه ت پرووکیین ده بوون.

له سای سه ری مشایه خ و ودمی هه ناسه ی ئه ولیای گه و ره وه، سی مانگ دوا ی مردنی مه له که خانم، رۆژیک یه کی که له ده ر ویشه کان نامه یه کی هیئا خزمه تی ئه و زاته. له به ر ئه وهی ئه و نامه یه، به لگه یه کی میژوویی یه، له سندوو قیکی تاییه تی سه روه رم دا، له گه ل بریک نامه و به لگه ی دیکه هه ل گیرا وه. من ناویرم کیل له قفلی ئه و سندوو قه دا

بسوورپینم و درگاکه‌ی هه‌ل‌گرم و ئه‌و نامه‌یه و کوئیک به‌لگه‌ی بنه‌ماله‌یی دیکه‌ی ئه‌و خانه‌دانه «خودای گه‌وره ته‌واوی نه‌ینیی‌یه‌کانی ئه‌و بنه‌ماله‌یه داشاری» ناشکرا بکه‌م. ئه‌و نامه‌یه، یه‌کیک له‌ به‌لگه و نه‌ینیی‌یه‌کانی ئه‌و بنه‌ماله‌یه به‌رز و به‌ریزه‌یه. من حه‌دی ئه‌وه‌م نیه ئه‌و نامه‌یه بینمه ده‌ری و بلیم ئاوا ده‌ست پی ده‌کا:

بسمه‌تعالی

حضوری مبارکی مفخرالاسلام و المسلمین و الفقرا و الایتام شیخنا و مقتدانا الافخم حضرتی شیخ باپیر - دامت برکاته‌تعالی - دوا‌ی عرضی کفش وه دامن بوسی وه استدعای دوعای خیر له خلاق‌ی متعال خوازیارم که ذاتی اقدستان تا مدیدی زمان بو سایه‌داری اسلام وه مسلمین وه فقرا وه سالکین له سه‌ر جاده‌ی شریعت وه طریقتی نبوی وه ارشادی مسلمانان مستدام بفرموی - وه اگر له روی کنیزنوازی له حالی ام‌کمینه‌ی خوتان استفسار بفرموی الحمدلله له عنایتی خدا وه همتی پیرانی کبار وه توجهاتی معنوی ذاتی مبارکی عالی روحیک له بدنی فانی‌دا باقیه فقط به واسیطه‌ی آوه‌ی هاوسه‌رم ملاصابیر به رحمتی ایزدی له داری فنا به داری بقا متصل بوه وه ۲ کس

مذکر وه مونث صغیر وه هتیبو به سر منی ضعیفه وه
بیکهس وه بی آنوا ماوه- الغرض زور پریشان حالین وه
بهگیری خدای متعال وه ذاتی مبارکی عالیتان کسمان
نیه وه امیدوارین له توجهاتی ظاهری وه باطنی ذاتی
مبارک- صغیرانی ملاصابیر وه آم کمینه فراموش
نه کرین انشاء لله تعالی خالی له اجری دارین نابی.

والسلام علی من اتبع الهدی کمینهی حضرتی شیخ:

گول اندام زوجهی ملاصابیر

کاتبی نامه غولامی درگاهی حضرتی شیخ باپیر دامت

برکاته مصطفی حسینی طلبهی آوایی بهردانی عولیا

استدعای دعای خیر-

۱۳۴۰ شمسی

کانگای بهزهیی و خوْشه ویستی هه زره تی شیخ باپیر «رُوح و گیانم به
فیدای بی»، له کاتی خوْی دا، نیوانی له گهل مه لاسابیری خوا
لی خوْش بوو، خوْش بوو. جاری وابوو مه لاسابیر له ئاوی بهردانه وه
دههاته نیوشار و به هه وتوو له خزمه تی ئه و زاته دا ده ماوه. کاتیک ئه و
زاته بوْ به سهر کردنه وه و ری نوینی و دهس گیری مریدان، ته شریفی
به ری زی ده برده ناوچه که ی ئه وان، ئه و ناوچه یه به بی و وجودی پیروزی

ئەو، پر دەبوو له خێر و بەرە کەت. لەو کاتانەدا جی حەسانەو و مانەو و ئەو زاتە، مائی مەلاسابیر بوو. لە تەواوی تەمەنی پیرۆزیاندا قەت ئەوەندە لە گەل کەس بەینی خۆش نەبوو و قەتیش ئەوەندە لە هیچ کوئی یەک نەماوە تەو. بەلام وا دیاربوو مائی مەلاسابیر بوو عەتری گۆل زاری ئیرەم و بوو بەر و بوو مشایەخ جیاوازی هەبوو.

تیماری دەردەداران و لوقمانی دل برین داران سەرورەم وەکوو هەموو ئەولیا «سەر و مالم بە فیدایان»، زۆر کەم پێدە کەنی. چون کە پێکەنین کاریکی سووک و چرووکی دنیایی یە و دلی ناگا و وریا دەمریتنی. بە برین جی ئەو زمانە ی بیهوی ئەو بەدرکیننی ئەو زاتە نووران یە لەو ماوە یە لە مائی مەلاسابیر دەماوە، جار جار سەری مەبارەکی بوو مەلاسابیر دەلەقاند. سووکە بزە و نامازە گیان گەشین و هاووری لاوینەکانی، مەلاسابیریان خەنی دەکرد. مەلا شوکرانە بژیر بوو بەو شانازی یە ی پێی براوە.

هەر بۆیە ئەو خەم خۆری هەزار و ئەو باوکی هەتیو و دالەدی بی کەسانە «بە سەدە قە ی راویژ و مشوور و خەم و دەستووری بم»، دوای خویندەنەو ی نامە کە ی هاوسەری مەلاسابیر، دلی مەبارەک و پر لە عەتر و عەبیری بەو زەعیفە یە و بەو سەغیرانە سووتا. دەس بە جی دەستووری فەرموو ئەو زەعیفە یە و مندالەکانی لە بەردانی سەرینو و راگوینژن و بیان هیننە شار. تا کوو حەز رەت یان باش تر بتوانن بالی باوکانە یان وەسەر بگین.

خویندەنەو ی ئەو نامە یە لە سەر دلی نازداری ئەو زاتە زۆری شوین دانا و هەستی ناسک و پەپوولە ئاسای، بوو دەس گیری لی قەوماوان

ئەوئەندەى دىكەش بزوا. ھەر لە رېئوئە ئامازەى فەرموو مائىكىيان لە پەنای تەكیەوئە بۆ تەرخان بكرى.

خەلك ئەو كارەيان زۆر بە كارىكى جوامىرەنە و باوكانە نرخانە. ئەوئەندەى دىكەش سەرۆك و مرادىيان لە پېش چاو گەورەتر بۆوئە. ئەو رپووداوە بوو ھۆى ئەوئەى دەمگۆيەك لەو ناوچەيەدا بلاو بېتەوئە كە پېشەنگى ئەوليا و مشايەخ سەرورەمان ھەزەرەتى شىخ باپىر، پياويكى كوردپەرورە و كاتى خۆى لە گەل كۆماری كوردستان لە پەيوئەندى دا بوو. دواى نەمانى كۆماری كوردستان دانەبراوئە و بە نەينى پەيوئەندى ھەرماوئە. ھەر لە بەر ئەوئەش سالىانە ھات و چۆى مەلاساپىرى كوردوئە.

ھۆى ئەوئەى ئەو دەمگۆيەش بلاو بېوئە و پەرەى ستاندىبوو، ئەوئە بوو كە مەلاساپىر شىعەرى «رۆژگارى رەش»ى مامۆستا ھىمىنى بووئە. شىعەرەكە لە كوتە كاغەزىكى كۆنى بۆرى چرچ و لۆچ نووسرا بووئە. ئەو كەسەى نووسىبووئە، بۆ ئەوئەى لە لايەن ساواك و ژاندرمە و ئەمنیەوئە نەناسریتەوئە و نەبىزىتەوئە، بە خەتىكى بە ئەنقەست ناخۆش نووسراو و ورد و كالى نووسىبووئە. مەلاساپىر جار جار بە نەينى بۆ چەند كەسى باوئە پى كراوى خۆى خويئەندبووئە. ئەوئەى كە مەلاساپىر ئەو شىعەرەى بووئە و جار جار بە نەينى بۆ ھاوئەرى كانى خۆى خويئەندبووئە، دەم بە دەم بلاو بېوئە. ئەوئە بوو كە خەلك مەلاساپىريان بە پياويكى كوردپەرورە و نىشتمان دۆست دەزانى؛ لە بەر ئەوئە رېئز و حورمەتتىكى تايبەت يان بۆ دادەنا.

دواتریش تاقمىك لەو كەسانەى كەم تاكورت ئاگادارى ئەو شتانە بوون، پىيان وابوو يەككە لە مەبەستە كانى سەردانى سالىانەى سالارى

رېبازی شېخایه تی چه زره تی شېخ باپیر، بو ئه وه بو وه که له و باره وه له گه ل یه ک تر بدوین. له بهر ئه وه، په نادان و راگو یستی مال و مندالی مه لاسابیر، خه لکی ئه و ناوچه یه ی ئه رخه یان کرد که ئه و زاته ش کورد په روه ر و نه ته وه یی یه. هه رچه ند له راستی دا ئه وه ده مگو یه ک بو و و به س. چون که مه لاسابیر قه ت جار یک له جار ان، ئه و شی عره ی له خزمه تی ئه و زاته دل گه ش و روو خو شه دا ده رنه هینا و بو ی نه خوینده وه. هه روه ها سه روه رم چه زره تی شېخ باپیر «خودا را گیری بکا»، ناگای له و چه س و به یسه نه بوو؛ ئه و به هو ی دووره په ریز بوون و ته رکه دنیا یی یه وه خو ی له و با سانه ده بوارد. با سی نه ته وه و مه ته وه بو خاوه ن دل و پیری کی ده س گیری وه ک سه روه رم با به تی کی دنیا یی و دلی شه یتان خو ش کهره بوو. ئه و زاته کاری به سه ر سیاسه ت و میاسه ته وه نه بوو. به راستی که س چه دی نیه بگاته ئاست و ریزی ئه و سه یید و سالار و سولتانه.

سه غیره کانی مه رحوومی مه لاسابیر کچ و کور یک بوون. کچه که نیوی سارا و ته مه نی دوو سال و کوره که نیوی سه لاه و ته مه نی هه شت سال بوو. سه لاه مندالی کی بزوز و هار و هاج بوو. دوو روژ نه بوو گه یشتبوونه ئه و گه ره که شریخه ی له شووشه ی په نجه ره یه کی ته کیه هه ستاند و شکان دی. دایکی بو ئه وه ی سه لاه هیندی بیته وه، له لای یه کی ک له و فه قی یانه ی قورئان یان به مندالانی گه ره ک ده کوته وه، خستی یه بهر خویندنی قورئان. به لام هه ر دوو سی روژ بوو، وه ختی ده رسه که ی، خو ی ده شارده وه و نه ده چوو. یان نه گه ر ده چوو، هینده ی

هار و هاجی ده کرد، تا کوو فهقی رقی لئی هه ل ده ستا و چاوی لئی ده رده په راند و دهی کرده ده ری.

سارا زورتر دهستی به داوینی کراسه که ی دایکی یه وه بوو؛ هه همیشه قامکه گه وره ی له دمی دا بوو و دهی مژی. به تایبته شهوانه هه تا قامکی له زاری نه نایه و نهی مژی بایه، خهوی لئی نه ده که وت. سارا دیار بوو کچیگی گوشه گیر و شه رمیونی لئی ده ردی.

دوو مانگیگ به سهر هاتنی ئه و بنه مالده رانه بوارد بوو، تا قمیک له مریده به سال اچوو و که یخودا کان - وا دیار بوو له نیو خو یان دا ته گیر و رایان کرد بوو - چوونه خزمه تی باوکی دهس گیر و سه روه ری هه ژاران حه زره تی شیخ باپیر «رؤحم به فیدای بی» و پیشنیاریکیان پی دا. پیشنیاریک که سه رباشقه ی ری بازی هه مدوونی و رووناکي دل و بینایی چاوان، سه ره تا زوری پی تیک چوو، تاسا و به ئامازه ی قامکه به ریژه کانی ره تی کرده وه. به لام کاتیک زانی که یخودا و مریده کان پی داگری ده که ن، به شیوا ی نه زانی دهس به جی بریار بدا.

دوای چهند رۆژ دوعا و شهونویژ و تی فکرین و تی رامان، ولامی فهرموو و بریاری دا. بریاریک که زور جوان ده ری خست کئی چاو چنوک و له ری لاده ره، کئی دهغه ز له دل و کئی دل پاکه. بریاریک که دل و دهروونی برواداران و مریدانی مشت و مال دا و دهغه زی خودا نه ناسانیشی زیاتر کرد. بریاریک که چاو تی بریوان و سه رنج ده ران و زوربه ی خه لکی له به رامبه ر ئه و زاته دا کرده دوو ریز. زور مرید و دهرویشی زیخ له دل و دوودلی له ته کیه دوورخسته وه. زور گوی پی نه ده ری کرده گوی رایه لی ئه و ده رک و دهروازه یه. زور دووری نزدیک

خسته وه و زور نزیکیشی دوور خسته وه. ئەو بریاره، خاوه ن باوه و بی باوه ری له یه ک جوئی کرده وه و بوون به دوو تا قمی رۆژ و شهو؛ یان رووناکی و تاریکی.

هەر خودایه له نهینی یه کانی ئەو بنه ماله یه ئاگاداره و هەر خوشیه تی پاریزه ری. خودا به گه وره یی خوئی سوپ و نهینی ئەو بنه ماله یه بیاریزی و دهستی به سهردا بگری. تا کوو دهستی بی باوه ران و نکوولی کارانی لی دوور بی. به ئیمانی ئەوانه ی وا باسیان کرد و ئەو تاوانه گه وره یان خسته سه رخو و به دهستی خویان ئاوری نیل دراوی هه تاهه تای بی جهه ننه میان بو خویان کری. ئەوانه به دهستی خویان قورپان بو خویان گرتوه.

بی گومان ئەوانه ی وا ئەو قسه لۆک و بهیت و باوه ناحه زانه یان ساز کرد، ته نیا رووی ره شی خویان پی وده رخست و مالی خویان به سی چه پۆکه ی قور گرت. ئەوانه له ری لادهر و زهین شیواو و گوراو و سهر لی شیواون؛ هەر خویان به خویان بن.

منی دل چلکن، حه دی ئەوه م نیه ئەو نهینی یه که س نه زانه بزانه م ئەوه بدرکینم ئەو که یخودایه ی له سه ره تاوه ئەو پیشناره ی خسته روو و دواتر ئەوانی دیکه شی رازی کرد، له به عزه شتیک و له به عزه کاریکی نهینی ئەو خانه دان و بنه ماله یه ئاگادار بووه.

ئەو لهش له زهوی و رۆح له ئاسمانه، ئەو پال به پالی خودا داوه، به خشل و زیوه ری زانست و پاکی رازاوه حه زره تی شیخ بایر «به سه ده قه ی ساتیکی بم»، دوا ی یه ک دوو رۆژ خه لوه ت و تی فکرین،

بی قسه یی ئەو که یخودا و ریش سپی یانه ی نه کرد و خاتوو گوڵه ندامی له
خوی ماره کرد؛ به خته وهری دنیا و قیامهت بن.
به رۆژیکێ بارانی، کهل و پهلی مالی خاتوو گوڵه ندامیان بو ژووری
پیرۆزی ته کیه راگویت.

ئەو زاته «خاکی بهرپیی له نیو چاوانم هه ل ساوم» به و کاره
حه کیمانه یه و به و هه لویسته دوارۆژ بینانه یه، ئاوی کرد به ئاوری قسه و
باس و بهیت و باوی بوختانی ناهه قی کارانی دل کرمۆل دا. خودا له ده می
قسه هه ل به ستانی دا و قه له می ئەژنۆی ده غه ز له دلانی شکاند.

من رایهم ناکه وی و حەدم نیە باسی نھینی یەکانی حەرەمی ئەو زاتە بکەم و ناوی ئیم بلییم خاتوو گولەندام زۆر زوو توانی لە گەل داب و نەریتی تەکیە پیکبێ و دلێ سەرۆک و سەرگەورەمان حەزرەتی شیخ باپیر راگری. زۆر زوو توانی لە نیو دەرویش و مریدەکاندا هەل بکا و بە سەر کار و باری مدبەق و کلفەت و دیوی میواندا را بگا.

پیش تر کار و باری مەزنەشوین و پیروژە جیگای تەکیە، زۆر تر خەلیفەکانی ئەو زاتە بەریوەیان دەبرد. حەزرەتی خواوەن شکۆ، ریبەری ریبازی حەمدوونی، شابازی بەرزەفری خواناسی لە بەر راگەشتن بە تەقوا و چلەگرتن و تاعەت و عیبادەت و پاک کردنەوێ چلک و چەویلی دلێ برواداران، زۆر کاری بە سەر کار و باری ئەندەر و وونی تەکیەوێ نەبوو.

خاتوو گولەندام «خودا جەزای بە خیری بداتەو»، بە یارمەتی و دمی هەناسە و هیمای پرشنگدار و پیروزی ئەو زاتە بۆن خوش و بە پیت و

به ره که ته، ورده ورده، کار و باری ته کیهی له ژیر دهستی خه لیفه کان ده رینا و بو خوی پیی راده گه یشته. سهر له نوی ئهرک و کاره کانی دیوی رزق و مدبهق و حوجره کان و باخچه و مزگه وتی دابهش کرده وه. دوو خه لیفه ی کرده به پرسی راگه یشتن به زهوی و زار و دهغل و دان و داهاتی مووچه و مهزرا. مهزنا مالیکی وهک ته کیه ته نیا بهو دیاری و نهزر و پیشکه شی یانه ی جار و بار دههات، دهری نه ده برد. ئه و زاته بی وینه یه، زهوی و زاریکی زوری له قهراغ شار بوو؛ داهاتی ئه و مووچه و مهزرایه، زورتر بو خهرج و خورد و خوراک ته کیه خهرج ده کرا. خاتوو گوله ندام هه ولی دا، داهاتی ئه و زهوی و زاره به باشی دابهش بکری و به شی پاشک و تیشی لی بمینته وه.

له وه به دوا، سهروه مان دهرفه تیکی زور زیپینی بو ره خسا. خاوه ن شکو بو خوی ته شریفی یان له حهره می مه باره کی دا خه ریکی چله کیشان و زیکر و پارانه وه بوو؛ یان له میحرابی مزگه وته که دا له سه رنج و ناگادار مانه وه و راگه یشتن به کیشه و گیر و گرفته کانی مریده کانی دا بوو. خاتوو گوله ندام سورانی کراسه که ی، له پشت ملی گری ده دا و به سهر هه موو ته کیه دا - له چیشته خانه و دیوی رزق و وه تاغی میوان و باخچه وه بگره هه تا مزگه وت و حوجره کان - راده گه یشته. نیشانی دا به رزه جی یه کی وه کوو ته کیه ی حه زره تی شی حه مدوون، تا کوو ئیستا که سیکی وای پیویست بووه.

له ترسی ئه وه ی توقی عه زازیل نه که ویته ملم، ناویرم بلیم زوربه ی مرید و ده رویش و کله ته کان پیمان وابوو به هاتی خاتوو گوله ندام برینی له ده ست دانی مه له که خانم ساریژ بوته وه. سه ره رای ئه وه، ته کیه

زیاتر رازاوه و کاره کان ریک و پیک تر بوون و کومه لیک شره و بره ی کون و له کار که وتوو فری درانه ده ری. ته وای شت ومه که کانی ته کیه یان ده ردا و خاوین کرانه وه؛ هه ر سی به شه که ی ته کیه، دوی خاوین کردنه وه به ریک و پیک ر ا خرا نه وه. بو ئه وه ی که س گله یی نه مینی، به ئیزی نه و زاته، جیره ی حو جره کان بریک زیاد کرا و هه موو رۆژیکیش سه عاتیک زووتر له جار ان، جیره و به شی هه ر که سیک ده نیردرایه حو جره کان. به گشتی خاتوو گوله ندام توانی ویرای به خپو کردن و په روه رده کردنی منداله کانی، ته کیه ریک و پیک تر بکا.

خاتوو گوله ندام زور زوو له بهر پیی نه و زاته دا، بووه خاوه ن پیگه یه کی گرینگ. شیلگیر بوون و توند و تولی و پاک و خاوینی نه و، بووه هو ی نه وه ی ده رویش و کلفه ته کان بریک به خودا بچنه وه و وه ک جار ان هه موو شتیک به ئیشتیای خویان نه بی.

من که ئیستاش هه ر خوم به خولام و ئالقه له گوینی سه روه ری خوم ده زانم، ناویرم نه وه بگیرمه وه وه ختایه ک دوی دوو سال ده رویش و کلفه ته کان، زانی یان خاتوو گوله ندام زگی پره، زوریان پی خوش بوو. چون که پنیان و ابوو به مندالیکی ساوا راگه یشتن، له وانه یه ده رفه تی زیاتر بو ئه وان بره خسینی؛ هه تا وه ک جار ان بکه ونه وه سرت و خورت و کهینه و بهینه و له دهستی ده ستوور و فه رمانه کانی بو ماوه یه کیش بی، پشوو بدن.

سه ره رای دوو گیانی، نه وه ی خاتوو گوله ندامی زور ناره حه ت ده کرد، سه ربزیوی و هار و هاجی سه لاح بوو؛ نه ده حه جما و جنیوی به م و به و ده دا و ته کیه ی وه ئامان هی نابوو. سه ر بزوی و هار و هاجی

سه‌لاح له‌گه‌لی گه‌وره ده‌بوو. وه‌ختی قورئان خویندن، زیاتر له دوو سی فهقی و دوو سی خه‌لیغه‌یان بو تاقی کرده‌وه، هیچ‌یان نه‌یان‌توانی تا سه‌ر، له‌گه‌لی هه‌ل‌بکه‌ن. له ئاخری دا ناردیانه لای خه‌لیغه‌کان و ده‌رسی فهقی‌یه‌تی ده‌ست پئ کرد. زوری پئ نه‌چوو ده‌رکه‌وت سه‌لاح زه‌ین و بیریکی زور وریا و تیژی هه‌یه. زور زوو توانی قورئانی پیروز خه‌تم بکا و بچینه سه‌رنامیلکه‌ی «ئه‌حمه‌دی». له‌گه‌ل ئه‌وه‌ی زه‌ین و بیریکی باشی هه‌بوو ئه‌نگیوه‌یه‌کی باشیش بوو؛ هه‌ر له مندالی‌یه‌وه دای‌نابوو بیینه فه‌رمانده یان خه‌له‌بان.

هه‌میشه خو‌ی له به‌رگ و لیبایی خه‌له‌بانی و فه‌رمانده‌یه‌کی شه‌ردا ده‌دی و خو‌ی بو شه‌رپیکی قورس را دینا. که‌م تیری کویره‌ی ده‌کرد. له ته‌کیه له بن داره‌کانی هه‌وشه‌ی مزگه‌وته‌که‌دا به بیانوی خویندنه‌وه‌ی ده‌سه‌کانی‌یه‌وه، سه‌ری به‌رده‌داوه و خو‌ی گیژ ده‌کرد. زیپکه به‌ردیکی ده‌خسته نیوان قامکی شاده‌ی هه‌ردوو ده‌ستی و له به‌ر خو‌یه‌وه ده‌ی‌کوت خه‌له‌بان ئاماده. سه‌ری ده‌خسته سه‌ر کتیه‌که‌ی و له بنه‌وه چاوه‌روان ده‌ماوه. هه‌رکه‌سیک له درگای حوجره‌کانه‌وه به‌تابیه‌ته ده‌ری یان به‌وی‌دا تیه‌ریبایه، له به‌ر خو‌یه‌وه ده‌ی‌کوت خه‌له‌بان ئاگادار. له‌گه‌ل‌کوو کابرا نزیک بیوایه‌ته‌وه له به‌ر خو‌یه‌وه زوو ده‌ی‌کوت خه‌له‌بان خه‌ته‌ر و کوت‌وپر قامکی وا له یه‌ک ده‌تراندا، زیپکه به‌رده‌که به‌ تیژی ده‌رده‌په‌ری و له بناگوینی کابرا ده‌درا. زوو سه‌ری داده‌خسته‌وه و وا خو‌ی گیژ ده‌کرد، که‌س شکی بو‌ئو نه‌ده‌چوو. له‌و کاته‌دا که سه‌ری داده‌خست، له به‌ر خو‌یه‌وه ده‌ی‌کوت بژی خه‌له‌بان.

جاری وا بوو له مزگه وتی ته کیه، لهو ماوه کورته دا که خه لیفه مه لاعه لی پشتی تی ده کرد، شووق دانه وهی شووشه ی په نجه ره کانی مزگه وته که، سه لاج یان هان ده دا له دلی خووی دا بللی خه له بان خه ته ر و لهو دهر فته دا که خه لیفه چاوی لی نه بوو، زیپکه به ردیکی له گیرفان دهر دینا و شریخه ی له شووشه ی په نجه ره که هه ل ده ستاند. زوو له گه ل مه لاعه لی ئاوری ده داوه و ده چوو بزانی کی به ردی به په نجه ره ی ته کیه دا داوه؛ یاره بی به ردی لی باری. زوربه ی حوجره نشینه کان گله بی یان له دهستی سه لاج هه بوو.

تاقمییک مریدی دل پوخته و قال هه بوون، ئه و زاته یان له دایک و باوک و ژن و کهس و کار و ته نانه ت له دین و ئیمانیش یان خووش تر ده ویست. به خووشه ویستی ئه و زاته وه، شار و کار و کرگاری خویمان به جی هیشتبوو و هاتبوون سه لت و ته ریک له بهر پیی ئه و زاته دا له حوجره کان ده ژیان. ئه وان خه ریکی ریگه برینی ته ریقته ت و پاک کردنه وه ی ره شه دهر وون یان له ره شایی به کانی هه وا و هه وهس بوون.

له نیو ئه و مریدانه ی هیزی راکیشه ری سه روه رم له شاریکی دیکه وه هینابوونی، دهر ویش کامیل وه ک ئه وانی دیکه نه ده چوو. ئه وان زوربه یان سه لت بوون؛ یان ژن و مندالی خویمان به جی هیشتبوو. به لام ئه و، خووشه ویستی و دهس گیری سه روه رم حه زره تی شیخ باپیر «خودا راهه ستاوی کا» به سه لتی و به ته مه نیکی که مه وه هینابووی. کاتیکیش ته مه نی گه یشته سی سال، دوا ی چه ندین و چه ندین جار دل اودل کردن، له سه فه ریکی دا دلی چووه سه ر کچیک و ژنی هینا؛ دوا ی ژن هینان توبه یه کی قایمی کرد و له ته کیه دوور نه که وته وه. له گه ره کی ته کیه،

له په نای ئه و مه زنه ماله دا، گیر ساوه و شانازی خزمهت کردن و مریدایه تی ئه و باره گایه ی له هر دوو قوناعی ژیانی دا، چ ئه و کاته ی سه لت بوو چ ئه و کاته ی ژنی هینا، پی برا.

ده رویش کامیل له و ماوه یه دا که هاتبووه ته کیه، جودا له وه ی ده فژهن و ده نگ خو شی ته کیه بوو، زور کار و پیشه ی جورا و جور ی گوری بوو. سه رده میک له لای خه لیفه مه لاعه لی ده رسی مه لایه تی خویند، ماوه یه ک بووه شاگرد نه جار، ماوه یه ک وه دوای شمشال لی دان که وت، ماوه یه ک کلای ده س چنی دینا و له حوجره کان ده ی فرو شتته وه، سه رده میک وه دوای کلاش چنین که وت. له و دوایی یانه دا که توبه ی کردبووه و سه ر له نوی سه ری به و زاته سپاردبووه، تورپکی په یدا کردبوو و ببوو به ماسی گر.

رورژیک یان بو ماسی گر تن چوه سه ر چوم. هه تا لای ئیواره هر تورپی له ئاو خست و به خالی ده ری هیناوه. ده رویش کامیل ماندوو و شه که ت ببوو. له نه کاو کسپه یه ک به دللی دا هات؛ کویرایی دابی بو تاکوو ئیستا له و زاته خافل بووه و دللی ئاگا له خو بر او، له کوی بووه که ئه و زاته ی له بیر نه بووه. تف له شه یتان و دوو له ره حمان، زوو له نیه تی نووری دیده ی ئه ولیا و سیبه ری پیروزی راستان هه زره تی شیخ بایر «به فیدای بم»، تورپکه ی به ده وری سه ری دا سووراند و خستیه نیو ئاوه که. له گه لکوو تورپ نه شته سه رئاو، له سای سه ری ئه و زاته به ده هند و نوورانی یه وه، ده رویش کامیل ههستی کرد تورپ قورس بووه. دهستی، ههستی به جووله و ته کانیک ی به هیز کرد. هیواش هیواش له حالیک دا له دلوه یارمه تی له و زاته وهرده گرت و به سه ده قه و قوربانی ده بوو،

تۆرپ کیشا دهرئ. وهختی تۆره که هاته دهرئ، به گهورهیی خودا و پاکی ئهولیا، دوو قهشه ماسی زۆر گهوره ی پینوه ببوو. یهکیان زۆر گهوره و ئهوی دیکهش یان ههر زۆرگهوره بوو. وهختیک چاوی لی دهکردن، به روالهت راست به ئهنازه ی یهک بوون، دت کوت سیویکن کراون به دوو لهتهوه. ئاوا به روالهت ههر دووک یان، به ئیراده ی خودا، به قهت یهک بوون. کهچی وهختی ههل سهنگاندن له کیش و قورساییدا یهکیان کهمیگ - نزیکی دووسه د گهره میگ - لهوی دیکه یان چکوله تر بوو. دهرویش کامیل تۆر و ماسی ههل گرت و رویشتهوه بو مالی.

له مالی به ژنه کهی کوت ماسی یهکان چاک بکا. دهستی له سه ر یهکیان دانا و کوتی لیت تیک نهچی، ئهوه یان، راست ئهوه یان، دانی بو مالی پیر و مراد و باوکی خوشه ویست و بهندی دل و گیانم هه زه ته ی شیخ باپیر «سه ر و مالم به قوربانی». له و ماوه دا دهرویش سه ر خه ویکی شکاند. له خه ودا ئه و زاته نوورانی یه، ئه و ری نوین و ری شان دهره، ته شریفی چووه پیش چاوی دهرویش کامیل؛ به برۆ نازداره کهی ئاماژه کهی فه رموو. له خه ونه کهی دهرویش کامیل دا که سیک هات و وای ئاماژه کهی ئه و زاته بی وینه یه لیک داوه که فیلیک کراوه. دهرویش له خه وه کهی دا عهرزی کردبوو به سه ده قهت بم؛ فیلی چی. سه روه ری سادات و چاوی چاکان، ئاماژه ی بو لای ماسی یهکان فه رموو بوو. دهرویش کامیل گورجیک زمانی خو ی گه سته بوو؛ تیگه یشتبوو مه به سته ی ئاماژه کهی ئه و زاته گهوره یه ده بی چی بی. یهک به خو ی راجه نی. ههرای له ژنه کهی کرد بیکه بو خاتری خودا، با تووشی نه هاتی و

مال و پیرانی نه بین. خه و نیکی ئاوی دیوه و ئەو ماسی یه ی دیکه یان، بو مالی ئەو زاته دانی.

وه ختیک ماسی یه که ی برد بو ته کیه و بزهی ماناداری خاوه ن شه و که ت و که رامه تی چاو پی که وت، زانی چ باسه.

دوای به سه رهاتی ژن هینان و توبه کردنه وه یه کی سه ره له نو، له سه ره دهستی چه زره تی شیخ باپیر، ده رویش کامیل بریاری دا بیه ته ده رویشی کی راسته قینه و ری ره و یکی شیلگیر. له و کاته وه، ههستی ده کرد ورده ورده خوشه و یستی و دل به سته یی ئەو زاته، زیاتر کاری تی ده کا. خوشه و یستی ئەو زاته، له ش و رۆحی ده رویش کامیلی ئەو نه ده ی دیکه ش ته نی یه وه و به ره و قال بوون و پوخته یی هه نگاوی ده نا. له و ئاخریانه دا ده رویش کامیل وا دل به سته و شه یدا ی ئەو زاته ببوو، له هیه شوینیک، ته نانه ت له مالی خوش یان، له شهرم و حه یا و له خو فی ئەوه ی چه زره تی شیخ باپیر ئاگای لی به تی و ده ی بینئ لاقی رانه ده کیشا؛ مه گهر وه ختی خه و ئەویش لیفه و په تووه که ی توند توند له خو ی ده هالاند، ده نا له و ماوه یه دا که س نه ی دی له شوینیک لاقی راکیشئ؛ لاق راکیشانی له ئاستی ئەو زاته دا پی بی ئەده بی و بی حورمه تی بوو.

له و کاته وه ی له گهل و هستا خه سره و پی نایه ته کیه و بیر و باوه ر و زوه د و پاریزی ریووارانی راسته قینه، شوینی له سه ره دانا و سه رقالی ریگه برینی ته ریقه تی بهرز و پیروزی هه مده وونی بوو، ئەو خوشه و یستی و دل به سته یی و ئوگرایه تی یه هه ر له گه شه کردن دا بوو. به لام له دوای توبه کردنه وه و په یمان به سته وه یه کی دووباره، ببوو ده رویشی کی دیکه و مریدی کی دیکه؛ وه ها که وته بهر سه رنج و لوتفی سه ره ورمانه وه هه تا

دهرویش گه یشته قوناغ و پله یه ک که دنیا و هه رچی په یوه ندی به دنیاوه هه بوو له پیش چاوی که وت. له ئاکام دا خو شه ویستی ئه و زاته جی ناز و نیازه، وه های کار تی کرد و هه ناوی داگیر کرد، برپاریکی شه یدایانه و ئاشقانه ی دا.

برپاریکی شه یدایانه و ئاشقانه ی دا و بی گومان دهرویش کامیل، خو زگه به خو ی، که وت بووه بهر پیت و به ره که تی سه رنجه گهرم و مریدلاوینه کانی ئه و زاته وه. له بابه ت ئه و برپاره دهرویشانه و شه یدایانه وه، ماوه یه کی زور، له گه ل خو ی که وت ه شهر و کیشه یه کی له دوا نه هاتوو. کیشه یه ک که ئاخری و ئاقیبه ت خو ی له و برپاره ی چه ندین مانگ بوو پیوه ی ده تلاوه که بی دا یان نا، چه بکا و چه نه کا، بی کا یان نه ی کا، رزگار کرد و خو ی یه کلا و یه ک چاو کرده وه. مه گهر دهس گیری و هه ژار په روه ری سه روه ری به مشوورمان له و تاقی کاری یه و له و ئه زموننه خودایی یه دا سه ری خا.

من رایهم ناکه وی بلیم له و کاته دا زگی خیزانی سه روه ر و سه روکم، چوار مانگان بوو. دهرویش بو ئه وه ی خو شه ویستی و خو لامی و دل به سته یی خو ی نیشان بدا و خو ی له و ریگیاهه دا تاقی بکاته وه، ته نیا هه ر ئه و ریگیاهه ی له پیش بوو و بهس. دژوار بوو؛ به لام چه بکا. ئه و ده ی زانی له جیگیاهه ک دا گیری کردوو که به راستی له موو باریک تر و له ئه لماس تیژتره. ته نیا وه ختیگ ده ی توانی به سه رکه وتوو بی لبی ده باز بی که ئه و برپاره به ریوه ببا و به یه گجاری رزگاری بی؛ هه موو زنجیر و داو و کوته کانی دنیا له سه ر و مل و لاقی خو ی و دلی دامالی و بیته دهرویشیکی راسته قینه. دهرویشیکی سه لت و قولت که هیچ

داویکی دنیا به لاقی یه وه نه مایی و بو خولامی و بو بهر پیی ئه و زاته نازداره، سه ره به ست و سه ره به خو بی.

له روژی روون ئاشکراتره بو ئه وهی گهر دیک له دلی نازداری سه یید و سه روه رمان نه نیشی، هیچ ده رویش و مریدیک نابی دل له دوا و دل به گومان بژی. ئه وانهی سه ریان به و زاته ده سپیرن پیویسته له راسته ری ئه رخه یان و دلنیا بن و ری به که مووسکه یه ک شک و گومان نه دن. مانه وه له و بارودوخه ده روونی یه ئاسته مه دا به کولیک که لکه له و دله راوکی و شه ر و ناکوکی له هه ناوی دا و ته نانه ت له خورد و خوراک که وتن، له حالیک دا رهنگی وه ک به هی زهر د و ملی وه ک ده زوو باریک ببوو، دل گرانی و ره نجانی ئه و زاته ی له دوا بوو.

ده رویش کامیل روژیک له روژان غیره تی وه بهر خو ی دا و هه ستا چوه خزمه تی لووتکه ی جوامیری و نازیه تی چه زره تی شیخ بایر «روح گیانی هه موومانی به قوربانی». له لایه که وه له بهر خو شه ویستی و خاکه رای و خو به هیچ نه زانی له به رامبه ر ئه و زاته دا و له لایه کی دیکه وه له بهر ئه وه ی ئه و فکر و رایه ی چه ندین مانگ بوو له ناخی دا ده هات و ده چوو، وه های تیک شکاند بوو، لار و خوار و خیج ببوو. وه ختیک له سه ر چوک دانیشت، نه ی ده زانی چی بکا له قامکه کانی ده ستی و بو ی نه ده چه جمان. ده رویش کامیل وا له خو شه ویستی و بروادا تو بو وه و وا خو ی ویک هینا بو وه، ته نیا مشتیک لئ ما بو وه. خو ی بو رانه گیرا و له پر، له پر مه ی گریانی دا. خو ی خست به سه ر لاقه کانی ئه و زاته دا و ده یان جار خو ی کرد به سه ده قه ی که وشه کانی.

ئەو زاتە، هەستی فەرموو دەرویش چاک قال بوو و دەروونی دەکوئی و کەف و کولێهتی، لە رووی لوتف و بەزەیی بەوه، سەرنجی دایە دەروونی دەرویش کامیل. لە سای سەرنجی گیانگەشین و شەیتان بەزینی سەرورمانەوه، دواى ماوێهکی کورت دەرویش کامیل، هیواش بوو و ئوقرەى گرت. وەختیک لە سای هەناسەى ئەو زاتەوه زمانى کەوتەوه قسە، بە گریان و پارانەوه و لالانەوه عەرزی کرد بە سەدەقەت بم بیکە بو خاتری گلی پیروزی ئەو مەرقلەدانە، بە سەدەقەى کەوشەکانت بم، من لە بەرامبەر تۆدا چیم. هەرچی هەمە و نیمە بە سەر و مال و رۆح و گیانەوه پیشکەشی تۆم کردووه. دەبی لیم قەبوول کەى، بێتوو ئەو بریارەم لى قەبوول نەکەى، ژبان بە فیرو و رەنج بە خەسارم. بێتوو لیم قەبوول نەکەى خۆم دەکووژم. سەرى بە هەنيسکەوه هەل دەکەنرا و هەر دوو دەستی بە سینگی بەوه نا و بە هەزار حالە حال توانی قسەکانی تەواو بکا. خو جەنابت هەر دەبی سەگیک بو بەر درگا راگری، دەست بە روومەوه مەنى و رامگره؛ من حازرم لە بەر درگات دا بوهرم. وەختیک سەرورمان تی گەشت مەبەستی دەرویش کامیل چیه و دەرویش چ بریاریکی داوه، ئەو زاتە بیریار و زاناىه، کەوتە تی فکرىن و تی رامانەوه.

« بنازم بەم کەمالى عەزم و حەزم و شەو کەت و شانە. »

دواى ماوێهک لە زیارەتیکى دیکەدا، دەرویش هاتەوه بەر پىی ئەو زاتە و خوێ خستەوه بەر کەوشەکانى ریبەر و خوێشەویست و

تکاکاره که ی مریدان. من حه دم چیه بلیم لهو کاتانه دا زگی خاتوو
گوله ندام پینج مانگ و بیست رۆژ بوو.

سه روه رم «به سه ده قه ی بم» به نامازه کانی ده رویش کامیلی تیگه یاندا
که باش تر وایه زیاتری فکر لی بکاته وه. ئه و برپاره ی ده رویش هه ر وا
شتیکی ئاسایی نه بوو. ده رویش کامیل دیسان به سه ر لاقی ئه و زاته دا
که وته وه و له خو بووه. دوا ی سه رنجیکی دیکه ی ریبه ری ری لی
ون بان، ده رویش کامیل که وته وه قسه و به په شوکاوی یه وه، هات
په لاماری داو و ده لینگ ی سه روه رمان بدا، به لام به ره و قورئانی سه ر
ره فحه ی میحرا به که هه لات و ده ستی دایه و به پارانه وه وه عه رزی کرد
قوربان، بیکه بو خاتری ئه م قورئانه. بیکه بو خاتری ئه م قورئانه.
ئه م جاریش بیکه بو خاتری ئه م قورئانه. بو خاتری رۆحانه تی هه رچی
مشایه خه. به سه ده قه ت بم، بو خاتری خه لوه ت خانه که ی حه زره تی
شی حه مدوون؛ له وه زیاتر خو م پی رانا گیرئ. ئه ها چیم لی هاتوو ه.
ماوه ی سالی که فکری لی ده که مه وه؛ به سه ده قه ی ئه و پا و پیلا وه ت بم.
با تووشی گوناحی گه و ره ی خو کوشتن نه بم و به توونی جه هه نه م دا
رۆ نه چم. با حه شرم له گه ل حه شری شه ی تان و کافر و له دین گه پاره و
تووک لی کراوان نه کرئ. با له و دنیا ش رووم بیئ بیمه سه گی به ر
درگات و له ده ر کراوان نه بم. با شیت نه بم و نه ده م به کیودا، سه گی
درگاتم.

«سه ر فه رازم که، بفه رموو سه گی به ر ده رکی خو مانه.»

چغه، ئه‌ی نه‌وسی نه‌وسنی چاوحیزی ئه‌و درگا و بانه؛ سه‌ر داخه، مل شوږ که و کلکت له گه‌لوزت گره. ئه‌وه سه‌ره‌می سه‌ییدی باغ و سه‌روه‌ری گول‌جاری پوخته دلانه. من حه‌دم نیه بلیم به هوئی ئه‌وه‌ی خاتوو گوله‌ندام زگی شه‌ش مانگان بوو، ورده ورده ئه‌و زاته ده‌هات ریگه‌ی زور کاری لی بگیری. ده‌ک جه‌هه‌ننه‌مت لی پر بی ئه‌ی ره‌شه دیوی نه‌وس، که ئاوا فریوی شه‌یتانت خوارد و منیشت خه‌جالت‌باری ئه‌و درگانه‌یه کرد. دلنیم و سه‌د جار دلنیم هه‌ر که‌س باسی ئه‌وه بکا، نازاری به‌ژانی هه‌تاهه‌تایی جه‌هه‌ننه‌می بوخوی کریوه و ئابرووی له قوونی سه‌گ دایه.

گه‌نجینه‌ی گه‌وه‌ه‌ری وه‌شیراو، به‌ ئاوی ره‌بانی ئاودراو سه‌روه‌رم حه‌زرتی شیخ‌باپیر دوا‌ی سه‌رنجیکی باو‌کانه، وه‌ختیک زانی ده‌رویش کامیل حالی نزاره و سووره له سه‌ر بریاره‌که‌ی و وا قال بووه که په‌ژیوان نابیته‌وه، ناردی دوو سی که‌یخودا و ریش‌سپی هاتن. له‌ حالیک‌دا ته‌واوی خه‌لک سه‌ریان له‌و کاره و له‌و بریاره‌ ماسی بوو، ده‌رویش پیش ئه‌وه‌ی ده‌رفه‌ت به‌ نه‌وس و دوودلی و که‌لکه‌له‌ی تازه‌ بدا، پیش ئه‌وه‌ی شه‌یتان و شو‌فار بتوانن پاشگه‌زی بکه‌نه‌وه، سه‌ری نه‌وس و هه‌رچی دل‌ه‌راوکئی و دوودلی و ختوره و که‌لکه‌له‌ بوو، بری؛ هه‌موو شه‌یتان و شو‌فاره‌کانی ته‌ست داوه. هه‌رچی داوی دنیا بوو له‌ لاق و قولی خوئی کرده‌وه و دلی بینایی دیته‌وه و کو‌تایی به‌ دوا‌یین داوه‌کانی دنیاویستی و نه‌وس په‌رستی هی‌نا. له‌ سه‌ر ده‌ستی سه‌روه‌ری تاقانه‌مان حه‌زرتی شیخ‌باپیر «خودا ده‌ست به‌ بال‌یه‌وه بگری و توره‌مه‌ی پاریژی» به‌ شایه‌دی ئه‌و که‌یخودا و شایه‌دانه، فاطمی خیزانی -که‌

له تافی لایه تی یه وه له گه ل ده رویش کامیل ناشقی یه ک بوون و به سه رهاتی دل داری ئه وان بیووه چیرۆکی سه ره زمانی خه لکی ناوچه که ی خویان- بو ئه و سه یید و سالار و سولتانه ته لاق دا.

منی به ره لای په ت پساو و له خو ده رچووی ئه و بهر پی یه، کوا هدی ئه وه م هه یه بلیم فاتم ماوه ی سی مانگ وه کوو خوشکیکی داوین پاک و روو سوور، له ته کیه مایه وه. هیشتا ئه و زاته «به فیدای بم» فاتم له خوی ماره نه کردبوو؛ له و ماوه یه دا وه ک کچی خوی چاوی لی ده کرد.

دوای ئه وه ی ماوه ی هه دیه که ی ته واو بوو. ئه و زاته پیروژ و له کارزانه ناردی برا و کهس و کاری فاتم یان هینا. دوای ئه وه ی به سه رهاتی فاتم و ده رویش کامیل یان بو گیرانه وه، بنه ماله که ی فاتم له وه ی که کچه که یان شوو ده کاته وه به که سیکی وه کوو هه زه ته شیخ باپیر، زوریان پی خوش بوو و خویان به خه نی زانی.

چارشیویکی سپی گول گولی به سه ری فاتم دا درا و بردیانه خزمه تی، هه تا له و بارودوخه رزگاری بکا و ئه و زاته «خودا دوژمنانی ترۆ بکا» له خوی ماره بکا. سهروه مان خوتبه ی ماره کردنی به شایه دی ئه و شایه دانه خویند؛ هه لوی به خته وه ری و جبه ی فه خر و شانازی چووه سه ر شانی فاتم و بنه ماله که ی. دوایی بردیانه ژووری هه ره م. لئی پیروژ بی بهرگی هاوسه ری گولی گول جار و دل و دیده ی پیاوچاکان. هاو ژین بوونی ئه و زاته، خه لاتیکی که م نه بوو؛ شانازی به ک نه بوو به هه موو کهس ببری.

خاتوو گوله ندام به زگی نو مانگانهوه چوووه دیوه کهی و پیرو زبایی پی کوت.

فاتمه خانم هه تا ماوهی حه دیه ی ته و او بوو له و سئی مانگه دا گیژ و کاس و ور ده هات و ده چوو. نه ی ده زانی چ بلئی و چ بکا. ئه و، کچه نه دارینک بوو؛ ده رویش کامیلی میردی هه لی گرتبوو. ده رویش کامیل، له سه فه رینک دا ئاشقی ببوو و له شارینکی دیکه وه هینابووی و پیش هه موو شتیک بر دبوویه ته کیه و دابوویه ده ستی خاتوو گوله ندام و به سه ره هاتی بو گیرابوو. بو ئه وه ی ئه و رووداوه زور نه خایه نی و دنیا پیی نه زانی، ئه و زاته له ریوه ناردبووی کهس و کاری فاتم هاتبوون. بو خوئی مه سله تی بو کردبوون و لیکه ماره کردبوون و توبه ی دادابوون؛ ده رویش کامیل که رووی نه بوو له ئاستی ئه و زاته دا سه ر هه لینی به دل توبه ی کرد و سه ری سپارده وه به و زاته. بنه ماله که ی فاتمیش کردبوویان به خاتری ئه و زاته مه باره که و له هه ر دووکیان خویش ببوون.

هیشتا سالییک به سه ر ژیانی هاوبه شیان دا تینه په ری بوو، ده رویش کامیل دوای بریاریکی شه یدایانه له بهر خو شه ویستی و بروایه کی ده رویشانه به و زاته، هاوسه ر و هاوژینی خوئی بو ته لاق دا. فاتمه خانم ئه و شه وه له هه موو کاتیک زیاتر حه په سابوو. دوای ئه وه ی خاتوو گوله ندام دل خویشی داوه و رویشته وه دیوه که ی خوئی، ئه و زاته ته شریفی نازداری چوووه ئه و دیوه ی فاتمه خانمی لی بوو.

که ر و کویر و لال و پال پکه وه ئه ی نه وسی گه ر که چاوی زه قت برپوه ته ئه و ژووره پیروزه؛ ئه ی سه گه به ره لای تر و کراو، ئه ی سه گی سپله ی ئه و درگانه یه که هه ر له و ده ور و به ره مل و مۆته؛ ئه ی

شهمشه مه کویره شی و گه ری چلکن، جیق و فیق تان دهر بی و زارتان له قوون تانه وه و هدر ری. نهی میسه کویره کانی هاتوونه نه م دیوی شووشه ی په نجه ره ی دیوه که ی سهروه رم هزه ته تی شیخ باپیر و خیزانی به ری زیه وه؛ نه وه ژووری حهرمه و بینایی چاوان و شه می عیرفان و گلینه ی ههر دوو چاوی دهرویشانی تی دایه. نه وه ژووری حهرمه و بهر و بو ی مشایه خ و نه ولیای تی دایه. نه وه ژووریکه شاهه نشای تی دایه؛ نه وه دیوی خه وی سه یید و سهردار و سولتانه. بی توو وشه یه ک له و حهرمه وه بدرکی و بچیته ده ری، پاک تان تاوان بارن و سزا دهرین؛ نه ویش چو ن سزایه ک؛ واوه یلا له خودا نه ناسان.

نیوه شه و بوو، هه موو خه وتبوون؛ کلفه ته کان له مدبهق و تا قمیک له دهرویش و مرید و میوانه کان له حوجره کان. له وه تی خاتوو گوله نندام هاتبوو، شه وانه درگای ههر به شیک داده خرا. نهو، له پی و مانگی خو ی دا بوو، بی گومان نه ی ده توانی سه ر بکیشی و گو ی بگری و هه ست رابگری. سارای کچی له و ته مه نه دا نه بوو نه و شتانه بزانی و سه لاحیش به روژدا هینده هه ل به ز دابه زی ده کرد و هینده خو بندنی زمانی عه ره بی ماندووی ده کرد، شه وانه شیو نه خو اردوو خه وی لی ده کهوت و ناگای له مه حموودی بی زه واد نه ده ما.

چغه، مل که چ که و چاو شو ر که و سه ر داخه؛ تو قه پ بکه به میسه کانی کلک و گه لو زت دا. من حه دم نیه نه وه بگری مه وه نه و شه وه فاته مه خانم هه تا دوو سن سه عات ههر خو ی خافلان د. حه ک دوو پیشکی حه وسه ر به گلینه ی چاوته وه بدا و سه گه ناز بگری و نه وه نه گریه وه سه ره تا فاته مه خانم پی خو ش نه بوو، دواییش له ترسانا، به ده ست و لاق

و سینگ و سهر، خوئی پاراست و خوئی دوور خسته‌وه و خوئی خشکاند و خوئی لادا. کاتیک ماندوو و شه‌که‌ت به لادا هات، سه‌نیریکی تووکنی زه‌لامی خسته سهر ده‌م و چاوی خوئی؛ جار نا جار سه‌نیره‌که ته‌کان و هیزیکی توندتری لئی ده‌درا و له سهر و چاوی توند ده‌بوو.

فاتمه‌خانم نه‌ی ده‌زانی له‌و ته‌کیه گه‌وره و میوان‌دار و پر له‌ده‌رویش و مرید و کلفه‌ته‌دا چی بکا؛ کولیک کار و باری به‌سه‌ردا روو‌خابوو. سئی چوار رۆژ به‌سه‌ر گویتنه‌وه‌ی ئه‌ودا را نه‌بواردبوو که خاتوو گوله‌ندام مندالی بوو. ئه‌و نه‌ی ده‌توانی ئه‌رکه‌کانی خاتوو گوله‌ندام به‌ریوه‌با. خاتوو گوله‌ندام زوری هه‌ول دا ئه‌وه بشاریته‌وه که پیی خوش بوو کوری ببوایه، نه‌ک کچ. ئه‌و زاته پیی خوش بوو به‌نیوی دایه‌گه‌وره‌ی خو‌یه‌وه نیوی بنی نه‌جیه، به‌لام خاتوو گوله‌ندام بیسنیاری دا نیوی بنین گولان. سه‌روه‌رم چه‌زرتی شیخ‌بایر به‌هوی ئه‌وه‌ی ریزیکی زوری بو ژن داده‌نا، بی‌دلی نه‌کرد و نیوی نرا گولان. نیودیر و له‌خودا یار بی؛ خودا بیکاته‌داری به‌ر و هه‌موو بروادارانئو ته‌ریقه‌ته‌له‌ ژیر سایه‌ی‌دا بحه‌سینه‌وه.

خاتوو گوله‌ندام هه‌ولی دا زووتر له‌وه‌ی که پیوسته‌هسته‌یه‌وه و ئه‌رکه‌کانی بگریته‌وه ئه‌ستۆ. له‌وه‌ده‌ترسا به‌هاتنی فاتمه‌خانم ورده‌ورده‌شوین و پیگه‌ی ئه‌و کال و که‌م‌تر بیته‌وه. به‌لام به‌و راده‌یه‌ی خاتوو گوله‌ندام هه‌ر له‌سه‌ره‌تاوه‌له‌ته‌کیه‌دا سه‌رودل خوش بوو، فاتمه‌خانم وا نه‌بوو. من ناویرم تاوانی خو‌م ئه‌وه‌نده‌ی دیکه‌ش قورس بکه‌م و بلیم ئه‌و ژنیکی که‌م ته‌مه‌ن، دل‌له‌دوا، نیگه‌ران و شه‌رمیون بوو. نه‌ی ده‌توانی

خوی له گهل ئهو هه مووه بینه و بهره و میوان و مرید و دهرویش و کلفه تانه راپیننی و له ته کیه دا نامویی ده کرد. ورده ورده خاتوو گولهدام لیبی حالی بوو چیه و چونه. توانی به سه ری دا زال بی و بیخاته ژیر فرمان و ده ستور و نه سیحه ته کانی خویه وه. کاری پئی ده کرد و به تایبته زوربه ی وهخت، وه کوو خوشکیکی چاک، ئه رکی راکه یشتن به منداله کانی خوی پئی ئه سپارد بوو.

منی ده رکراوی دل ژه نگاوی، له ده وری ئهو رووگه یه هه ر دیم و ده چم، خوو گرتووی قه لاده و ئوگری سهوله ی ئهو درگانه یه م؛ رووم لی وهر مه گیره به قوربان؛ سه گی پئی سووتاوم. هه دی ئه وه م نیه و نابیی ئه وه بگیرمه وه دوای چه ند مانگ، شک و دوودلی و دله راکئی رووی له ده رویشی کونه میردی فاته مه خانم کرده وه. توبه و ئاممان که شه ی تانی راونراوی نه حله ت کراو زه فه ری پئی برد. زایه له ی توخمی گومان له زهینی دا زاوژی کرد.

پهنا بو خودای پهروه ردگار، توبه له گوناح و تف له شه ی تان، ده رویشی خو دوراوی له دین وهرگه راو، به زهینیکی شیواو و شه ی تان بر دووانه وه دههات و ده چوو. بی گومان له دنیا به شی سووکی یه و له قیامه تیش ئازاری به ژانه به شی. ده رویش کامل له دوای ئه وه ی شه ی تان زه فه ری پئی برد و هه لی فریواند و له سه ر ری یازی پیروزی هه مدوونی پاشگهزی کرده وه، شیته و ماخولیا دههات و ده چوو، ری بی به کاری خوی نه ده برد. نه ی ده زانی چی بکا و روو له کوئی بکا و پهنا بو کئی بیبا. شه وانه به ده ور و به ری ته کیه دا ده خولاوه و به گورانی کوتن دههات و ده چوو.

« فاتمه دوو چاوی مه ستت، پر ته لیسمی جوانی یه؛ پر شه رابی
خوشه ویستی و ئاره قی به زدانی یه... »

په نا بو خه لوه ت خانه که ی هه زره تی شی همدوون، به و کاره
چه په لانه دلی ئاوینه ئاسای سهروه رمان له ده رویش کامیل ره نجا و لپی
دل گران بوو.

کاتیک ئه و زاته پیروزه «به فیدای بم» رووی سه رنجه کانی له
ده رویش کامیلی خاکه سه ر وه گپرا، ده رویش وای لی هات سه ری خووی
هه ل گرت و ئاواره و بی لان و مال، به ره لای کیو و هه نده ران بوو.
به ینا به یینیک ده رویش دیسان له کیو و به نده نه وه به سه ر و سیمایه کی
ئالوژاو و ده روونیککی رووخواو و زه یینیککی گوراوه وه، ده گه راوه. شیت و
ماخولیا به ده ور و لای ته کیه دا ده خولاوه و به ده نگیککی به رزه وه ئه و
گورانی یه هه رام و گلاوه ی ده کوت. له ئاهی نانی ئه و ده رک و
ده روازه یه، خودا له ونی لی گوری بوو.

«که سانی دژ به ون بهر نه حله تی خودا که ون.»

به لام رووداو یکی تازه، بووه هووی ئه وه ی جم و جوول بکه ویته وه نیو
دانیشتوانی ته کیه وه. رووداوه کهش ئه وه بوو خاتوو گوله ندام به
فاتمه خانمی زانی زگی پره. له راستی دا ئه وه رووداو یکی زور ئاسایی
بوو. به لام لیج هه ل قرتانندن و برۆ هه ل ته کاندنی خاتوو گوله ندام، بووه
هووی ئه وه ی دیسان سرت و خورت و به ئه نیشک له یه ک تر کوتان له
نیو کلفه ت و ده رویشه کاند، ده ست پی بکاته وه. کلفه ت و ده رویشیش

له بیانوو یه کی وا ده گه ران. کلفه ته کان له گه ل چیشته لی نان و قاپ و که و چک شتن و ولات خاوین کردنه وه، ده رویشه کان به ده م سفره راخستن و مه جوعمه هینان و بردن و کومیلکه به ستن له مزگه وت دا، زاریان ده نا به گوئی یه که وه و قسه یان دینا و ده برد. قسه یه ک سه دان پهل و پو و شاخ و بالی لی ده بو وه.

له و ماوه یه ی فاته مه خانم زگی پر بوو، هیچ کام له ئه رکه کانی له سه ر سووک نه ببوو. ده بوو به سه ر کلفه ته کان و به سه ر مدبه قدا رابگا و ناگای له سارا و له گولانیش بی. سارا هه روا کچیکی گوشه گیر و له نیو خودا بوو. له وه تی هاتبوونه ته کیه و ده رویشیک چاوی لی ده رپه راند بوو، ترسابوو و شه وانه له خه و راده چه نی. خاتوو گوله ندام پیی کوتبوو دلی له کاری کلفه ته کان ئاو ناخواته وه و وه ک خوشکیکی چاک ده بی بو خوی به سه ر زوربه ی کاره کان دا رابگا. کلفه ت و ده رویش رپی متمانه نین. ئه گه ر له لایه که وه کار و ئه رکی زور بوو، له و لاوه خاتوو گوله ندام زور وریایانه نه ی هیشت ئه و سرت و خورته ی له نیو ده رویشه کان دا له باره ی ده رویش کامیله وه ده هات و ده چوو به گوئی فاته مه خانم بگاته وه. ده نا به و هه موو په ژاره و ئه رکه وه نه ی ده توانی نو مانگ دوو گیانی به دوای خوی دا رابکیشی.

ئه ی چاوتاریکی زهین شیواو، ئه وه نه ینی حه ره می شه نگه داری باغی ته ریه ت و سه ردارخیلی خوا ناسانه. ئه ی پی نه زانی گورگه میشی چاوبرسی، جه هه نده مت لی پر بی ئه گه ر شه رم و حه یا نه ت گری و بلیی من رینگه به خوم نادم ئه وه بگیرمه وه وه ختایه ک به یانی یه ک زوو

مامان یان بو هینا، خاتوو گوله ندام له هه موو کهس زیاتر چاوه پروان بوو منداله که زوو له دایک بی.

وهختیک سهر و ملی منداله که هات، تا خوار نیوکی زور ناسان و به بی راههستان هاته خوار بی. به لام وهختیک نیوکی وه ده رکهوت، ئیدی، راست له ویوه راههستا و گیری کرد. خاتوو گوله ندام وهختابوو دلی بتوقی. له میژ بوو چاوه پروانی ئه و جیگایه بوو. له مامانه که زیاتر به سهر فاته خانم دا دهی گوراند، تا هیز له خوی بدا و وره بهر نه دا. چون که ههر تهکانیکی مابوو. کاتیک فاته خانم هه رچونیک بوو، توانی به سهر لاوازی و بی هیزی خوی دا زال بی، مامانه که دهستی و لوول کردبوو که غونچه گولی باغاتی ته ریهت، نازاری پی نه گا و به هیواشی ته شریفی له دایک بی. له بهر که تی هیزی غه بی و ودمی هه ناسه یه کی نادیا ری سهر وهرمانه وه، منداله که له دایک بوو. ئه و جیگایه ی خاتوو گوله ندام چاوه پروانی بوو، راست که وتبووه ژیر قو لی کراسی مامانه که و دیار نه بوو. خاتوو گوله ندام هه ولی دا خوی و بو باریک بکاته وه و ملی به خوار کردنه وه و بو دانه وینئ که ئه و جیگایه ی بوی ده گه را به جوانی بیینی. به لام قو لی کراسی مامانه که، و بهر مسول دان و خوار نیوکی دا پو شسی بوو، هیچ دیار نه بوو. خاتوو گوله ندام وای نواند خه ریکه بهر دهستی مامانه که چو ل ده کا؛ هیواشیک قو لی کراسه که ی لادا.

وهختیک دهرویشیک له دهرویشهکان ئه‌و هه‌واله‌ی بیست، به په‌له هه‌لات و خو‌ی به دهرویشیکی دیکه گه‌یاند، به ئه‌نیشک تیی کوتا و تیی‌گه‌یاند تاکوو خو‌ی وا بو‌دانه‌ویتی و سه‌ری وا بو‌راگری که گویچکه‌ی بینیته به‌ر ده‌می. ئه‌ویش له‌گه‌لکوو ئه‌و هه‌واله‌ی بیست، به په‌له هه‌لات و خو‌ی به دهرویشیکی دیکه گه‌یاند، به ئه‌نیشک تیی کوتا، تاکوو سه‌ری وا بو‌راگری که گویچکه‌ی بینیته به‌رده‌می. ئه‌ویش له‌گه‌لکوو ئه‌و هه‌واله‌ی بیست -

من ناویرم بلیم ئه‌و زار و گوی‌یانه، له باره‌ی فاته‌مه‌خانم و منداله‌که‌یه‌وه، نه‌ینی‌یه‌کی مه‌ترسی‌داریان پی‌بوو.

وهختیک خاتوو گوله‌ندام به په‌له و به پیکه‌نینه‌وه چووه دیوه‌که‌ی په‌ره‌پی‌ده‌ری ریگه‌ی ئه‌ولیا و پارسای پایه‌به‌رز سه‌روه‌رم حه‌زهره‌تی شیخ‌باپیر «خاکی به‌ری پی‌یه‌تی هم رۆح و هم له‌شم»، تاکوو ئه‌و

هه‌واله‌ی وه‌کوو مزگینی‌یه‌ک پئی رابگه‌یه‌نی، ئەو زاته تەشریفی نوێژی دەفهرموو. خاتوو گولە‌ندام راپوه‌ستا هه‌تا سه‌رچاوه‌ی نوور و خوشه‌ویستی و دنیا نه‌ویستی له‌ نوێژ بووه. کاتیک هه‌واله‌که‌ی به‌و زاته پاک و چاکه‌ رابگه‌یاند، ئالا هه‌ل‌گری ته‌ریقه‌ت و شه‌ریعه‌ت، ده‌ت‌کوت پێش‌تر ئاگادار بووه و زانیویه‌تی. نه‌ ته‌نیا وه‌ک ئەوه‌ی شتیکی زۆر ئاسایی بیستی، بگره‌ تا راده‌یه‌کیش وای نواند که‌ گرینگی‌یه‌کی وای له‌ لای ئەو زاته‌ نیه‌. هه‌لوی بیرتیژ و فکر به‌رز، تەشریفی نازداری هه‌ستا و نیه‌تی دوو رکات نوێژی سووننه‌تی دیکه‌ی هیناوه‌.

وه‌ختایه‌ک خاتوو گولە‌ندام ئەوه‌ی دی، پئی سه‌یر بوو. به‌ دوودلی و دل‌راوکپوه‌ رویشته‌وه‌ بو‌ دیوه‌که‌ی فاته‌مه‌خانم. ئاخ‌ر له‌و کاته‌وه‌ی به‌ فاته‌مه‌خانمی زانی‌بوو زگی‌ پره‌، هه‌میشه‌ به‌ تاییه‌ت شه‌وانه‌، له‌و کاتانه‌ی شان و پیلی سه‌روه‌رمان چه‌زه‌تی شیخ‌باییری ده‌شیللا و له‌و کاتانه‌ی ئەو زاته‌ به‌رز و به‌رپزه‌ وا ده‌مه‌و روو راده‌کشا که‌ خاتوو گولە‌ندام بتوانی به‌ نه‌رمی و هیواشی به‌ری پئی نازداره‌کانی بو‌ بشیلی، له‌و کاتانه‌ی پیکه‌وه‌ راده‌کشان و خاتوو گولە‌ندام ده‌ستی به‌ مووه‌ خوشه‌ویسته‌کانی سه‌ری ئەو زاته‌دا دینا و به‌ قامکی برو‌ پر و پیرۆزه‌کانی بو‌ دادینا، به‌ هیواشی و به‌ هه‌ر جوړیک بوایه‌، باسیکی فاته‌مه‌خانم و ده‌رویش کامیلی کۆنه‌مێردی دینا گۆر.

خودای گه‌وره‌ بروسکه‌یه‌کی به‌ چه‌ژمه‌تی میشک‌پرووکی و زمان‌قرتین له‌ سه‌ر و زمانی ئەو که‌سه‌ هه‌ستین که‌ ئەوه‌ بگێرپته‌وه‌ وه‌ختایه‌ک خاتوو گولە‌ندام ئەو شتانه‌ی باس ده‌کرد، سه‌روه‌رم «رۆحم به‌ قوربانی بی» ئاماژه‌ی ده‌فهرموو رووناکی ژووره‌که‌ بکوژپته‌وه‌.

وهختیک خاتوو گولهندام دواي ئه وهش، هر دريژهي دها و ده ويست دهر فته يک بو ئه و قسانه ي بکاته وه، ئه و زاته ته نيا گويي راده گرت و بي هه ست و بي دهن گ ده بوو. مه گه ر خودا بزاني له چ ئاسمان و له چ باغات يک دا ته شريف ي له سه يران و گه ران دا بوو. ئه و زاته هه و لي دها پيش ئه وه ي قسه کاني خاتوو گولهندام بگاته جي گايه کي ئاسته م، به ئامازه باسه که بگوړي. قهت نه بوو جاريک له و باره وه ئامازه يه کي وا، يان فه رموده يه کي وا بفرم ي که خاتوو گولهندام بتواني ولا مي نا يان ناي لي هه ل کريني. له و باره وه نه به مه به ستي رهت کردنه وه و نه به مه به ستي قه بوول کردن هيچ شتي کي نه ده فه رموو. ئه و هه لو يست و بي دهن گي يه ي سه روکي دل پوخته و شاره زا و زانا و سه ردارمان هه زره تي شيخ باپير «خودا سايه ي له سه رمان که م نه کا»، خاتوو گولهندامي زور نازار دها.

خاتوو گولهندام هه تا گه يشته وه ديوه که ي فاته مه خانم، بيري له وه ده کرده وه بليي ئه و گو ي پي نه دان و بي هه ميه تي يه ي ئيستا هر له چه سني ئه و بي دهن گي و بي هه ستiane ي ئه و ماوه يه ي پيشو و بي، يان نه بي. خاتوو گولهندام و ته نانه ت ده ور و به ريش به کل فه ت و مريد و ده رو يش و خه ليفه کاني شه وه هه ديان نه بوو ئه و شتانه بزاني. به لام ئه وان شتي کيان ده زاني؛ ئه و يش ئه وه بوو چر اي خيل و خانه واده هه زره تي شيخ باپير «رؤحم به قورباني بي» ماوه يه ک بوو دوور له گياني، کز و مات بوو. بزه گيان گه شين و سه رنجه مريد لا وينه کاني که م تر ببونه وه. هه موو زاني بوويان باو کي دل سو ز و پيرو زمان هه زره تي شيخ باپير، زور تر پي خو شه به ته نيا بکه ويته وه و که س له ده ور و به ري نه ميني.

بربره‌ی پشتی ئۆمهت و گلینه‌ی چاوی مریدان حه‌زهره‌تی شیخ‌باپیر «خودا دوزمنانی سه‌رکز و لان‌زه‌لیل کا»، کاتیکی به‌ته‌نیا ده‌که‌وته‌وه، له‌دیوه‌که‌ی خۆی‌دا یان له‌مزگه‌وت‌دا - به‌پینچه‌وانه‌ی جاران که‌زۆرت‌له‌می‌حرا به‌که‌دا له‌زیکر و چاوه‌روانی و سه‌رنج‌دا ده‌ماوه، یان نوێژی ده‌خویند- هه‌ل‌ده‌ستا و ته‌سیحه‌که‌ی به‌ده‌سته‌پر پسته‌کانی‌یه‌وه‌ده‌گرت. پیاسه‌ی ده‌کرد و له‌و ژووره‌ی ته‌شریفی تی‌دا ده‌هات و ده‌چوو، ده‌نکه‌ورده‌کانی ته‌سیحه‌که‌ی ئه‌م‌باره‌وبار ده‌کردن.

که‌س نازانی و که‌س‌یش هه‌دی ئه‌وه‌ی نیه‌ بزانی دوا‌ی ئه‌وه‌ی خاتوو گوله‌ندام ئه‌و هه‌واله‌ی پێ‌گه‌یاند و رۆیشت، له‌و دیوه‌ی سه‌روه‌رمان حه‌زهره‌تی شیخ‌باپیردا «هه‌زاران‌جار به‌فیدای‌بم» چی‌رپووی‌دا و چۆن بوو بریاری فه‌رموو جه‌ژنیکی گه‌وره‌بو ئیو نانی شیخ‌زاده‌ی تازه‌پشکووتوو بگیری. به‌و هه‌واله‌خۆشه‌هه‌موو نه‌خشه‌و پیلانه‌کانی نه‌یاران و ناهه‌قی‌کارانی ئه‌و باره‌گا ره‌ببانی‌به‌پووجه‌ل بوونه‌وه.

یا حه‌زهره‌تی شی‌همدوونی گه‌وره‌یا بناغه‌دانهری ته‌ریقه‌تی مه‌زن و پیروزی هه‌مدوونی، مزگینی‌بی؛ ئه‌وه‌گویی‌زه‌بان‌ه‌ی کوری سه‌روک‌مان حه‌زهره‌تی شیخ‌باپیره «خودا ده‌ست به‌ته‌مه‌نیه‌وه‌بگری و نیودیری‌بکا»؛ ئه‌وه‌رپ و ره‌سمی به‌ی‌داخ‌هه‌ل‌گر و شیخ و مرادی داها‌تووی ئه‌و ته‌ریقه‌ته‌یه؛ ئه‌وه‌جه‌ژنی له‌دایک‌بوونی بیلبله‌ی چاوانی ئه‌ولیا و سو‌مای چاوی پیاوچا‌کانه؛ گویی‌زه‌بان‌ه‌ی دل و گورچیله‌ی رپیازی هه‌مدوونی‌یه؛ جه‌ژنی نیونانی که‌سیکه‌که‌هه‌موو ده‌رویش و مریدان چاوه‌رپین تا‌کوو به‌بۆنه‌ی ئه‌وه‌وه‌ئه‌و ته‌ریقه‌ت و رپچکه‌نوورانی‌یه

کویر نه بیته وه؛ خودا ئه وانه کویر بکات وا چاوه پروانی کویر بوونه وهی
ئهو ریپازه پرشنگ داره ن.

به کویریایی چاوی شهیتانی ترؤ کراو، به دهنگی ئه للاهوئه کبه ر و
به زمی دهف و نه عره تهی زهرگ و سهمای دهرویش، نیوی بهر و بوئی
مشایه خ و جگه رگوشه ی ریپازی همدوونی، زیپری بی خهوشی تهکیه
نرا. هه رچی ههیه له عاسمانه کان و زهوی گشتی په سنی خودایان دا.

ئهی دهروونی نگریس، تو هه ر ئه وهی وا به دیله سهگی نهفسی
پیشه وه روای و نابرووی پیوه نه هیشتی. لانی کم له ترسی ئه وهی
تاوانت ئه ونده لی قورس نه بی که قه بریش وه خوت نه گری و وهک
شه ویلکه ی که ریکی توپیو فریت نه داته وه ده ری، ئه وه مه گیره وه دوای
ئهو ری و ره سمه به شکویه، ئاکار و ره فتاری رووناکایی چاو و دلان،
پیشه نگ و پیشه وای مشایه خ هه زه تهی شیخ باپیر «خودا دوژمنانی به
چه فی جه هه ننه م دا بباته خواری و زه لیل و زه بوون یان بکا» وا گورا که
هه موو هه ست یان پی کرد و شتیکی شاراه و نهینی نه بوو.

له وه به دوا ریگا به کم کهس ده درا بچنه خزمه تی؛ چون که ئه و
دهم پاراو و ئاکار بهرز و دلوشیاره «خودا دهست به بال یه وه بگری»،
بوخوی پیی خوش نه بوو. کهم تر له جاران ده چووه نیو مرید و
دهرویشه کان. جاران رژی یهک دوو سهعات ئه و کوئی نوور و
پشتیوانی هه ژار و رووگهی دهرویشانه، ده چووه مزگه وتی تهکیه و به
سه رنجه پر له به زه بی و ودمه پیروزه که ی گیر و گرفتگی مرید و
دهرویشه کانی ده ره وانده وه و ولامی پرسیاره جورا و جوره کانی خه لک و
مسولمانانی ده داوه. به لام له دوای ئه و رووداوه وه، ورده ورده تاقه تی

پیرۆزی کهم و کهم تر بۆوه. جاران هه موو نوێژه کان بوخووی ته شریفی نازدارای ده چوووه مزگهوت و پیش نوێژی بو ده کردن. به لام وای لی هات بو نوێژی جه ماعه ته کانیش، ته شریفی نه ده چوو و به ته نیا له ژووری حه رهه نوێژه کانی ده فه رموو.

تیریزی خۆر و تریفه ی مانگ و روونا کایی عاسمان حه زره تی شیخ باپیر «بو خاتری ئالا سهوز و به رزه که ی ته کیه، دوژمنانی روو زهرد و سه رشۆر بن»، جاران هه ر شهوی ته شریفی نازدارای ده برده لای یه کیک له خیزانه داوین پاک و رووسووره کانی؛ شهویک ده چوووه دیوی خاتوو گو له ندام و شهویکیش ته شریفی ده برده دیوی فاته مه خانم. به لام له و کاته وهی فاته مه خانم زگی پر بوو، یه ک دوو جار نه بی، نه چوووه دیوی نه و.

له دوای نیو نانی منداله که ی، ئیدی قهت نه چوووه دیوی فاته مه خانم و رووی له وی نه کرده وه. ماوه ی سالیکیش به سه ر له دایک بوونی منداله که ی دا تپه ره یوو. سرت و خورت په یدا بوو که حه زره تی شیخ باپیر «تۆزی بهر پینی له چاوان هه ل سووم» ته نیا جاریک چاوی به منداله که ی فاته مه خانم که وتوووه. نه ویش نه و وه خته بووه که بو ری و ره سمی نیوانه که ی مه لۆتکه یان کردوووه. ده رویشه کان پینان و ابووه حه زره ت بو خووی بانگی به گوئی دا ده فه رمی. مه لۆتکه که ی سه ید و شیخی چکو له یان له گه ل ژیر پیا له یه ک شه کر بر دبووه خزه تی. خه زینه ی ئاکار باشی و ده روون پاکی حه زره تی شیخ باپیریش «رۆحم به فیدای بی» به حال و دووبه لا چاویکی لی کردبوو و مه لۆتکه که ی به که میک نیوچاو گرژی یه وه بو خه لیفه مه لاهه لی راگرتبوو. خه لیفه ش زوو

چو بووه خزمه تی و لئی وه گر تبوو و بانگی به گوی دا دابوو
ئه لاهوئه کبه ر ئه لاهوئه کبه ر ئه شهه دووئه لالا ئیلا هه ئیله لالا ئه شهه دووئه لالا
ئیلا هه ئیله لالا. ئه تو ناوت شیخ شه هابه؛ ئه تو ناوت شیخ شه هابه؛ ئه تو
ناوت شیخ شه هابه. ئه وانه ی به جو ری ک له و ئا کار و نیو نانه یان رو انیوه
و وه ک سه گی بون کردوو سه ر و لووت یان به ول اولادا سووراندوووه و
پی یان وابوووه شتی ک له گو ری دایه، ئه وانه ئابروو چوو و حه یا تکاون.

فاته خانم ئا گاداری هیچ کام له و حه یس و به یس و رووداوانه نه بوو.
به لام زوری پی سه یر بوو ئه و زاته راویژر خووش و دل بزوینه بو
ماوه یه که روو ناکاته دیوه که ی ئه و. له گه ل گه و ره بوونی شه هاب،
که لکه له یه کی گه و ره ش له ده روونی دا گه و ره ده بوو. ئه و زاته «خودا قه در
و قیمه تی هه ر زیاد بکا»، چو ن بوو ئه و ری و ره سمه به شکو و
گه و ره یه ی بو منداله که ی وه ری خست و به و که بکه به و ده بده به وه نیوی
نا. که چی له ول او ه ئاوا له گه ل ئه و و منداله که ی- که زور خوین شیرین و
ده م به پی کهنین و جوانیش بوو- مه یلی جارانی نیه و روویان پی نادا و
روویان تی ناکا. نه فاته خانم و نه من و نه که سی دیکه حه دی
ئه وه مان نیه ئه وه بزانی ن که ده روونی بی خه وش و پاک و ئاوینه ئاسای
سه روهرم حه زره تی شیخ باپیر « خودا به گه و ره یی خو ی نه یینی یه کانی
بپاریزی»، چی تی دا راده بوارد و چو ن بوو. یان بوچی هه موو روژی ک
ته ری ک تر و بی تاقه ت تر و گو شه گیر تر ده بوو.

ئه ی هه له کار و هه له پاس، ئه وه گرینگ ترین باسی نه یینی و که س
پی نه زانیوی دلی پاک و بی خه وش ی سه رگه و ره ی عارفانی هاوچه رخه.
ئه وه نه یینی سه ده ف و گه وه ره ی تاقانه ی ته ری قه ت و سو ری شیخی

شیخان و قوتبی قوتبانه. نه چی به سه هوو بچی و لهو باره وه زمانت بگه ری و بیرسی بو قهت رووی به فاطمه خانم نه ده دا و لهو ماوه یه دا سه رخیلی خوداناسان، بیرى له چی ده کرده وه و بو روژ له گه ل روژ، سه روه رم گولی گول دانى پاکی و جوامیری و ژیری، زیاتر ده ژاکا. نه وانه ی زهین یان به نهینی یه کانی نه و بنه مالیه وه خه ریکه، جیگیان قوولایى جه هه ننه مه.

« پو شاک یان قه ترانى رهش بی و روویان به ناگر دا پو شری.»

فاطمه خانم شه هابی زور خوش دهویست و هه میسه چاوی به سه ری ه وه بوو. له گه ل گه وره بوونی، زیاتری ده پاراست و زیاتریش له چاره نووس و داهاتووی ده ترسا. کاتیک که سیکی دیکه به ولاولای دا ده برد، تا ده هاته وه دلای داده که وت و به ده یان جور به سه ره اتی ناخوشی له زهینی خووی دا دینا و ده برد. نه و، زور له وه ده ترسا که چاونه زیر و ده غه ز له دلنیک، کوره که ی لی بکا. هه میسه له زهینی خووی دا پیی وابوو روژنیک له روژان شه هاب تووشی به لایه ک دی.

دوای نه وه ی شه هاب پیی نایه سی سالی یه وه، فاطمه خانم بریاری دا، روژنیک بجیته خزمه تی نه و زاته و عه رزی بکا ده یه وی بو سه ردانی مالی باوکی برواته وه بو ناوچه که ی خو یان. به لام هه رچی کرد، نه ی توانی و له رووی هه ل نه هات بو خووی راسته و خو بجیته خزمه تی سه روه رمان هه زره تی شیخ باپیر. یه کیک له کلفه ته کانی راسپارد به خاتوو گوله ندام بلای تا کوو نه و بریاره ی فاطمه خانم به هه زره تی شیخ باپیر رابگه یه نی. پیری دواین و پیشه وای دین و نایین و سه رباشقه ی عارفان،

ئاماژەى فەرمووبوو جارى رەزاي لەو کۆچ و سەفەرە نيه؛ وا باشە سەبر
بکا و جارى راپوهستى.

« خوا خۆراگرانى خوش دەوين. »

ئەى رەشە دىوى هەوا و هەوەس بردوو، من که سەگى گوى راپەل و
داغ کراوى ئەو درگانەيه بووم، بە بۆنەى چاو حيزى و چلیسى تۆوه
لارى بووم و ترۆ کرام. تف و نەحلت بۆ ئەو بەد رەگەزەى چاوى
برپوهتە حەرەمى پاکی ئەو زاتە و لە دەور و بەرى ئەو درگانە و
بارەگايە مل و مۆيەتى و بە تەمايه ئەوە بگيریتەوه شەويک فاتمەخانم
ئيشتیای لە نان و پەنیر بوو. بە هوى ئەوهى شەو بوو دلى نەهات
شەهاب بەجى بیللى، بۆ ئەو بستە ريگايەش، لە گەل خوى بردى. قايىكى
پەنیر هینا و لە ژوورەكەى خوى دا، نانیکى پيوە خواردا. پاش ماوهى
پەنیرەكەى خستەوه نيو قاپەكە و دەورى يەكى لە سەر دانا. وەختیک
روانى يە شەهاب خەوى لى کەوتبوو، ماچى کرد و بە دەم خەيالانى
ئەوهوه که بەو زووانە دەرفەتیک هەل دەكەوى و لە گەل شەهاب پیکەوه
دەچنەوه بۆ مالى باوكى، خەوى لى کەوت.

بەيانى تاو و بان گەرم ببوو. برپار بوو کلفەتیک لە کلفەتەکان بچى
بۆ خاوين کردنەوهى دیوهكەى يارمەتى فاتمەخانم بدا. ئەو کلفەتە
لە گەلکۆو درگاکەى ئەو دیوهى کردەوه یا مەرقدەى حەزرەتى
شى حەمدوون، یا شالەكەى حەزرەتى شیخباپير، یا حەزرەتى غەوس.
ئەو کلفەتە بە خۆ رنين و گریانەوه هەلات بۆ لای خاتوو گولەندام.
هەموو بەو هاوار و داد و لیلایەوه، بە هەلەداوان خویان کرد بە

دیوه که ی فاته مه خانم دا؛ بزنان چى رووى داوه. یا پیری دهس گیر، یا
حه زره تی شیخ با پیر یا پیری به را و ته گبیر هاوار؛ توبه و ناممان؛ روو
رهش و روو زهره خوین په نامان بو تو هیناوه.

شیوه و گریان ههستا و سیبه ری ترس و خوفیکی له براننه هاتوو
ولاتی داگرت؛ ته کیه شله ژا. کاره سات و رووداویکی وه ها رووی دابوو
که ته نیا ده بوو به ته گبیر و راویژی سهروه رمان « خودا شان و شهوکه تی
پاریژی»، نهو بشیوی و نالوژی په هیدی بیته وه و نهو ترس و خوفه
بره وی. هه موو داویان له خاتوو گو له ندام کرد پرسیک به و زاته بکری و
هه رچی زووتره نهویش ناگادار بکریته وه.

خاتوو گو له ندام به په له و په شوکاوی یه وه، خوئی کرد به دیوه که ی
سهروه رم حه زره تی شیخ با پیردا؛ دواى ماوه یه ک هاته وه ده ری.

هه موو ده رویش و کله ته کان و زوربه ی مریده کانی حوجره کانیش له
حه وشه ی مزگه وته که به ده م نهو رووداو و هه واله سهیره وه هاتبوون و
سهریان لهو رووداوه ماسی بوو. هه موو چاوه پروان مابونه وه، بزنان
ری بین و ری زان سهروه رمان ده فهرمی چى و رای پیروزی چیه. خاتوو
گو له ندام، خه لیفه مه لاعه لی بانگ کرده به ره ه یوانی مزگه وته که؛ له
حالی که دا هه موو بی ده نگ چاوه پروان بوون، ماوه یه کی باش، به سرته
قه سیان له گه ل یه ک کرد.

نهو رووداوه نه وه نده دل ته زین و سهیر بوو، ته نانهت ده رویش و
کله ته کان ده رفه تیان نه بوو به وردی سهرنجی نهو دیمه نه ده گمه نه
بدن و بزنان خه لیفه مه لاعه لی سهری چوئن له سهری خاتوو گو له ندام
بردوته پیشی. نهو دیمه نه زور ده گمه ن و سهرنج پراکیش بوو؛ به لام

رووداوه که هیئنده سهیر و خوڤناک بوو، دهر ویش و کلفه ته کان دهره تیان نه بوو زاریان بیهنه بهر گوئی یهک و گوئی یان بیهنه بهر زاری یهک؛ لهو کاته دا دهره تیان نه بوو هالووی ئیشتیا و ئاره زوویه کی ناره واه له سهیر و چاویان ههستی و سوور ههله گه ریڤن.

دوای سرت و خورته که ی خه لیفه و خاتوو گوله ندام، خه لیفه مه لاهه لی هه موویانی بانگ کرد، تاکوو بین و له پیش هه یوانی مزگه و ته که کو بینه وه. کوتی گه لی مسولمانان، په نا بو داوینی سه روک و سهروه رمان هه زه ته شیخ باپیر، خودا هیچ کاریک له خوڤرا ناکا. به ئیراده و گه وره یی حه ق ته عالا ئه م شه و فاته م خانم ئیشتیای له نان و په نیر بووه و چوووه قاپیکی په نیر هیئاوه، تاکوو نان و په نیریک بخوا. نانه که ی ده خوا و سهیری په نیره که ده نیته وه و له گه ل کوڤه که ی ده خه ون. به ئیراده ی حه ق ته عالا به یانی وه ختیک هه ل دهستی سهیری قاپه که لایبا، کوت و پر، به ئیراده ی حه ق ته عالا ماریک پر به ملی دا ده کا و له ملی ده هالی. به ئیراده ی حه ق ته عالا ئه وه نده ی پیوه داوه تاکوو کوشتوویه تی و وه ختیکی به یانی ده چنه سهیری، حای هوو به ئیراده ی حه ق ته عالا له حهوت سالان راست بوته وه. جا مسولمانان، ئیوه بروانه گه وره یی و عه زه مه تی خودا و پاک و پیروزی ئه م باره گایه و به دل شاده و ئیمان بینن و سهرتان به و زاته بسپیڤن. ده زانن بو؟ به ئیراده ی حه ق ته عالا ئه واره له حالیک دا له ملی فاته م خانم ده هالی که مندالیکیش له په نایه وه خه و تووه. جا چاو له کاری په روه ردگار و ودمی که سه نه بینی سهروه رمان بکه ن. به ئیراده ی حه ق ته عالا ئه واره هیچ زه ریکی بو ئه و منداله نه بووه. جا مسولمانان، پیرو و مراد و سهروه رمان رای پیروزی

وايه ئه و ماره توقی عه زازيله. ترس و خوف ئه وهندهی دیکهش له دوری دلئی ده رویش و مریده کانه وه هالا. ئه وهندی به ئیرادهی حهق تهعالا توقی عه زازیل له و دنیا ده کریته ملی تاوان باران؛ به لام به ئیرادهی حهق تهعالا له دونیای رۆشن چۆته ملی فاته مه خانم. ئه وه نیشانهی گونا هیککی گه وره یه و به داخه وه هیچی له گه ل ناکرئ. په نا بو داوینی پیرانی حه مدوونی و سه یید و سه روه رمان، تکا و رجامان وایه ئه و زاته له گونا هانی ئیمه خوش بی. به شکوو ئه و رووداوه بیته ده رس و نامۆزگاری یه کی گه وره بو هه موومان. دلنیا بن ئه و زاته «به سه ده قه ی سه ری بم» خودا به و رۆژه نه کا روو له هه ر کهس وه ربگی رئی، یان روو له هه ر کهس گرژ بکا، تووشی به لا و رووداویکی سه خت دی. ئه وه نه جاریک و نه دوو جار و نه سی جار، کوره ئاخه تاکه ی ده رس وه رناگرن و تاکه ی خه به رتان نابیتته وه. ئه و زاته هیچ، هه ر کهس به نیه تیکی خراپ، خوئی له دار و به ردی ئه م باره گایه ش بخشینئ، یان به چاویکی خراپ له دار و دیواری ئه م ماله مه زنه بروانئ، خودا گیر ده بی و به لایه کی وای به سه ر دی عالم تیئی رامینن. داوا ده که م هه موو لایه ک یارمه تی بده ن تا کوو ئه و جه نازه یه ده شوین و کفن و دفنی ده که یین.

خاتوو گوله ندام سی چواریک له کلفه ته کانی برد هه تا جه نازه که به نه ده رئ و بیبه نه مردو و شو رخانه؛ پیش تر شه هاب یان برد بو وه ده رئ. به ئیراده و گه وره یی خودا له گه لکوو ژنه کان چوونه ژوورئ، ماره که ئاوقیان بوو و نه ی هیشت کهس له جه نازه که نزیک بیته وه.

وهختیک ژنه کان نه یان ویرا، پیاوه کان چوون و به پینج شهش کهس، به ههر جوریک بی، جه نازه که یان برد بو مردووشورخانه؛ ماره که به هیچ جوریک له ملی فاتمە خانم نه ده هاته ده ری. نه ته نیا نه ی هیشت جل و بهرگه کانی ده ربینن، به لکوو هاشاولی هینا و نه ی هیشت ژنه کان لیبی نزیک بینه وه. تاکوو هاواریان بو نگینی دره وشاوه ی خاسان و پیشه نگی چاکان و خوشه ویستی ئەولیا سهروه رمان هه زره تی شیخ باپیر» به سه ده قه ی ساتیکی بم»، برد.

هیزی هه ناو و سومای چاو و به ندی دلای مریدان هه زره تی شیخ باپیر، ته شریفی نازداری هاته بهر درگای مردووشورخانه که و به دهستی مه باره کی، ئاماژه به کی بو ماره که فهرموو. ماره که به کی ره شی قه تران بوو؛ چزووی خسته وه نیو زاری و چاوی کز کرد و هیواش خو ی له ملی شل کرده وه؛ هاته ده ری و هه تا جه نازه که یان شت و غوسل یان دادا و کفن یان کرد، له سه سه کوکه سه ری له سه ر کلکی خو ی دانا و پاپوچکه ی خوارده وه. ئەو زاته پیروز و به سام و شکویه ئاماژه ی فهرموو ده خیل کهس کاری به و ماره نه بی، ئەوه توقی عه زازیله. دوا ی به جی گه یاندنی غوسل و کفن کردن، توقی عه زازیل زوو خو ی خزانده وه جه سته ی جه نازه که و سن چوار قه ف له ملی هالاوه و خو ی له ملی توند توند کرد. په نا بو خه لوه ت خانه که ی هه زره تی شی حه مدوون و په نا بو گلکوی ئەو مه رقه دانه و په نا بو داوینی سهروه رم و هه موو ئەولیای مه زن، جه نازه که یان به و ماره وه ناشت.

له و کاته وه ی توقی عه زازیل چووه ملی فاتمە خانمه وه، خزی به زهین و بیری زوربه ی ده رویش و مریده کانیشه وه. ترسیکی گه وره نیشته

دلّیان؛ مه‌بادا ئه‌وانیش به حال لاقیان هه‌ل‌خلیسکی و دلّی سه‌روه‌رمان
لیّیان بره‌نجیی و به حال برۆی نازداری ویک بینئ؛ سیبه‌ری توقی
عزازیل هه‌میشه به دوایانه‌وه بوو.

منی ئه‌سیری ده‌ستی نه‌فسی سه‌گ‌سار، هه‌دم نیه ئه‌وه بگی‌رمه‌وه
هیشتا ترس و خووف و ئاسه‌واره‌کانی مردنه‌که‌ی فاته‌مه‌خانم و توقی
عزازیل ته‌واو نه‌ببوو؛ وه‌ک تاپۆیه‌ک له‌ دلّی مرید و ده‌رویشه‌کان‌دا
هات‌و‌چۆی بوو، که هه‌والیکی دیکه‌ دیسان ئه‌و باسه‌نی ژیانده‌وه.

شوان ته‌رمی ده‌رویش‌کامیلی کۆنه‌مێردی فاته‌مه‌خانم‌یان له‌ کیویک
دیپۆوه. خه‌لک که ده‌یان‌ناسی و ده‌یان‌زانی ده‌رویش و زبرپۆشی ئه‌و
درگا و بانه‌یه، ته‌رمه‌که‌یان یه‌ک‌راست هیناوه بو ته‌کیه.

تاوانه‌که هینده‌ قورس و گوناچه‌که هینده‌ گه‌وره بوو، هه‌ر له‌ رپوه
سه‌روه‌ری مریدان و کۆله‌که‌ی دین‌داری و مه‌سخه‌لی رپوناکی و چرای
رزگاری، ئاماژه‌ی فه‌رموو چون‌که ده‌رویش‌کامیل ده‌رحه‌ق به‌ خووی،
تووشی ئه‌و گونا و تاوانه‌ گه‌وره بووه و دنیا و دینی له‌ ده‌ست داوه و
ئه‌و دنیا‌شی بو نه‌ماوه، بی‌ده‌نگی لی بینن و که‌س سه‌ره‌خۆشی بو
دانه‌نی. به‌ بی‌ده‌نگی ته‌رمه‌که‌ی له‌ گوشه‌یه‌ک دوور له‌ گۆرستانی
مسولمانان، خرا ژیر گله‌وه.

خۆکوژی تاوانیکی زۆر گه‌وره‌یه، به‌دنه‌می و سپله‌یی‌یه له‌ به‌رامبه‌ر
سه‌رۆک و سه‌ردار و سه‌روه‌رمان هه‌زه‌تی شیخ‌باپیر، ناشوکرێ‌یه له
به‌رامبه‌ر داھینه‌ری ده‌هنده‌ی دلۆفانیش‌دا. بی‌گومان ئه‌و غه‌زه‌ب لی
باریوه، خووی تووشی ئازاریکی تال و ناخۆش کرد. ئه‌و له‌ دنیا و سه‌لادا
کرده‌وه‌ی به‌ فیرو چوو؛ هه‌ر بوخۆشی زیان‌بار بوو.

ماوهی چهنډ رپوژیک دواى ئه و رووداوانه، دهرویشیک له دهرویشهکان، به پهله ئه نیشکی له دهرویشیکى په نای کوتا و سى چوار قسه ی به گوئی دا سرتاند. ئه ویش به پهله ئه نیشکی له دهرویشیکى دیکه کوتا و چوار پینج قسه ی به گوئی دا سرتاند. ئه ویش به پهله ئه نیشکی له دهرویشیکى ته نیشتی کوتا و پینج شهش قسه ی به گوئی دا سرتاند. ئه ویش به پهله ئه نیشکی له دهرویشیکى په نای کوتا و شهش حهوت قسه ی به گوئی دا سرتاند. ئه ویش به پهله ئه نیشکی له دهرویشیکى دیکه کوتا و حهوت ههشت قسه ی به گوئی دا سرتاند. ئه ویش به پهله ئه نیشکی له دهرویشیکى ته نیشتی کوتا و ههشت نو قسه ی به گوئی دا سرتاند. ئه ویش به پهله ئه نیشکی له دهرویشیکى په نای کوتا و ده دوازه قسه ی به گوئی دا سرتاند.

نهینی یه کی دهروون هه لقرچین و گوی برین و زمان سووتین یان به ده مه وه بوو ئه و دهرویشانه.

یا ره بی بو خاتری خه لوهت خانه که ی حه زره تی شی حه مدوون، غه زه بیکی بی برانه وه بیاری به سهر ئه وانیه و زهین یان به به سه ره هاتی فاته مه خانم و دهرویش کامیله وه خه ریکه و باوه ر به و توقی عه زازیله ناکه ن و ئه و شه وه چروه ملی فاته مه خانمه وه. یاره بی بو خاتری توژی سهر گلکوکه ی حه زره تی شیخ زورار ئه وانیه ی پینان وایه ئه و رووداوه خو فناک و سهیره، نهینی یه کی مه ترسی داری بنه ماله یی یه و مردنیکى ئاسایی نه بوو، کور مردوو و مال ویران و دهسته شکاو بن.

توبه و ناممان؛ من حه دم نیه و بی شهرمانه و رووقایمانه ته نانهت له زمانى تا قمیک رووشی روو رهش و سه گه به ره لای هه له وه ره وه ئه وه

ناگیڤمه‌وه که زۆرکه‌س پینان‌وابوو له راستی دا ده‌رویش کامیل خوئی نه‌کوشتوو و کوژراوه. یارهبی مالی ئه‌وانه‌ی وایان بیر کرده‌وه وه‌کوو ماله‌که‌ی فهیله‌قووس له ژیر ئاودا نغرو و ته‌رت و تونابئی؛ بینه مه‌یمونی ترۆکراو و به‌ش‌یان جه‌زه‌به‌ی به‌ژان بئی؛ له دۆزه‌خدا نه‌میری‌ونه‌ژی سه‌رکز و ئابروو تکاو و سه‌رنه‌وی بمیننه‌وه.

من له ترسی ئه‌وه‌ی شه‌ویک ئه‌وکات که توونیم ده‌بی و ده‌چم ئاو بخۆمه‌وه، کوت‌وپر توقی عه‌زازیل بۆم ده‌رنه‌په‌رئ و جه‌وت قه‌ف له ملم نه‌هالی و قرخه‌م لئ نه‌برئ، ناویرم باسی ئه‌وه بکه‌م که ئه‌و ده‌رویش و کلفه‌تانه له په‌یوه‌ندی له‌گه‌ل توقی عه‌زازیل و مردنه‌که‌ی فاته‌مه‌خانم و به‌دوای ئه‌ویش دا مردنه‌که‌ی ده‌رویش کامیل، سرت و خورت‌یان بوو. به‌په‌له‌ ده‌هاتن و ده‌چوون و گوئی‌یان ده‌برده به‌ر زاری یه‌ک و زاریان ده‌برده بن گوئی یه‌ک. چاویان زه‌ق ده‌کرد و په‌نگ‌یان سوور هه‌ل‌ده‌گه‌را و هه‌لاوی هه‌وای نه‌فسی خۆدۆراو له سه‌ر و چاویان هه‌ل‌ده‌ستا.

« ئاخ له ئه‌م دنیا و له مه‌کری، که‌س به‌راحت ناخه‌وی.»

شاله‌که‌ی حه‌زرتی شی‌ حه‌مدوون به‌ گژی‌ ئه‌و که‌سه‌دا بچی‌ که‌ ئه‌وه‌ بگیریته‌وه‌ دوا‌ی نه‌مانی فاطمه‌خانم، شه‌هاب تا‌کوو ته‌مه‌نی شه‌ش سالی‌ هر له‌و ده‌رک و ده‌روازه‌یه‌ و له‌ ژیر چاوه‌دی‌ری خاتوو گو‌له‌ندام‌دا په‌روه‌رده‌ و گه‌وره‌ بوو. خاتوو گو‌له‌ندام هه‌ول‌ی ده‌دا نه‌یه‌ل‌ی بی‌دایکی‌ پیوه‌ دیار بی‌. به‌ سارای کچی‌ سپاردبوو، خیری‌ دایک و باوکی‌، به‌ جوانی‌ ناگای‌ لینی‌ بی‌.

منی‌ ده‌رکراو و راو‌نراو، حه‌دی‌ ئه‌وه‌م نیه‌ باسی‌ ئه‌وه‌ بکه‌م له‌و ماوه‌یه‌دا قوتبی‌ مرو‌فایه‌تی و ماموستای‌ پیاوچا‌کان سه‌روه‌رم حه‌زرتی‌ شیخ‌باپیر «رؤحم به‌ قوربانی‌»، ده‌رفه‌تی‌ نه‌بوو قه‌ت جاریک‌ شه‌هاب بانگ‌ بکاته‌ لای‌ خو‌ی و ده‌ستی‌ پیروزی‌ به‌ سه‌ری‌دا بین‌ی‌ و ماچی‌کی‌ بکا. ئه‌و زاته‌ «به‌ سه‌ده‌قه‌ی‌ که‌وشه‌کانی‌ بم» له‌ به‌ر جی‌به‌جی‌ کردنی‌ کار

و باری مسولمانان قهت دهرفته تی نه بوو، جاریک شههاب بانگ بکاته دیوه که ی خوئی و سه رنجیکی باوکانه ی به ره و دل و دهر وونی بدا. شههاب قسه ی خویش کردبوو و زورجار کلفهت و دهر ویشه کان سه ریان ده خسته سه ری و ده یان دواند. له حوجره کان دهر ویش ره حیم هموو جاریک بانگی ده کرد و له جیره که ی خوئی شتیکی ده دا دهستی. سه لاه ورده ورده، له به ره که تی نه و باره گا پیروزه و ودمی هه ناسه ی ریبه ر و باوک و سه روه رمان چه زره تی شیخ باپیروه، بریک نه هوه ن تر بیووه، شههابی زور خویش ده ویست و زورتر دهستی به دهستی نه ووه بوو. له گه ل خوئی به ولاولای دا ده برد و نه ی ده هیشت مندالان زولمی لی بکه ن.

له ماوه ی نه و چند ساله دا براکانی فاطمه خانم پی یان له منداله که ی نه بری و زوو زوو ده گه یشتنه خزمه تی خاک و خوئی به ر درگای ته کیه و سه ری شههاب یان ده دا. کاتیک شههاب پیی نایه نیو شه ش سالانه وه، یه کیک له براکانی فاطمه خانم داوا ده کا بو ماوه یه کیش بی، شههاب له گه ل خوئی بیبا. خاتوو گو له ندام براکه ی فاطمه خانم بانگ ده کا و ده چنه دیویک. وادیار بوو له و دیوه دا خاتوو گو له ندام زور شتی بو باس کردوو و زور نهینی له لا درکاندوووه؛ ته نانهت ریگای نه وه ی نیشان دا که نه گه ر بیه وه یی ده توانی به جوریک شههاب له گه ل خوئی بیبا.

دوای ماوه یه کی کورت به سه ر نه و سه ردان و چاو پی که وتنه دا، که سیک ده نیریته خزمه تی نه و زاته و رای ده سپیری نه گه ر ئیجازه ی له سه ر بی، شههاب بو ماوه یه ک له گه ل خوئی بباته مالی خویمان. نه و زاته ری بین و دوابینه، نه و له سه ر راسته ری یه، پیش تر له لایه ن خاتوو

گوله ندامه وه ئاگادار کرابووه. هه ر بویه زور زوو ئامازه ده فهرمی و ریگه ده دا شه هاب له گه ل خالی برهوا. سه لاه زوری پی ناخوش بوو شه هاب رویش و تا ماوه یه کی زور بیری ده کرد.

به ئیراده ی ئه و خودایه، ئه و سه لاهه ی له سه رده می مندالی و میر مندالی هه موو ده رویش و مریده کان و ته نانه ت ده ر و جیرانه کانیش له ده ستی وه زاله هاتبوون و روله ی له به ر دایک هه ل ده گرت، له سه رده می لایه تی دا، له سای سه ری سه روک و سه ره رم حه زره تی شیخ باپیردا، هیواش ببووه. به لام زور به پرسیار بوو. سه لاه روژ به روژ ده رسه کانی باش تر ده بوو و ببوو هیوا و هومی دی دلی دایکی. دایکی زوری پی خوش بوو بیته مه لا و جیگای مه رحوومی مه لاسایر پر بکاته وه. دوا ی نامیلکه ی «ئه حمه دی»، «ته سرفی مه لاعه لی» و دوا یی «جامع المقدمات» ی له لای خه لیفه مه لاعه لی خویند. دواتریش «ئیساغوجی» و «مینهاج» و «موغنی له بیب». سه لاه ئاشقی فیر بوون بوو، هه موو هار و هاجی و سه ربزیوی یه کانی سه رده می مندالی و میر مندالی جیگای خو بان دابوو به پرسین و لیکولینه وه له باسه دینی و شه رع ی یه کان. دوا ی ته واو کردنی سه رف و نه حو و خویندنی یه ک دوو کتیی مه نتق و شه رع و حه دیس، هه ستی ده کرد خه لیفه مه لاعه لی ناتوانی به باشی زانست و کتیه کانی سه ری پی بلتیه وه. هه موو خه لیفه کان له پرسیاره به رده وامه کانی ئه و وه ره ز ببوون. خودا خودایان بوو پرسیاران لئ نه کا. هه موو بو ولامی پرسیاره کانی ده یان ناره وه بو لای خه لیفه مه لاعه لی. ئه ویش زورتر ئاموزگاری ده کرد؛ ئیدی وه ختی ئه وه هاتوو له و شتانه واز بینن. ئه وی پیویست بن خویندوو یه تی،

وهختی ئه وهیه له باره کتیب دهست هه ل گری و روو بکاته خاوین کردنه وهی دل و دهروونی. له قیل و قالی زانسته کان واز بیئی و روو بکاته چیژ و حال و خوی قال بکا. له زهین و عه قل دهست هه ل گری و روو بکاته دل و دهروون. هه ر به شه ریهت دانه مرکی و ریگهی پیروزی ته ریه تیش بگریته بهر. خه لیه مه لاعه لی پیی ده کوت له وه به ولاره هه رچی بخویتی له زیادییه و وه ک که ریک وایه ته نیا بار له خوی زیاد بکا. نوره ی ئه وهیه سه ر به سه روه رمان بسپییری و دهست به داویتی ئه و حه کیمی حال زانه وه بگری. به رخی بابی، نوره ی ئه وهیه دهست به و باوکه دل سوژ و پیروزه وه بگری و ژهنگ و چلکه کانی دل و دهروونت مشت و مال درین و پالوته و پوخته بی.

له ترسی ئه وهی نیوی سه یر سه یرم له سه ر دانه نری، ناویرم ئه وه بدرکینم له و ساله دا، له ده ره وهی ته کیه جم و جووله یه کی تازه، که و تبه وه نیو ولاته وه و بونی رووداویکی گه وره لی ره و له وی بلاو ببووه؛ رووداویک که دواتر ته نانه ت شوینیکی ره بانی وه کوو ته کیه شی گرتوه. له و ساله دا شاره گه وره کان زور ئالوز و شیواوون و خه لک له شا وه ره ز بوون.

له و هه ل و مه رجه دا که سیک به نیوی ده رویش سامال هات و له یه کیک له حو جره کانی ته کیه ی به رز و پیروژدا نیشته جی بوو.

به ئیمانی ئه و که سانه ی له هه موو شتیکی ده کوئنه وه و هه میسه گوئی هه ل ده خه ن و ده یانه وی بزانه چیه و کی یه و چباسه، ده رویش سامال زور جیگای شک و گومان بوو. له لای که س هیچی نه ده درکانه و قه ت جاریک له جارانه ی کوت له کوئوه هاتوه و بوچی هاتوه.

دهرویش سامال ریشیکی ماش و برینجی پانی داهیشتبوو. سمیلشی زور ئهستووور بوو. پهنا بو خودای پهروهردگار، مووهکانی سمیلی تهواو سنووری لیویان پهرااندبوو و چووبوونه نیو دهه مهوه؛ خودا بمان پاریزی له توره مهی گلاو و وهچهکانی شهیتانی ترپو کراو، دهرویش سامال ئوگری سمیلی ئهستووور و گهوره بوو.

خهلیفه مهلاعلی به سمیلی زور و ئهستوووری دهرویش سامال زور قهلس بوو. دوا یهک دوو روژ خوی بو رانهگیرا و دهنگی دهرویش سامالی دا ههتا بهر سمیلهکانی بکا. ئایا نازانی ههه کس بهرسمیلی نهکا ئهوی دهی خوا حهرام دهبی؛ بوچی به دهستی خو ئهوه مووه نیعمهته جوانهی حهقتهعالا له خویمان حهرام بگیری. دهرویش سامال به هیواشی و لهسه رهخویانه، به بی ئهوهی خهلیفه مهلاعلی تووره بکا، کوتی باور بهرموو هیچ مه بهستیکی خودانه ناسانهی له پشتهوه نیه. ئاره زوو یهکی سهردهمی مندالی یه. له وهتی سمیلشیم بور بووه ئهوه یه کهم جاره توانیومه ئاوا بی هیلمهوه. بو ئهوهی نیعمهتهکانی حهقتهعلاشم لی حهرام نهبی، زوو زوو دهی شوم و وهختی شت خواردنیش لای دهدهم. سه ره پای ئهوه، حه دیسیکی نه بهوی مان هه یه ده فهرمی هه رکهس ریش داهیلی مه لایکهت دین و خویان به سه ری مووهکانی ریشی یه وه ههله ده واسن. یانی ههه تاله موویهک مه لایکه تیکی له سهه ههله دهنیشی. بهو پی یه ده بی بیچوو شهیتانه بیژوو کانیخ خویان به مووهکانی سمیلکی نه کراو و ههله نه پاچراودا ههله واسن. که و ابوو ئیستا سه دان مه لایکهت به ریشمه وهن و دهیان بیچوه شهیتانیش به سمیلمهوه. به ره ی مسولمان له بهرام بهر به ره ی کافره گلاوه کان دا ئه ئاوا راوه ستاون. قوربان؛

هه موو ده زانین خودا قهت رینگه نادا به ره ی کافر به سهر به ره ی مسولمان دا زال بن. له سای توانای غه ییی سهروه رمان حه زره تی شیخ با پیره وه به ره ی مه لایکه ته مسولمانه کانی ریشم هه موو جاریک، به بی بژاردن، ئه وه نده له به ره ی بیچووه شه ی تانه کافر هه کان هه ل ده دن مه پرسه. ئه وه سوننه تیکی ئیلاهی به حه ق هه همیشه به سهر ناحه ق دا سه رده که وی. خه لیفه مه لاعه لی که زانی ده رویش پیاویکی سه رده رچوو و مدریکه ئیدی کاری پیی نه بوو.

چاویلکه یه کی وای له چاو کردبوو که هینده ی دیکه ش چاوه کانی ده رویش سامالی ده شارده وه و له گه ل ئه و ریشه داهیش تراوه سهیره ی ده بوونه هوئی ئه وه ی وه ک که سیک دیاری بدا که هه موو قسه و رووداو و شته ئاسایی و ساکاره کانیش به شیایوی شارده وه بزانی. به ئیمانی ئه وانهی وا باس یان کرد ته نانه ت ئه و نیوه ش نیوی خوئی نیه و سامال نیویکی نهینی به.

کهس له ده رویش سامال نه ده گه یشت؛ ئه و پیاویکی پیچه لاویچ و به رواله ت مه ند بوو. جاریک یان که ده رویش و مریده کان له نیو خوئیان دا باس یان ده کرد، ده رویش ره حیم کوتی سامال نیه و رموزنه یه گوریسی نیو هه بنانه یه. ئه وانهی له وی بوون هه موو قاقا پیکه نین و له یه ک تریان روانی. له وه به دوا نیوی ده رویش رموزنی به سه ردا برا. به هوئی ئه وه ی که سی تی نه ده گه یشت و سهر و سیمایه کی سه ریشی بوو هه موو ده رویش و کلفه ت و مریده کان به دزی خویه وه، پیمان ده کوت ده رویش رموزن.

مالی خودا ناسان و رووگهی هه ژاران ته کیهی حه زره تی شی حه مدوون، هه میشه دالده و په ناگهی لی قه و ماوان بووه، دهنه نه و مه زنه مال و شوینی موژده پی دراو و پالیوراوانه بو نه وه نابیی که سیکی وهک نه و رموزنه تی دا بی و بجی.

ته نیا چاکیی ده رویش رموزن له وه دا بوو لانی کهم به رواله ت کاری به سه ر کور و کو میلکه و چپه چپ و سرت و خورتی ده رویشه کانه وه نه بوو. گوئی پی نه ده دان و له گه ل سه لاه نه بی، له گه ل کهس به یینی خوش نه بوو. دوو سی جار به سه لاهی کوتبوو «من زاریک نیم بو نه و گوئی یانه».

هه موو ده رویشه کان، نه و قسه یان بیستبووه و وهک قسه یه کی سه یر و سه مه ره باس یان ده کرد. تا قمیگ ده یان کوت زه م و خراپه ی ته کیه یه و تا قمیگیش ده یان کوت نه خیر نه و قسه یه، په سند و چاکه ی ته کیه ی کوتووه. نه و قسه یه، به گه رمه له نیو ده رویش و مریده کان دا ده هات و ده چوو، هه رکام به جوړیک لیک یان ده داوه.

نه گه ر نه م قسه سه یر و سه مه ره یه، په سند و چاکه ی ته کیه ی پیروزی کوتووه، نه وه هیچ. به لام نه گه ر زه م و خراپه ی نه و باره گایه ی کوتووه و مانایه کی خراب و بیژوانه ی هه یه، یا ره بی ده رویش رموزن به نه حله تی خودا چیی و حه شری له ژیر ئالای ته کیه و له ژیر پییی باوک و سه روک مان دا نه کری. یا ره بی نه وانه ی چاویان به و ته کیه و ته ریه ته روو له گه شه و نه شه یه و به و ئالا شه کاوه یه هه ل نایه گول و کویر بن.

به خاتری نه وه ی سه لاه هه رچی بی، به شیکی زوری ژیانی له ته کیه ی پیروژدا تیپه ری بوو من ناتوانم نه وه بگیرمه وه کهس نه ی ده زانی

بوچی سه لاج زور زوو ئوگری دهرویش رمووزن بوو. پهنا بو پشتیوانی خاسان و ریبهری تهریقته مان، دهرویش رمووزنی پیچه لاوینچ و کهس تی نه گیشتوو، سه لاجی هان دا کتیب بخوییتته وه و به قسه ی نهو، ته نیا به خویندنه وهی زانسته شهرعی یه کان واز نه هیئی. نهو مه لعوونه «خودا جه زای لی بستینی» مه بهستی له زانسته شهرعی یه کان کتیبی ره حمانی بوو. بو خوئی هه موو جاریک کولیک کتیبی شهیتانی بو سه لاجی به سته زمان دینا.

هه موو هه ستیان کردبوو سه لاج به خویندنه وهی نهو دهرسه شهیتانی یانه، به ره به ره له دنیای دهرویشایه تی و مریدایه تی دوور ده که ویتته وه و له گه ل دنیا یه کی شهیتانی له نیو کتیبه کان دا ناشنا ده بوو. سه لاج وه ها نهو دهرسه شهیتانی یانه ی به گوئی دا چووبوو که پهنا بو خودا، دهی کوت هه ست ده کا به خویندنه وهی نهو کتیبانه، هه موو نه هاتی و نارحه تی و ناخوشی یه کانی نه م دنیا یه ی له بیر ده چیتته وه و هه رکاتیش له و دنیا یه دیتته وه دهری، به گوپ و تاویکی دیکه وه دیتته دهری. هه ست ده کا چاویکی دیکه ی بو سه یرکردن پهیدا کردوو و هیزیکی دیکه و ده ستیکی دیکه ی بو گوپانی نه م دنیا یه لی رواوه. به لام سه لاجی لای خاو، نه ی ده زانی نه وانه هه موو فریو و فیل و ته له کهن، هه مووی سه وه لی شهیتانن بو فریودان. نهو مال ویرانه نه ی ده زانی ورده ورده له رووگه ی خاوهن دلان دوور ده که ویتته وه و دلئی وا ژهنگ و ژار ده گری، پهنا بو داوینی سهروه رم حه زره تی شیخ باپیر، پالوتن و خاوین کردنه وهی چه توون ده بی. جار له گه ل جار زیاتر به و دنیا شهیتانی یه دا رو ده چوو و له دنیای ره حمانی دوورتر ده که وته وه.

له ماوهی ئەو سالهدا که دەرویش رمووزن له تهکیه بوو، ههتا دەرویش و مریدهکان پیمانزانی و ئەو کاره نا شیرین و نا ره‌وایه له قاو درا، سه‌لاح کۆلێک کتیبی شه‌یتانی خویندبووه و قورمی سیا دلی داپۆشی بوو. لهو ماوه‌دا زه‌ینی وا تیک‌چووبوو نه‌ده‌چووه حوجره‌که‌ی خه‌لیفه مه‌لاعه‌لی و ده‌سه‌کانی نه‌ده‌خویند.

جار جارێک له‌گه‌ل دەرویش رمووزن، له سووچنکی مزگه‌وته‌که‌وه پیکه‌وه داده‌نیشتن و قسه‌یان ده‌کرد. رۆژیک یه‌کیک له‌ ده‌رویشه‌کان، پیی و ده‌بی دەرویش رمووزن و سه‌لاح وه‌ختیک پیکه‌وه چوونه سووچی راستی مزگه‌وته‌که، خیراتر و به‌ په‌له‌تر له‌ جارێک رۆیشتون. وه‌ختیکیش به‌ په‌له‌ دانیشتون، سه‌ریان زۆر له‌ یه‌ک‌تر بردۆته‌ پیشی، په‌نا بو‌ خودا، سه‌ری ئەو رمووزنه‌ له‌ سه‌ری سه‌لاح دراوه. ده‌رویش رمووزن زاری وا له‌ گویی سه‌لاح بردۆته‌ پیشی، هه‌چ که‌سیک گویی لی نه‌بی و هه‌چ که‌سیک نه‌ی بیستی.

وه‌ختیک دەرویش ئەوانه‌ی به‌ چاوی خو‌ی دیوه، چه‌ و سه‌رت‌ه‌ی ده‌رویشی له‌ دووره‌وه‌ هه‌ل‌داوه. هه‌ر بویه ره‌نگی سوور سوور هه‌ل‌گه‌راوه و دوو سی‌ جار سه‌ری له‌قاندووه و زوو هه‌لاتووه ئەنیشکی له‌ ده‌رویشیکی دیکه‌ کوتاوه. ئەویش سه‌ری بو‌ هه‌ناوه‌ته‌ خواری و گویی بو‌ تیز کردووه و چاوی له‌ شوینیک بریوه و ته‌واو گویچکه‌ی ناوه‌ به‌ زاریه‌وه، له‌ نیو هه‌ناسه‌ برکیی ده‌رویش‌دا دوو سی‌ قسه‌ی بیستووه و نه‌بیستووه، له‌رپۆه هه‌لاتووه ئەنیشکی له‌ ده‌رویشیکی دیکه‌ کوتاوه و به‌ هه‌ناسه‌ برکی سی‌ چوار قسه‌ی به‌ گویی‌دا سه‌رتاندووه.

ئاخری یه کهی، رۆژیک ئه و قسه و باسهی به هووی هالاری هه و ساوی دهرۆیشه کان له باره ی سه لاه و دهرۆیش رمووزنه وه، به چیه و سرته له نیو دهرۆیش و کلفه ته کان دا ده هات و ده چوو، به گوئی سه لاه و دهرۆیش رمووزن گه یشته وه. دهرۆیش رمووزن وه ختیکی ئه و قسه یه ی بیست، هه ستا چوو ه ئاوده سته کانی مزگه وته که. دهرۆیشیک له دهرۆیشه کان دیبووی رشاوه ته وه. هه موو پینان وابوو نمه ک گیری ئه و باره گایه بووه؛ دهرۆیش رمووزن نه خووش که وت.

ههر له و رۆژانه دا یه ک دووانیک له مرید و دهرۆیشه کان، دوای راویژکردن له گه ل خه لیفه مه لاعه لی نه خشه یه که ی نه یینی یان بو دهرۆیش رمووزن کیشا؛ هه تاکوو له و شه وانه دا به سزای هه موو تاوانه کانی بگه یه نن. به لام به داخه وه پیش ئه وه ی به سزای بگه یه نن، دهرۆیش رمووزن ههر وه ک چون هاتبوو، ههر واش رۆیشت. کهس نه ی زانی دهرۆیش رمووزن کی بو، چی بوو، بو چی هاتبوو، دوایی چی لی هات و بو کوی رۆیشت.

له رۆژه کانی ئاخردا که ده ی ویست برپا، زور شتی لای سه لاه درکاند و بوی باس کرد. ئه گه رچی دهرۆیش رمووزن له و بارودۆخه دا، که له دهره وه ولات ته واو شیوا بوو، پیشناری به سه لاه نه دا ته کیه به جی بیلی. به لام زور شت له گۆرئ دا بوو که سه لاه یان هان دا یه ک دوو هه وتوو دوای دهرۆیش رمووزن بریار بدا ئه وی به جی بیلی. سه لاه به و قسه یه ی بو ئه و و دهرۆیش رمووزن یان ساز کردبوو سه یر تیک چوو بوو. کوتبووی ئه و قسه یه ی دهرۆیش و کلفه ته کان به گوئی و زاری یه ک یان دا چپاندوو، درۆ و بوختانیکی گه وره یه و وا نیه.

سه‌لاح چه‌ند رۆژ دواى ده‌رويشى هاوالى نه‌ى توانى له به‌ر ئه‌و هم‌موو قسه و باسه‌دا خو بگرى. تازه مالى سه‌رخيلى خو پاريزان، بو ئه‌وى شه‌يتان‌بردوو نه‌ده‌بوو. رۆيشت؛ ئه‌و‌يش و ده‌رويش ر‌مووزن‌يش ئاوى ئاراس و توونى ته‌ته‌ر رى‌يان بى و ياخو به‌ش‌يان هه‌ر ئه‌وه بى. من حه‌دم نيه بل‌يم له منداله‌كان ماوه سارا و گووجه‌ى دل‌ى ئه‌وليا گولان‌خانم «خودا ئه‌و بنه‌ماله و خانه‌دانه هه‌ر به‌رده‌وام و وه‌جاغ‌روون راگرى و نه‌ياران و دوژمنانى ته‌رت و توونا بكا»؛ سارا كچىكى فه‌قير حال و شه‌رميون و بى‌زه‌ر و به‌سته‌زمان بوو، له‌و كچانه بوو به‌ شوو كردن له بنه‌ماله‌ى مي‌رده‌كه‌يان‌دا ده‌توينه‌وه و زور زوو پيملى چاره‌نووسى خو‌يان ده‌بن. زوو درا به‌ شوو و زووش پيملى چاره‌نووسى بوو.

به‌لام نمونه‌ى سه‌ربه‌خويى و خشل و زيپر و زه‌مبه‌رى باغى به‌هه‌شت چه‌زهره‌تى گولان‌خانم، كچىكى تايه‌ت و هه‌ل‌بژارده بوو «خودا بى‌پاريزى و سور و نهينى داشارى»؛ هه‌ر له مندالى‌يه‌وه توانى له‌گه‌ل خو‌يندنى قورئانى پيروژ جزم به‌ جزم له به‌ريان بكا. ئه‌و، كچىكى وريا و پاكر و له كارزان بوو. داىكى هيوايه‌كى زورى پى بوو.

من حه‌دم نيه باسى ئه‌و نهينى‌يه بكه‌م و ئه‌وه بگيرمه‌وه كه خاتوو گوله‌ندام به‌ هم‌موو مريد و ده‌رويشه‌كانى راگه‌يانده‌بوو - زوو زووش وه‌بيري ده‌هينانه‌وه - رۆژي‌ك له رۆژان ئه‌و زاته، به‌ گويى ئه‌وى‌دا چپاندوه كه تيشكى خودا و گلينه‌ى خاسان و چاكان چه‌زهره‌تى گولان‌خانم «گيانم له به‌رى پنى‌دا به‌ گاوگه‌ردوون بى»، داها‌توويه‌كى پرشنگ‌دار و دره‌وشاوه‌ى له پيشه و پيوسته‌ ناگادارى‌يه‌كى تايه‌تى لى

بکری. خاتوو گولهندام بو ئه و مه به سته ههر له مندالی یه وه نه ی هیشت بکه ویتته نیو بازار ی قسه و باسی کلفهت و ده رویش و مریدان و له وانی دوور راگرت. کلفهت و ده رویشه کان زور به ده گمه ن ده یان دی. ئه و دوور راگرتن و نه که وتنه به رچاوانه، ببوه هوی ئه وه ی هه موو، دیتنی ئه ویان پی هه لکه و تیکی خودایی و ده رفه تیکی ره بانی بی. کلفهت و ده رویشه کان هه رکام به گویره ی توانا و شانی خو یان، باسی گه وره یی و شه وکه ت و سه ر و چاو و قه لافه ت یان ده کرد. ئه و ده رنه که وتن و تیکه ل به خه لک نه بوونه، ببوه هوی ئه وه ی ده رویش و مریده کان هه ر له ته مه نیکی که مه وه، به سام و هه بیه ته وه بیر له گولی گولشه نی عارفان و چاکی بی وینه ی ریازی هه مدوونی هه زره تی گولان خانم بکه نه وه. خاتوو گولهندام له شه ش سالی یه وه ریگه ی نه دا که س پی بلی گولان و هه موو وه ک گولان خانم نیویان ده برد و باسیان ده کرد.

منی ترپو کراوی دل نه پوخته ی ئه و درگا و بانه، نامه وی روو هه ل مال دراو و بی شه رمانه ئه وه بگیرمه وه دوا ی ئه و رووداو و به سه رهاته ناخوشانه، ختووره ی دلی ئاویته ئاسای پیر و سه روکم شاپرای ریگه ی نه جات هه زره تی شیخ باپیر «نه ک دلی، به لکوو سه دان دل به هه یرانی» رپوژ له گه ل رپوژ زیاتر ده بوو. به شیوه یه ک که ئه و فکر و بیرانه، ببونه شک و گومان و دوو دلی یه کی له بن نه هاتوو. ئه و فکر و رایانه، به سپایی روچی مه زن و نازدار و ده روونی زیرمالی پیروزیان له په سیوی خه لوه ت دا ده خوار ده وه و به ره به ره که م دوین تر و که م قسه تر ده بوو.

ئه ی نه وسی چاو برسیی ره پی نراو، تو که به قسه ی شه یتانی ترپو کراو، هه ل خه له تایی و توونی ئاگرت بو خو ت کری، باسی دلی که سیک

مه که که شا بهیتی قه سیدهی خواپه رستی و سه رتویی کوری شهیدایانی راستی به؛ نه وه که سیکه فیزی به ته ریهت و شه ریهت به خشیه و جبه و تهختی شینخایه تی به پی و پیتی نه و رازاوه ته وه. من ده بی له قه ده ر خوم قسم بکه م و له قه ده ر خوم بزووم، حه دم نیه باسی وه سوه سه و ختووره ی دلی پاک و زیرینی نه و زاته بکه م و بلیم گومان و ختووره یه که که دوی شیت بوونی ده رویش کامیلی کونه میردی فاته مه خانم که وه دلی ناوینه ئاسای، به ره به ره زور و زورتر ده بوو. چیه و قسه کانی خاتوو گوله ندامیش له کاتی ته نیایی دا، نه ته نیا نه و بیر و فکرانه یان که م نه ده کرده وه، به لکوو راسته و خو یان نا راسته و خو، هه موو قسه کانی نه ویش، گومان و که لکه له ی نه و زاته یان پشت راست ده کرده وه و په ریه یان پی ده دا.

په نا بو داوینی شیخ و مشایه خی نه و ته ریه ته به رحه قه، گوئی کافران و نه یاران و دوژمنان که ر، ناغا و سه روه رم شاسواری مهیدانی مهردان به شیوه یه کی زور دل ته زین و خه فته هین، تووشی په ژاره یه کی ده روونی وا هاتبوو که خه م ره وین و باوکی نه دار و هه ژاران و خووری ته یسان، روژ له گه ل روژ- قورئان له به ین دا بی- خه موک تر و ژاکاوتر ده ی نواند. ته نانه ت مه ترسی نه وه له ئارادا بوو که رووگه ی خاوه ن دلان و مه زنه مال و پیروژه شوینیکی وه کوو ته کیه، نه و سه رچاوه ی دین و ئایین و پاکی و راستی به، دوژمنانی کویر و زه لیل بن، کویر بیتته وه. به و جوړه ته کیه ی به رز و پیروژ که وه واره گه یه کی دیکه وه.

له کاتیکی وا هه ستیارد دا خاتوو گوله ندام زور وریایانه هه موو شتیکی له ژیر چاوه دیری دا بوو. نه ی هیشت بی ده نگی و که م قسه یی نه و زاته

نوورانی یه بیته هوئی نهوهی هیندیک بهیت و باو و چپه چپ، ته شه نه بستینی و له ته کیه بترازی. گورج و گوول و لیها تووانه به ره و پیری گرفته کان ده چوو. خوئی لی نه ده دزینه وه و جی به جیی ده کردن و هه موو شتیکی له سهر جیگای خوئی داده ناوه. زوربهی کاره کانی ههر وهک جاران له زمانی هه زره تی شیخ باپیره وه، به خه لیفه کان راده سپارد و هیچ بهرنامه و کاریکی ته کیه وه دوا نه کهوت. له سای هه ناسه ی نهو زاته و بهر که تی رۆحانه تی باو و باپیرانی خوشه ویستی یه وه ته کیه ههر وهک جاران بهرده وام بوو. خودا هه همیشه ههر وا بهرده وام و سه قام گرتووی رابگری.

خاتوو گووله ندام «خودا چهند قات قهره بووی بو بکاته وه»، وا رپیز و حورمه تی بو سهر کرده و سه رۆک مان هه زره تی شیخ باپیر «رۆحی هه موومانی به قوربانی» داده نا و وا له گه لی ده دوا و وا ئاگاداری لی ده کرد، له جاران زیاتر به هه بیته و شان و شکو و سامه وه، له دلی درویش و مریده کان دا جی گیر ببوو.

زوربهی وهخت بوخوئی له گه لی ده گه را و به حورمهت و رپیزیکی تایبه ته وه، به ولاولای دا ده برد. خاتوو گووله ندام هه همیشه دوو هه نگا و له دوا یه وه ده رۆیشت و به شیوه یه کی تایبهت - ته نیا تایبهت بوو به و کاتانه ی له گه ل نهو ده یان دی - له چکه که ی له ملی توند ده کرد و سه ری داده نه وانند. درویش و مرید و هه موو زیارهت چیان، بو زیارهت و دهست ماچ کردن نه بوایه، رپگه یان نه بوو لینی نزیک بینه وه. وهختی زیارهت و راگه یشتن به کار و باری خه لک، زیارهت چیان ته نیا ده یان توانی دهستی ماچ بکه ن و پاشه و پاش بگه رپنه وه دوا وه. ههر پرسیار

و داخوازی و قسه و راز و نیازیکیان هه‌بوایه، خاتوو گوله‌ندام ولامی بو ده‌هینانه‌وه.

ئه‌ی نه‌وسی نه‌وسن، ده‌ریا به ده‌می سه‌گ گلاو نابئی. بو‌ت نیه روو به‌و باره‌گا و ته‌خت و داو و ده‌زگا نوورانی‌یه بوهرپی و بلییی زانای هه‌لکه‌وته و هیژا، قسه جوان و گف‌ت‌خوش و ده‌م‌پاراو حه‌زهره‌تی شیخ‌باپیر «نه‌ک رۆحی، هه‌زار رۆحم به فیدای بی» زۆربه‌ی وه‌خت به چه‌ند کاری تایبه‌ته‌وه سه‌رقال بوو. ئه‌گه‌ر هه‌وا سارد بوایه له ژووری، ده‌نا خاتوو گوله‌ندام قالی‌یه‌کی له به‌ره‌ه‌یوانی مزگه‌وته‌که را ده‌خست و دوو پال‌پشتی گه‌وره‌ی له پشتی‌یه‌وه بو‌ داده‌نا. ئه‌و زاته گه‌وره و مه‌زنه‌ش سه‌ری داده‌خست و جار جاره‌یه‌ک، شانه داره چکۆله ده‌نک ورده ره‌نگ گوژی‌یه‌که‌ی له گیرفانی ده‌ردیتنا. به بی ئه‌وه‌ی ریشی جوان و نوورانی، پیویستی به شانه‌کردن بیی یان نه‌بی، هی‌واش و له سه‌ره‌خۆ، نه جاریک و نه دوو جار و نه سی جار، ریشی مه‌باره‌کی پی دادیتنا. ده‌نا ده‌سه‌ره‌ سپی‌یه گول‌دۆزی کراوه‌که‌ی خاتوو گوله‌ندامی، دوو قه‌د ده‌کرد و له سه‌ر رانی بی‌خه‌وش و جوانی، پانی ده‌کرده‌وه و دوو سی جار ده‌ستی پی‌دا دیتنا و چوار لۆی ده‌کرد. به بی ئه‌وه‌ی کاری به سه‌ر ده‌ور و به‌ره‌وه بی، هی‌واش هی‌واش، له‌پی ده‌ستی به سه‌ر ده‌سه‌ره‌که‌دا دیتنا و ساف و لووسی ده‌کرد. ده‌نا ئه‌و کۆی نووره ئه‌و بی‌مه‌ی مه‌ست و مه‌سه‌رووره، ئه‌و جی راز و نیازی نزیک و دووره «به سه‌ده‌قه‌ی لاقی بم»، لاقیکی له ژیر خۆی ده‌نا و ئه‌وی دیکه‌ی دریژ ده‌فه‌رموو و ده‌لینگی پاتۆله‌که‌ی، به بی ئه‌وه‌ی شتیکی پی‌وه بیی و پی‌وه نه‌بی، هه‌ل‌ده‌پریواند و دواییش سه‌بر سه‌بر ده‌ی ته‌کاند. ده‌نا خاتوو

گوله ندام قه له میکی زهردی قیمه تی، که قابله زیوه که ی له دوروهه ده تروسکاوه و سه رنجی راده کیشا، له گه ل هیندیک کاغه زی دهسته کراوی له بهر دهستی داده نا. سه روه و سه روکی سو فیانیش به بی ئه وه ی که لیمه یه ک بغه رمی، بروی ویک دینا و به دوو قامک قه له مه که ی جاریک به سه ر هه رکام له کاغه زه کان دا ده گیرا. خاتوو گوله ندام زوو زوو لیی وهرده گرت و له گه ل کلفه ته کان نووشته یان ده کردن.

منی خا که سه ری ئومی، له و کاته وه ی هه وسارم که وته دهستی هه وهس و باسی نهینی یه مه ترسی داره کانم گیراوه، په تی ئه و درگانه یه له مل داکه نرا و ترؤ کرام؛ له و کاته وه تارمایی شهیتان له زهینم دا دئ و ده چی؛ کولان گه ر و سه رگه ردانم. حه دی ئه وه م نیه بلیم له گه ل ئه وه ی مه شخه لی ریگه ی یه قین و پیشه نگی ئه وین داران، ته مه نی پر پیت و به ره که تی به ره و کوتایی بوو، ئه وه ی بو ته کیه و خاتوو گوله ندام و ئه و زاته گرینگ نه بوو، باسی جی گر و جی نشین و به ریوه به ری داهاتووی ته کیه بوو. چون که له میژ بوو، جی گر و سه روکی داهاتووی ته کیه، به دلی ئه و زاته ناوداره سه رو کرابوو.

حه زه تی داوین پاک و ئاکارچاک گولان خانم دوای خه تمی قورئانی پیروژ و خویندنی سه رف و نه حوی عه ره بی، ته فسیر و حه دیس و شه رع و مه نتقی له لای خه لیفه مه لاعه لی ده خویند. ئه و ئه گه ر له ده ریای زانست و شه ریعت دا زانا و سه ول لی دهر بوو، له دل و ده روون و حالیش خافل نه بوو. ده ی زانی هه زاران باره کتیب له لایه ک و سووکه نامازه یه کی دل ستینی ده روون هه ژینی ئه ولیاش له لایه ک. ئه و هه م ماموستای قیل و قال و هه م مه له وانی چیژ و حال بوو.

بۆ راهینانی دهروون و گه‌شانه‌وه‌ی رۆح و دامالینی چلک و ژه‌نگ و ژاره‌کانی دل، جودا له‌خویندنه‌وه‌ی کتیب و دیوانی زاهید و سۆفی و خواناسه‌کان، هه‌ولێ دا هه‌موو ئامۆژگاری و رێ‌نویتی‌یه‌کانی پیاوچاکان به‌کرده‌وه ئه‌نجام بدات و فیریان بێ. هه‌ر وه‌ها هه‌تا ئه‌و زاته، ئاوی لێ نه‌هاتبوو، زوو زوو له‌به‌ره‌که‌تی سه‌رنجه شه‌یتان‌ره‌تین و نه‌فس‌ه‌سینه‌کانی باوکیشی به‌هه‌رمه‌ند ده‌بوو. ئه‌و وه‌ک سه‌لاح‌خۆی داماو و مال‌ویران نه‌کرد و زوو ئاویری له‌دل و ده‌روونی خۆی داوه و نه‌ی‌هیشت زه‌ین و باره‌کتیب سه‌ر له‌عه‌قلی بشیویتی؛ سه‌ری به‌سه‌روه‌رمان سپارد و ده‌ستی گرت به‌مشایه‌خه‌وه. هه‌تا که‌ند و کۆسپه‌کانی رینگه‌برینی ته‌ریقه‌تی بۆ ئاسان‌تر بێته‌وه.

له‌و ماوه‌یه‌دا که ئاغا و سه‌روه‌رمان که‌م‌قسه و دووره‌دنیا‌تر ده‌ی‌نواند، له‌سه‌رنجه‌کانی، ته‌نانه‌ت بۆ چه‌زره‌تی گولان‌خانمیش که‌م بپۆوه. به‌لام ده‌ست‌نیای ئه‌و زاته، شه‌یدای یه‌کتاپه‌رستی چه‌زره‌تی گولان‌خانم «خودا ده‌ست به‌ته‌مه‌نی‌یه‌وه بگه‌ڕێ و سوڕ و نه‌ینی وه‌ده‌ر نه‌خا» له‌ماوه‌ی چه‌ند سال چاوه‌دی‌ری و راهینان‌دا، توانی به‌قوناغیکێ گرینگێ ته‌قوا و پله و پایه‌یه‌کی به‌رزی ته‌ریقه‌ت بگا.

سهنه‌به‌ری سایه‌داری سه‌رناس، سات له‌دوای سات له‌سه‌ربه‌ستی و سه‌ربه‌خۆیی‌یه‌کی سۆفیانه‌ نزیک‌تر ده‌پۆوه. ئه‌وه بپۆوه هۆی خۆش‌حالی دایک و باوکی و ئه‌و هیوایه‌ی له‌دلی ئه‌وان‌دا چه‌قه‌ره‌ی دابوو له‌پینگه‌یشتن و گه‌شانه‌وه‌دا بوو.

«مزگینی بێ، بۆ خاوه‌ن‌باوه‌ران.»

ئەى نەوسى گورگەمىشى مردەلوخە، تو هىشتا ناننى ئەو درگانەيە بە گەرووت دا نەروىشتوتە خواری وا ئاوا بەرەو رووى دەوهرى. بترسە لەوہى وەبەر تووک و نزا و تف و نەحلەتى دامەزرىنەرى تەرىقەتى ھەمدوونى بکەوى. ئەوہ باسى نەينى يەکانى خوشكى مرید و دەرويشان و دايكى ئەو تەرىقەتەيە، ئەوہ باسى شوړەنەمامى ساي گەردن مەرمەر ھەزرەتى گولان خانمە. ھەدى ئەوہت نى پى بوهرى و بلىى ھەر لە تەمەنى مندالى دا ديار بوو لە پاكى دا ئاويتە و لە زانست دا كەم و پىنە و لە زوھد و پاريزگارى دا بى و پىنە بوو. شەوانە خاوين ترين كلفەتى تەكيە، دوای نوپۆزى خەوتنان، سى چوار جار لە درگای وەتاغەكەى گولان خانمى دەدا، تاكوو جيگا و بانەكەى بو را بنخا.

بە ھىواشى دۇشەكە ئەستوورە سپى يە تووک نەرمە گول ئەتلەسى يە دووبەرەكەى لە نيو دەستە نوپتەكە ھەل دەگرت. راست لە حاند ئەو

شوینه رای ده خست که گولان خانم «هموو په سنیکی جوان شایان یه تی» به حاشیه و گولی فەر شه که دا دیاری کردبوو. مه لافه سپی یه گول ورده شینه که شی - که هموو روژیک ده بوو بشوری و به تە نافدا بدری و هیچ لیباس و په رو و پالیکی دیکه شی له په ناوه هه ل نه خری - به هیواشی یه کی تاییه ته وه، به سهر دوشه که که دا راده خست.

ئو جینگا راخستنه به شیوه یه ک به ریوه ده چوو هه تا ئو غه ور و گه رده و توزه نوستوو له راده به دهر ورده ی، تە نیا چاوی خاتوونی تاقانه ی باغی خو پاریزی ده ی توانی بی بینی، خه به ریان نه بیته وه. ئو غه وره پیسه، نه به په رو ی تهر و نه به گه سک و نه به هیچ شتیکی دیکه، شوینه واری نه ده برا و هیچی له گه ل نه ده کرا. ئو جینگا و بانه، وا راده خرا هه تا ئو ته پ و توزه نادیاره نه که ونه جوول ه و سه مایه کی جندو کانه و له سهر گیان و لیباسه کانی ئو نه نیشنه وه و دوو سی سه عات گیانی بی خه وش و خوشه ویستی وه خوروو نه هیین. من حه دی ئه وه م نیه بلیم بیتوو ئو غه ور و ته پ و توزه نادیاره، که میکی له گیانی بنیشتایه و له شی نازداری بخورایه، دوایی هموو گیانی زیپکه و لیریکی سووری لی ده هات و مه جبوور ده بوو به ئاو و خوئی یه کی سارد خوئی بشواته وه.

سه نیره درپژه که شی - که هموو جاریک له نیو نه رمایی دوشه که که دا، ون ده بوو - له سهر دوشه که که وا داده نا که له لای سه ریوه بستیک نه گه یشتوو به ئاخری دوشه که که و له لای راست و چه پیشه وه دوو بست یان مهودا بو ده هیشته وه. ئو کلفه ته هه ل بژیردراو و کار پی سپیردراوه، هموو شه ویک بوخوئی ده هات و جینگا و بانی خه وی، به و

ریک و پیک و ئەندازه تاییه تانه وه له گه‌ل هه زهره‌تی گولان خانم «خودا راگیری کا» راده خست. تاکوو غونچه گولی گول جاری ته‌ریقه‌تی هه‌مدوونی و هیوا و هومیدی ته‌کیه و نووری دیدهی ناغا و سه‌روه‌مان، خه‌وی ناخوش نه‌بینی و مۆته سواری سه‌ری نه‌بی و زوو زوو له خه‌و رانه‌چه‌نی.

من رایه‌م ناکه‌وئ ئەوه بگی‌رمه‌وه بیتوو مه‌لافه‌ی سه‌ر دۆشه‌که‌که‌ی ئەو زاته پی‌روژه‌یه، گنج و لۆچیکی چکۆله‌ی تی‌دا بوایه، یان سه‌نیره‌که‌ی سانتیک ئەولا و لای بوایه، ئەو شه‌وه هه‌ر جووله‌ جوولی ده‌کرد و خه‌و له چاوی پی‌روزی ده‌زرا. پاشان ده‌بووه هۆی ئەوه‌ی هه‌توو یه‌ک ژانه‌سه‌ر بگری و له‌و ماوه‌یه‌ش‌دا هه‌موو شه‌ویک خه‌ونی ئالۆز و ناخوش ببینی.

له ترسی ئەوه‌ی رۆژی هه‌فتا هه‌زار جار نه‌م سووتینن و زیندووم نه‌که‌نه‌وه، ناویرم باسی خوو و عاده‌ته نه‌ینی یه‌کانی زی‌ری بی‌خه‌وشی ته‌ریقه‌ت و هه‌تاوی گه‌شی ئاسمانی ته‌کیه بکه‌م. ئەی نه‌وسی چاو سووری جادوو‌کراوی ده‌ستی هه‌وا و هه‌وه‌س، ئەوه بو کلکت خستۆته سه‌ر نه‌رره‌ی شانت و به‌جاری هار بووی. تۆی هاری هه‌له‌وه‌ر، بو‌ت نیه‌ بلایی ئەو زاته پی‌روژه‌یه تا راده‌یه‌ک پاک و خاوین بوو که‌ دوا‌ی ئەوه‌ی له‌ ئاوده‌ست و قه‌زای حاجه‌ت ده‌هاته‌ ده‌ری، لاقی بی‌عه‌یبی تا ئەژنۆ و ده‌ستی دره‌وشاوه‌ی تا ئەنیشکی هه‌ل‌ده‌کردن و سی چوار جار به‌ ئاو و سابوون دای‌ده‌مالین و ماوه‌یه‌کی زۆر له‌ په‌ستا به‌ ئاو دای‌ده‌شتن.

ئەى نەوسى كەلپە پىسى ددان چىرى چاۋ چلىس، ئەوہ ئەندەروونى شىخى شىخان و مامۇستاي مامۇستايان و شەمەى كۆرى دەرويشانە، چاۋ داخە و شوورەىى بتگرى، ئەوہ مەبالى خاۋ و خىزانى داۋىن پاكى سەرورمانە و ئەوہش پالىوراۋ و موژدەپى دراۋى ئەو خانەدانەىە. چغە برۇ، جگەرگۆشەى حەزرتى شى حەمدوون دەىەۋى تەشرىفى پىرۋزى بچىتە ئاۋدەست. كەس حەدى ئەوہى نىە و كەس نابى بلى ئەو زاتە رۋوسوورە لە سەر كاسەى مەبال، كراسەكەى تا سەر سنگى ھەل دەپىكا و قۇلەكانى تا بن باسكى و دەلىنگەكانى تا ئەژنۆ ھەل دەكردن جا تەشرىفى نازدار و خۆشەوىستى ھەل دەتروشكا. لەو كاتەدا دەستى دەبرد بو دەسكى ئەفتاۋەكە بىزى لەوہ ھەل دەستا دەبى ئەم مسىنەىە چەند دەستى پىسى لى كەوتبى. چەوراىى يەكى چلكن و خز و لىنجى لە ژىر پىستى سبى و ساف و خاۋىن و ناسكى دەستى ھەست دەكرد. پاشان پر بە مەبالەكە دەى فەرموۋ يەع و ھىلنجى دەدا.

ھەموو جارىك دواى ئەوہى لە ئاۋدەست دەھاتە دەرى، خاتوو گۆلەندامى داىكى دەى دى كە رەنگ بزركاۋ و بە پەلە خۆى دەكرد بە ھەمامەكەدا و درگاى ھەمامى لەسەر خۆى دادەخست. كەس بەوہى نەدەزانى و كەسش حەدى ئەوہى نىە ئەوہ بزانى كە خاتوونى خاتوونان حەزرتى گولان خانم سەر لە نوئى لە پشتوئىنە بەرەو خوارى دەشتەوہ.

لە بىز و ھىلنج دانى ئاۋدەست چووندا بەو ئاكامە گەشت جودا لە ئەفتاۋە و مەبال، دەس گىرەى ھەموو درگاكانش چەور و چلكن و خز و لىنجن. ھەموو دەستەكانش پىس و چەپەلن. پىى خۆش نەبوو كەس دەست لە خۆى و لە شتەكانى بدا. ھەر بۆىە لە ھەر شتىك و ھەر

جیگایه کی دهستی بنیاده می - به تاییهت دهستی پیاوانی - لی درابی، سلی ده کرد و لی دوودل بوو.

ئهو ریپواری راسته قینه ی دین و نایینه، ئهو گه وهه ری گه نه جی خاقانی چینه، هه ره له مندالی یه وه پیاوانی پی پیس و چه په ل بوو. له و شوینانه ی دهستی پیاوانی لی درابوو سلی ده کرد و خو ی ده بوارد. له پیاوان ده پرینگاو و چاوی نه ده بریه کوران و خو ی عادهت دابوو هه ره کاتیک به کوریک یان پیاوکی نامه حره م ده گه یشته، سه ری وا دانه وی پی که نه یان بی پی. پیاوان و کورانی نامه حره م، له پیش چاوی ئهو له ئه ژنو به ره و خوار بوون.

شه و چرای دره و شاهوی ته کیه، نقیمی دهستی عارفان و سو مای چاوی پیاوچاکان «سلاوی لی بی روژیک که له دایک بوو سلاوی لی بی روژیک که ده مر ی و سلاوی لی بی ئهو روژه ش که زیندوو ده کریتته وه» تازه ته مهنی پر خیر و به ره که تی گه یشته بووه چارده سال. روژیک دوا ی نویژی عه سر، وه ک زوربه ی روژه کانی دیکه، کتیه ئیساغوو جی یه مه نتقه حاشیه داره په زرده سه د و سی لاپه ره یی یه به ئارده شیله جزو به ند کراوه که ی هه ل گرت و کورسیله داره که شی ده ست دایه. ته شریفی برد تاکوو وه کوو جارن له باخچه که دا له ژیر دار گوژیکی کونه سالی بی به ر و بو ی هه ل نه پاچراودا کورسیله که ی دان ی و دانیشی و سه رقالی خویندنه وه بی. دارگو یزه که تازه قشقه ره یه ک له سه ره لقه تی ک ئالاوه کانی سه ره سه ری ده ی ویست هیلان یه ک چی بکا.

باخچه ی ته کیه شوینیکی تاییهت بوو، بیژگه له خاتوو گوله ندام و گولان خانم و ئهو زاته و کلفه تی ک نه بوایه، که س بو ی نه بوو بجیتته

ئەوئ. ھەزاران جار تۆبە و ئاممان لەوہی کہ منی خویریلەہی بی خیری نالایق بویرم تەنانەت لە چاوی قشقەرہوہ ئەو بابەتە بگێرەوہ؛ کششە، ئەہی قشقەرہی دەنگ ناخۆشی کلک جیقناوی؛ نەچی ئەوہ بگێرەوہ گری ھەناو و بەندی دل و گولی تاقانە ھەزرەتی گولان خانم «نە جاریک، بەلکوو ھەزارن جار رۆحم لە دەوری گەرئ» بی ئەوہی وەک جارن ورد بروانیتە نیو گژ و گیای دەور و بەری و بە پاریز و قیز و بیژوہ کورسیلە دارەہی بسرئ و راست و ریکی بکا، زوو لە سەری دانیشت.

تو لە بەر درگا راگیرای تاکوو گوئ رایەل بی و کلکەسووتئ بکەہی و بە دوژمانی ئەو بارە گایە بوہرئ؛ ئیستا کہ نەفس و شەیتان کاریکیان پیت کرد ترؤ بکریئ و قەلادە و پەتی ئەو بارە گایەت لە مل دامالدرئ، ھەدەت نیە بە جگەرگۆشەہی ئەو ریبازە بوہرئ. چغە پکەوہ؛ ئەوہ شەنگەداری دەست نیای پیاوچاکان و عارفانە، ئەوہ جگەرگۆشەہی ئەولیا و ئەوہ بینایی چاوی رابردوومانە، ھەدەت نیە بی شەرمانە و بی ئەدەبانە ئەوہ بگێرەوہ کہ ھەزرەتی گولان خانم بی ئەوہی ئاگای لە قرەقرئ ئەو قشقەرہیە بی، بیری بو لای دەرویشیک لە دەرویشەکان چوو.

شەیتانی رەجم کراو لە میژ بوو لە بۆسەہی ئەو بنەمالە یەدا بوو تاکوو بە حال و دووبەلا، بە قەت سەری دەرزئ بەک چکۆلە تریش، دەرفەتی بو ھەل کەوئ. لە گەلکوو ئەو دەرویشە گلاوہ بە بیری گولان خانم دا تیپەرئ و تیپەپەرئ، شەیتانی مەلعوونئ ترؤ کراو، زەفەری بە نەفسی خوێرۆش برد و بە بۆنەہی ئەوہوہ بەرگ و لیباسی گۆرئ و لە لیباسی پیاوچاکیک دا خوئ خزانە دەروونی ھەزرەتی گولان خانم.

دهرویشی شهیتانای به بی ئهوهی له بیرى چارده سالانهی ههتاوی پرشنگداری تهریقته تا سه ر و سهکتیکی دیار و ئاشکرای بی، بوو به تارمایی؛ تارمایی یه کی نه حلهت کراوی گلاو. ده ر کراوی و ترۆکراوی گۆری گیانی بی.

هیوا و هومیدی داهاتووی مرید و دهرویشان شیخزادهی نازداری تهکیه حه زره تی گولان خانم له و باخچه یه دا به تنیا مابووه. شهیتان به هه لی زانی و له گه لکوو ده رفه تی لی هیئا، نهوسی خو فو و شیش بوو به داره دهستی و گورگه میش ئاسا یاریدهی دا. ئاوه ها بوو ئه و تارمایی یه خو ی خزانه زهین و بیرى گیان و دلی دل پاکان و نووری دیدهی مشایه خی حه مدوونی یه وه.

ئه ی دیله سه گی چاو به ره ژیر، تو ی داوین پیسی له ش پیس، ده بی خو ت گلاو که ی، ده مت گلاو که ی و حه فتا هه زار جار غوسل له خو ت ده ر بکه ی و سه گی کولانانت پیوه نین، به لام ئه وه نه گیر به وه گولان خانم بی ئه وه ی گو بی له قره قری ئه و قشقه ره یه بی، له گه ل ئه و تارمایی یه باوه ش یان به یه ک تر دا کرد. تف له شهیتانی نه حلهت کراو که ئاوا ده رفه تی له و بنه ماله یه هیئا، له چاو تر وو کانیک دا حه زره تی گولان خانم له زهینی خو ی دا له گه ل تارمایی لی ک ئالان.

له ترسی ئه وه ی وه ک ئه و که سانه ی بی یان کوترا ببه مهیموونی ترۆ کراو، کو ت و پر لاق و ده ستم نه بنه لاق و دهستی مهیموون و ئه وه نده ی دیکه ش نه بمه په ندی رۆژگار، نابی ئه و نهینی یه بدرکینم که له زهینی خو پاریزی شهنگه سواری ریگای تهریقته دا، ئه و تارمایی یه گلاوی شهیتانای یه حه شه ریانه لئوی مژی و خو ی تی هه ل سوو.

خونچه گولی باغی پاکى و ئاکارچاکى، کۆله کهى ته ريقه تى
حه مدوونى حه زره تى گولان خانم له چاوترووکانيکدا ته زروويه کى
شيرين به له شى دا تپه رى. له گهل تپه رپنى نهو ته زروه شيرينه، تارمايى
حه زره تى گولان خانمى به جئ هيشت؛ به نه حله تى خودا چئ و
جه هه نه مى لئ پر بئ.

دواى نهو ته زروه شيرينه تيژ تپه ره، مانگى دره وشاوهى ئاسمانى
زانبارى و خوناسى، خورى ژيان به خشى ئاسمانى خواناسى حه زره تى
گولان خانم، له ژير خوى دا هه ستى به ته راي يه کى کهم و خز و لينج
کرد. دواى نهو ته زروه کهم و کورته شه يتاناوى يه، وهک نه وهى ته واوى
دنيای به سه ردا رووخا بئ، بئ نه وهى بزاني، کتپه ئيساغوجى به مه نته
حاشيه داره پر زه رده سه د و سى لاپه ره يى يه به ئارده شيله جزوبه ند
کراوه کهى له کوى فرئ داوه، به بئ نه وهى هوشى به وه وه بئ کورسيه
داره کهى له گهل خوى بباته وه ژوورى، کارىک که قه ت قه تى له بير
نه ده چوو، بئ نه وهى ئاگای له وه بئ قشقه ره چهند جارى به سه ردا
هاتوه و چووه و قره قرى کردوه، به په له و په شوکاوى يه وه، به
هينج دان و يه ع کردنه وه خوى کرده وه به ژوورى دا.

ئيدى من ليروه له ترسى نه وهى جووتىک کهوشى ئاورين له پيم
نه کهن و ميشکم له گهرماى نهو کهوشانه وه کوو مه نجه لئ کولاتوو
قولتهى نهيه و له ژانى جه زره به و نازار هه لم و بوغم لئ هه له نه ستى،
ناويرم نه وه بگيرمه وه که - نهى نه وسى نه وسنى چاوبز، ئيره نه نده روونى
مالى رووناکايى چاوانه و نه وهش رى نوين و رى ناسى گهل حه زره تى
گولان خانمه، نه مامى باغ و گول جارى حه بيبانه. کهس بوى نيه قامكى

رادیږی و ئاماژه بکا دواى ئه وهى رږویشه ژوورئ، خوئى کرد به همام دا. ته نانهت له بیړی چوو درگای همامه که له پشته وه، له سه ر خوئى داخا. که س رایه ی ناکه وئ ئه وه بگپرته وه به چ رق و تووره یی و بیژ و هیلنج دانیکه وه جل و به رگه کانی له بهر خوئى داکنه د. دواى ئه وه ی جل و به رگه کانی دانا، له گیانی خوئى وردبږوه و له ته رکی همامه که دا رشاوه. بی ئه وه ی هوئى بی، وه ختیک ته وژمی ئاوه سارده که ی به سه ردا داباری، وه ها رچله کی لاقی هه ل خلیسکا و خوئى بو نه گیراوه و که وت به عه رزدا. به هه ر جوړیک بوو ئاوه که ی شیله و گه رم کرد. له ژیر ئاوه شیله و گه رمه که دا چاوی قووچاند بوو. ئاوه به ته وژم به سه ری دا ده هاته خواری. هه ر دوو ده ستی توند ده قووچاند و گیانی خوئى له رقان ره ق ده کرد؛ قسه ی به خوئى ده گوت. پاکى و ئاکار باشى ئه و، تا راده یه ک بوو له و کاته دا که له شی خوئى به خاوین نه ده زانی، له رووی هه ل نه ده هات په نا بیاته بهر نیوی ئه ولیا و داوینى حه زه تی شی حه مدوون بگری. قاقای بلحانه ی شه ی تانی ده بیست که له همامه که دا ده نگى ده داوه. ئییلیسی پیر، سه رخوئى بوو له وه ی ئه وه له ی بو ره خساوه؛ پله زیقانیکی بوو مه پرسه.

په روه رده ی قوتابخانه ی به رز و به وه ج، خوئشه ویستی شیخانی حه مدوونى شیخ و شیخ زاده ی ته کیه، له نیو ده نگى گریان و هه نیسک و هیلنج دا چه پوکی به خوئى دا ده دا و تفی بو شه ی تان ده نارد.

« بن گومان شه ی تان بو هه تايه تر و کراره و له سپله و ناهه قى کارانه.»

ئەى بەرچاوتەنگى مالان گەر، شەيتان فریوى دای و لە قەدەر خۆت لات دا. تۆ حەدت نیه بەو زمانە دەرپەرپو و بەو دەمە کە فاوی یە تەوہ ئەوہ بگپرپەوہ دواى ماوہ یە کى زۆر کە تەنیا لە ژیر ئاوە کە دا دە گریا و هیلنجى دەدا و لە داخان قژی خۆى دەرنى. دەست لە دواى دەست بە رق ئەستوورى یەوہ لڤکە و سابوونى لە خۆى دەدا؛ خۆى دەشتەوہ. دیسان لڤکە و سابوونى لە خۆى دەداوہ. خۆى دەختەوہ ژیر تەوژم و رپژنەى ئاوە کە. بەلام لەوہى کە ئەو تەراپى یە خز و لىنجە پىسە پاک بووبیتەوہ ھەر دل کرمى بوو. دیسان هیلنجى دەداوہ و دەچووە ژیر ئاوە کە. لڤکە و سابوونى لە خۆى دەداوہ و خۆى ئاوە کیشاوە. بەلام ھەر دل کرمى بوو لەوہى کە ئەو تەراپى یە خز و لىنجە پىسە، پاک بووبیتەوہ. دیسان هیلنجى دەداوہ و دەچووە ژیر ئاوە کە. لڤکە و سابوونى لە خۆى دەداوہ و خۆى ئاوە کیشاوە. وەختیک دەھات بچى خۆى وشک کاتەوہ، بە حال ئەو تەراپى یە سپى یە خز و لىنجەى وەبیر دەھاتەوہ کە لە ژیر خۆى دا ھەستى پى کردبوو. دیسان هیلنجى دەداوہ و دەرشاوہ و دەچووەوہ ژیر ئاوە کە.

کاتیک سىبەرى ئىوارە بە سەر ھەموو دیوارەکانى مزگەوت و ھەوشەى تەکیەدا کشابوو، تەنانەت لەمىژ بوو زەر دەى خۆر بە سەرلقى چنارە کانیشەوہ نەمابوو، خاتوو گولەندام دلئى داکەوت؛ کە بو دەبى دیار نەبى. لای عەسر دىبووى بە پەلە خۆى بە ھەمام دا کردۆتەوہ. ھۆى زانى بوو بە پىي خوو و عادەتى خۆى ھەر وەک جاران دواى مەبال چوون چۆتە ھەمامەوہ. دەى زانى کاتیک گلینەى چاوى ئەولیا و بەندى دلئى راستان ھەزرەتى گولان خانم بچیتە ھەمامەوہ بە لانى کەمەوہ دوو

سه عاتی پئی ده چئی. به لآم ئیستا له چوار سه عاتیش تیپه ری بوو، هه ر نهی دیوو بیته وه ده ری و بچیته وه دیوه که ی خوئی.

بو ئه وه ی ئه رخه یان بی که شایه د ئه وه نهی دیوی و چوو بیته وه دیوه که ی خوئی، خاتوو گو له ندام هه ستا سه ریکی له دیوه که ی دا. دوایی روانی یه باخچه. نیو گو له کان، ژیر داره کان، بریک بو ئه ولاتر، چاوی گیرا؛ ژیر دار گو یزه که. چاوی به کورسیله داره که که وت؛ به لادا که وت بوو. به ری چاوی تاریک بوو و دلی داکه وت. زوو هه لات بو حه مام. پیی وابوو درگای حه مامه که داخراوه. دوو سی جاری ته قه لی هینا. که س جوابی نه داوه. به توندی پالیکی توندی پیوه نا. درگاکه کراوه. یه ک سه ر خوئی کرد به حه مامه که دا. هه لم و بوغ؛ هالاویکی توندی خهستی شین. بونی سابووناویکی لووت گر. یه ک به خوئی قیژاندی؛ په لاماری سنه و به ری باغ و گوستانی دا.

ئه ستوی شکی و عه مری نه مینی و هه ر دوو رانی گرده بر بی ئه وه شو قاره ی سه ری هه لینی و چاوی به ره و رووی ئه وه حه مامه راگری. چغه، لال و پال و کویر و کوتر بکه وه و ئه وه مه گیره وه نامه ی عه نبه رین و عه ودالی راسته قینه ی دین و زانین حه زره تی گولان خانم به رووت و قووتی له سووچیکی حه مامه که دا له نیو که فاویکی شینی زوردا، به لادا که وت بوو. دلۆپ دلۆپ ئاو له سه ر و قژی داده چورری و به دم و چاو و لامل و سنگ و به روکی دا ده هاته خوارئ. لووله ی ئاوپاشه که نه گیرابوو و ئاو به ریژنه ده هاته خوارئ. ئاویکی زور له ته رکی حه مامه که دا کو ببوو و ته نیا به ئه ندازه ی تاله ده زوو یه کی زور باریک، ئاو لوول ده بوو قه فی ده خوارد و زور به زه حمه ت به

گونجه که دا ده رۆیشته خواری. پاش ماوهی ئاوه که که گونجه نهی ده کیشا، له ژیر خاتوونی به شهرم و پروسور و له بیسه تی به دوور حه زره تی گولان خانم، پونگی خواردبووه. لفته و سابوون له نیو ئاودا خووسابوون و له بن میچی حه مامه که شه وه تکه تکه ئاو به رده بووه. دوو کلفهت به دم هاوار و قیژهی خاتوو گوله ندامه وه هاتبوون. به هه موویان هه لیان گرت و هینایانه ده ری. هه ر نامه حه ره میک چاوی به له شی پروتی بی خه وشی گولان خانم که وتی، قورمی سیا دای پۆشیوه و چۆته ریزی له دین لاده ران.

منی هه له رۆ و پی نه زانی دوو زمان ناویرم ئه وه بگیرمه وه وه ختیکی کوت و پر وه هوش هاته وه وه ها رچه نی، هه زار جار دهستی شکاو و مالی ویرانم، له رپوه دم و لیوی هه ل پشکووت و تیمیسیکی زور له قه راغ دم و لیوی ئه و نازداره هات. به جوریک که به باشی زاری بو نه ده کراوه و قسه ی چاک بو نه ده هات. دوو سی رۆژ له جی دا که وت؛ خودا شه فای بو بنیری و له سای ودمی هه ناسه ی حه زره تی شیخ باپیره وه زوو چاک بیته وه.

مانگی چوارده ی ئاسمانی ته ریه تی حه مدوونی و هه تاوی دل پاکی و دل پرونی، له و جاره وه ئیدی وه ها گیرۆده ی ئه و تارمایی به شه یتان بر دووه ببوو، دهستی بو نه ده کراوه و له چرکه یه ک دا به ته واوه ت خوی پی ده سپارد، تا کاری خوی ده کرد. نه ئه وه بوو له زهینی خوی دا بتوانی له به رامبه ری دا راوهستی و خوی پی راگیری؛ نه ئه وه بوو له زهین و دلی وه ده رهاوی و بی تاریتی؛ نه ئه وهش بوو وه ک راستی به کی ژیان ی پی ملی بی و قه بوولی بکا و خوی له گه ل رابینی.

دوای ئەو تەزووێ شیرینە تیزتێپەرە، گولان خانم لە پڕ وەخۆ دەهاتەوێ و ئەو تەپری یە کەمە خز و لینجە سپییە یە لە ژێر خۆی دا هەست دەکرد؛ تەنیا هەستی دەکرد. قەت نەبوو جارێک لەو هەموو جارێک دەستی لەو تەپری یە بدری یان بە لیباسەکانی ژێرەوێ بی بینی؛ ئەو پاک ترە لە ئاوی شەو. ئەوانە ی فکری خراپی لەبارەوێ بکەنەو، دەبی دەمی خۆیان گلاو بکەن و زەین یان بەر دەباران.

ئەو رۆو سوور و خۆش خووە، ئەو بە چاوی دل خودا بین و ئەو بە چاوی لەش خودا خوازە، لەو کاتانە دا رقی لە خۆی هەل دەستا و لە رادە بەدەر بیزی لەو تەپری یە خز و لینجە دەکرد کە قەتی دەستی لێ نەدرا و قەتی بە چاوی نەدی؛ لە پەستا هیلنجی دەدا. جەهەننەمی لێ پڕ بی ئەو کەسە ی، باسی ئەوێ بکا گولان خانم تەنانەت دوای حەمام کردن و لیباس شتێش پێی وابوو نە گیانی و نە لیباسەکانی پاکایی یان نایە و بە هیچ بارێک خاوین نابنەو.

ئە ی سەگی بە سەگیکی دیکەوێ رۆو، تۆی لەش پێس، دەبی پشیلە تۆپیویک لەسەر سەرت دانین و بە تەواوی کۆلانەکانی شاردا بت گیرن، مندالانت وەدوا خەن و هۆیت هۆیت لێ بکەن و ئابرووت پێو نەهیلن، بەلام ئەوێ نەگیرێوێوێ حەزرەتی گولان خانم لەو رۆژەوێ بو هەوێل جار گیرۆدە ی ئەو تارمایی یە شەیتان بردووێ بوو، قەت وەک جارێ خۆی بە پاک و خاوین نەدەزانی. رەبیبی شەیتان لەوێش نەحەت کراو و دەربەدەرتر بی، کەوا هەلێک تەنیا هەلێکت بو رەخسی، ئاوا داها ت و بەرھەمی تەریقەت و جگەرگۆشە ی مشایەخی حەمدوونی دل کرمی بوو؛ جار جارێکیش نوێژەکانی بە قەزا دەگیراوە.

سه رتۆپی ئاكارچاك و ده روون پاكان مه ره مه دلی شه و بیداران
حه زره تی گولان خانم، وهك تاوان بارینك كه گوناچه كه ی نه وهنده قورس
بی به هیچ شتیك پاكایی نه یه، خوئی سه ركونه ده كرد و دنیای له پیش
چاو تهنگ و تاریك ده بوو. له خوئی و له هه رچی شته بیزار بوو. وهها
له هه ناوی خوئی دا خوئی له پیش چاو كه وتبوو، دایمه له ته نیایی
خوئی دا به چه پۆك به سه ر خوئی دا ده دا و ده گریا. فكري له وه ده كرده وه
شه یان چۆن و له كوئوه توانیویه تی زه فه ری پی بیا.

ئهو ریپواریکی راسته قینه و خو پاریز و پاریزگار بوو؛ له خودا یار و
نه یاری شه یان بوو. ئهو زانیووی له داها تودا ئه رکیکی گه وره و
پیروزی دیته ئه ستو و به باره یان و راهینانیکی تایه ت په روهرده
كرابوو. هه ر له مندالی یه وه پیاوانی پی بیس و چه په ل بوو. له و
شوینانه ی دهستی پیاوانی لی درابوو سلی ده كرد و خوئی ده بوارد. ئهو
هه تا هه یه و هه تا ده بی و هه تا ده شمینی داوین پاك و روو سووره.
مه گه ر بای شه مال كۆشی هه ل دایته وه؛ مه گه ر بای شه مال - كه ئه ویش
رایه ی ناكه وئ - كۆشی هه ل داته وه.

ئهی ئهو تارمایی یه له كوئوه خزی یه زهینی تیژ و بیری پاكی ئه وه وه.
ئهو بوخووشی نه ی ده زانی ئهو تارمایی یه ی چۆن ده هاته زهینی و چۆن
بوخوئی باوه شی بو ده گرته وه. بوخووشی نه ی ده زانی چۆن له چاو
تروو كانیك دا له گه ل ئهو تارمایی یه، به ئیشتیا و له زه تیکی ناره واوه
یهك تر له باوه ش ده گرن. هه ر وه ختیك بی زانیابه پیاویکی نامه حره م له
هه ویل دایه، وا خوئی داده پۆشی و له چكه كه ی له ژیر ملی توند ده كرد،
به ئه ندازه ی سه ره ده رزی یه كیش له مل و سنگ و به رووك و ته نانه ت

تالە موویە کیش له سه‌ری به دیاره‌وه نه‌بێ. وا له‌چکه‌که‌ی ده‌هینا نیو چاوی، ته‌نیا له‌ ئەژنۆ به‌ره‌و خواری پیاوان ببینی. ئیدی ئەو تارمایی‌یه‌ چۆن و له‌ کویوه‌ ده‌خزی‌یه‌ زه‌ینی، روون نه‌بوو.

ئە‌ی چاوشۆری چاوبرسی، ئە‌وه‌ هیزی دل و گلینه‌ی چاوی رپیازی هه‌مدوونی‌یه‌ و بو شۆخی نابی. من هه‌دم نیه‌ باسی ئە‌وه‌ بکه‌م گولان‌خانم ئە‌وه‌نده‌ی بی‌ری ده‌کرده‌وه‌ بو‌ی ده‌رنه‌ده‌که‌وت بو‌چی ئاوا ده‌سته‌وستان خو‌ی له‌ به‌رامبه‌ر ئە‌و تارمایی‌یه‌دا به‌ ده‌سته‌وه‌ ده‌دا و ته‌نانه‌ت باوه‌شی بو‌ ده‌گریته‌وه‌ و لیوی به‌ لیوی‌یه‌وه‌ ده‌نی. ئە‌وه‌نده‌ی رابردووی خو‌ی ده‌تو‌ژی‌یه‌وه‌ و که‌لین و کولینی هه‌ناو و ده‌روونی ده‌پشکنی، بو‌ی روون نه‌ده‌بو‌وه‌ شه‌یتان چۆن ده‌رفه‌تی لی هیناوه‌ و ئە‌و ژه‌نگه‌ له‌ کویوه‌ که‌وتۆته‌ سه‌ر دل‌ی و ئە‌و در‌که‌ له‌ کویوه‌ که‌وتۆته‌ سه‌ر رپی.

پاک و پالیئوراو، روو سوور و به‌ شه‌رم و هه‌یا هه‌زره‌تی گولان‌خانم «بێ چاوینی بێ و خودا راگیری کا» له‌ ژیر چاوه‌دی‌ری راسته‌وخو‌ی دایکی و سه‌رنجه‌ دیار و نادیاره‌کانی باوکی‌دا - بو‌ ئیرشاد و رپی‌نوینی کردنی ده‌رویش و مریده‌کان و هه‌روه‌ها درپژه‌دان به‌ کاری ته‌کیه‌ و هه‌ل‌کردن و هه‌ل‌گرتنی ئە‌و ئالایه‌ی له‌میژ سال بوو ده‌شه‌کاوه‌- په‌روه‌رده‌ کرابوو. به‌ کرده‌وه‌، قوناغه‌کانی زوه‌د و ته‌ریقه‌تی بریبوو. ئامۆژگاری‌یه‌کانی به‌رپوه‌ بردبوو؛ تا‌کو له‌ داها‌تو‌دا وه‌جاغی هه‌زره‌تی شی‌ه‌مدوونی گه‌وره‌ هه‌ر رووناک راگری و بتوانی ده‌روه‌ستی هه‌موو گرفته‌کانی خو‌ی و ده‌ور و به‌ر و روژگاری بێ. وه‌ها په‌روه‌رده‌ کرابوو وه‌ک کو‌ی نوور و گومبه‌زی بلوور، جیگای باوکی پر کاته‌وه‌ و

ته ريقه تي همه دونی گه شه پی بدا و به سه رنجه کانی دهر د و نه خوشی به کانی دلی هه ژاران و داماون چاره سهر بگا.

بو گه شانوهی رُوح و بوورانه وهی دهر وون، بهرنامهی بو دارژابوو؛ به لای خراپ و خراپه وه نه چنی، چاوی شتی حهرام و نارپه وانه بینی. گویی دهنگی هیچ و پوچ و خراپ نه بیستی. زمانی حهرام نه چیژی، نهوی خودا پی خوش نه بی نه لی و نهوی خودا نهیه وی نهی کا. تاکوو به بهر زترین پله و پایه ی زوهد و ته ريقه ت بگا.

نهو له رووی هه له دهه هات ته نانه ت له لای دایکیشی باسی نهو شته بگا. ئیستا که نهو تارمایی به چکوله دههات برستی لی بری و ئاوا ژیانی پی تال کردبوو، جار جاره یه ک وره ی ده داوه بهر خوی و بو نهوهی هه رچونیک بی بتوانی ریگایه ک بو دهر بازبون لهو گرفته بیینته وه، یارمه تی له ئاموژگاری به کان ورده گرت. هه ولی ده دا خوی زیاتر و زیاتر ته ریک بخاته وه. به لام له ته نیایی دا زووتر و زیاتر نهو تارمایی بهی دههاته وه بیر و ده خزاوه خه یالی.

« نهوی خودا نهی کا نابی، نهوی خودا نهی دا نابی. »

له ترسی نهوهی له ئاهی نهو مشایه خه نه بمه کیسه ل و له قاقر و وشکه جار یکی بی برانه وه دا بهر له نه کریم، نابی نهوه بگیرمه وه که لهو یه ک دوو مانگی دوا بی دا، - به پیچه وانهی سالان - سه ردار ی نهولیا، کوله که ی ته ريقه ت و ماموستای شه ريعه ت ئاغا و سهروه رم حه زره تی شیخ باپیر «به سه ده قه ی سه ری بم»، فکری زور به وه وه ماندوو بیوو دوا ی خوی کی بیته جی گر و جی نشینی.

ئەو زاتە، پێی وابوو هەتیوێهێکی سەفی حال و شیت که کەس نازانی لای کێ گەورە بوو و چۆن گەورە بوو، بو ئەو نابی بێتە رپتەری تەریقەتیکێ که حەزرتی شی حەمدوونی گەورە، دامەزرینەر و سەرباشقەیه تی. هەر بۆیە دواى ئەوێ شەهاب لە تەمەنی شەش سالی یەوێ لە گەل خالی رویشتبوو، کەس لێی نەپرسیووە و کەسیش لێی نەپرسی یەوێ. تەنیا سەلاح نەبێ، جار جارێک بیری دەکرد و بە دواى ئەو باسەوێ بوو تا کوو بزانی چی لێ هات و بو ناگەرپتەوێ؛ تەنانەت بە دواى ئەوێ بوو بزانی فاتمە خانم چۆن مردووێ و ئەو رووداوانە چی بوون و بو وا بوون.

ئەو زاتە لەوێ که دواى خوێ نیرینەیه ک نیه بێتە جی گری، زۆر دل نیگەران نەبوو؛ بە لکوو زۆر بەی کات، بیری لەو دوابینی و تیبینی یەى خاتوو گولەندام دە کردەوێ. زۆر لەوانە یە ئەو هەتیوێ سەفی حال و شیت و پەتیارە یە که کەس نازانی لای کێ گەورە بوو و چۆن گەورە بوو، لە داها توودا ئەو کاتە ی - زمانم بە برین و سەرم بە تاشین بچێ - سولتانی دنیا و دین حەزرتی شیخ باپیر خوێ نەمابی و ئەویش بگەرپتەوێ، بو حەزرتی گولان خانم و پیرە دایکیک و بو تەکیە بێتە مەترسی و ملۆزم.

ئەو زاتە، لەوێ که لە گولان خانمی رادەبینی تەکیە بەرپوێ ببا، نە تەنیا دل بە گومان و دووشک نەبوو، بە لکوو زۆریش ئەرخەیان و دلنیا بوو. چون که ئەو توانایی یە که ژن بتوانی بێتە قوتب و جی نیاز، مرید و دەرویشەکان رپ نویتی بکا و نیازیان وەدی بینى، لە نیو ژنانی ئەو بنەمالە یە دا هەر لە زوو وەوێ هەبوو.

ئەى شوڤارى دەروون رەشى لە خودا بە دوور، تو ھەدەت نىھ پى بنى يە جى پى چاكان و رايەت ناکەوى خو ٲ ماقول بکەى و بلى پى نووسەرى ئەم دىرپانە عەرزی برائىنى دىنى خو ٲ دەکا فەرز و واجىياتى دىنى ھەر وەکوو روو دەکەنە پىاو رووشيان کردۆتە ئافرەت. ئەوہ نىھ زۆر ھەدىس و ياساى شەرى لە ھەزرىتى ئايشى «درودى خوداى لە سەر بى» وەرگىراوہ.

ھەر وەکوو لە ناو پىاواندا پىاوچاک و زانا و شىخ و مشايەخ زۆر بوون، لە نىو موسلماناندا و بە تايبەت لە تەرىقەتى پىروۆزى ھەمدوونىدا زۆر شىرەژن بە پىگەى قوتبايەتى گەيشتون و جبەى شىخايەتى و تەختى تەرىقەت، بە پى و بەرەکەتى ئەوان ھەملىوہ.

ئىستا با بچىنە مەجلىس و بارەگا و خزمەتى ئەو خاتوونە پاىبەرزەى تا ئەو نەچووبايە بو مەجلىسى گەورەپىاو و شىخىكى وەک شا کەلىمى عارف، شىخ، کوڤى سەرنج و ئامۆزگارى خو ٲ دەست پى نەدەکرد. کاتىکىش ئەو خاتوونە سەر و سەرخەتم بوایە، شا کەلىم زۆر بە ئەدەب و حورمەتەوہ دەچوو دادەنىشت و گو ٲى رادەگرت.

ئەو سەرناسى خاوەن شەرم و ھەيايە، ئەو پەروانەى سووتاو ٲ عىشقى خوايە، ئەو ئافرەتە پاک داو ٲنە، ئەو گەش ئەستىرەى ئىمانە، ئەو سەرۆكى زانىارى و عىرفانە خاتوو رىحانە. ھەر وەکوو شا کەلىمى عارف لە کوڤى ئەودا بە رىز و ئەدەب و حورمەتەوہ لە سەر چۆک دادەنىشت، با ئىمەش لە کوڤى باس و بەسەرھاتى ژيانىدا، بە حورمەتەوہ دانىشىن و پەند و ئامۆزگارى لى وەرگىرن. بە تايبەت ژنان و خوشکانى دىنى پىويستە خوو و رەوشت و دىن و شەرم و ھەيای

ئەو شېرەژنە بکەنە سەرمەشقی ژیان یان. هەتا وە کوو ئەو، پروو سووری دنیا و قیامەت بن.

دەگێرنەووە سەدەى حەوتى كۆچى، لە تۆرەمەى سەرور و باب و باپیرمان دیقاقى كوردى «خوای لى رازی بن و سیبەرى باوكانەى لە سەرمان نەبرى»، ژنىكى هێژا و خاوەن دل و خاوەن كەرامات و پیتۆل، لە بواری زانست و تەریقەت دا هەل كەوت بە نىوى خاتوو ریحانە كچى عارفى رینگەوى كورپى عومەرى قەرمسىنى. خاتوو ریحانە جار و بار گازە و پارانەووەكانى بە شىعر هۆنیووەتەووە و نازناوى شەمسول نىسای پى دراو. بەلام كەس بەو نىووە بانگى نە كردوو و ریحانەى خووى هەر بەخوێووە بوو. ژن و پیاو هەموو رۆژىك لە كورپى دا كۆبوونەتەووە و بەهەریان بردوو. ئەم خاتوونە پیتۆلە، لە كۆتایى سەدەى حەوتى مانگى دا كۆچى دواى كردوو؛ خودا رۆح بە هەموو لایەك مان بكا.

من حەدى ئەوهم نیه دەمى بۆ بەتەقینم و بلىم جا خو پارێز و باوەردار حەزرەتى شىخ زورارىش لە پەراویزى كتیبى زانایانى راستەقینەى شەرعى دا، دواى ئەوەى را و سەرنجى خاتوو ریحانەى لە سەر باسێكى شەرعى هیناوەتەووە، وەك زانا و بلىمەتێكى سەردەمى خووى باسى كردوو. ئاماژەى بەوەش كردوو لە شەرع و تەفسیردا زانایەكى كەم وینە بوو و لەو دوو بوارەدا سى كتیبى نووسىو، كە بە داخەووە نەماون. هەروەها گۆیا پەرگەما و پەراویزى بۆ كتیبىكى نچوومیش نووسىو.

تۆ حەدت چیه بە عاسمان بوەرى و بلىى سەروەرم پەپوولەى سووتاوى ئەوینى خودایى، پىشەوا بۆ حەقیقەت و مەلەوانى بەحرى تەریقەت، ئەرخەیان بوو لەوەى كە ریحانەى بۆن خووشى بیستانى لە

خواترسان حه زره تی گولان خانم ده توانی بیته په یمان راگر و جی نشینیکی باش. به لام ته نیا له دوا روژ و به قسه ی خاتوو گوله ندام له و هه تیوه سه فی حال و شیت و په تیاریه که کهس نازانی لای کی گه وره بووه و چون گه وره بووه، دردوونگ بوو. هه لبه ت نه و زاته دل فراوانه - به هو ی نه و هی زور شوگری مندا ل نه بوو، هه ووه ها به نیمانی نه وانه ی گیرایانه وه- ته نیا جارینک شه هابی دیوه نه ویش نه و جاره بوو وا به مه لو تکه یی بردیانه خزمه تی تا کوو بانگی به گو ی دا بدا. دوا ی زگ پر بوونی فاطمه خانم و به تایه ت دوا ی له دایک بوونی شه هاب، شک و گومانیک له ده روونی سه ووه رمان سولتانی پیاوچاکان و سه ردار ی مه ردان حه زره تی شیخ باپیر، به دی هاتبوو. نه و گومان و شکه وا له ده روونی نه و زاته نازدار و مه زنه دا گه وره بیووه، بیووه کی شه یه کی ده روونی؛ بی گومان هو ی هه موو بی ده نگی و په زا ره و خه موکی په کانی نه و ما ویه ی نه و زاته، هه ر نه ووه بوو. وه ختیک ده مه و نیواره یه ک، پیش بانگی شیوان سه رینیکی زیاره تان و مه رقه ده پیروزه کانی ته کیه ی دا، هه سته به وه کرد ده روویه کی ره حمه تی بو کرا و ته وه. له و کاته دا که ته شریفی به نیو قه بره کان دا ده گه را، به دیتنی دیمه نیکی غه ریب و سه یر که زه رده ی خو راوا له نیو قه بره کان و به تایه ت له سه ر کیله کان به دی هینابوو، به و ئاکامه گه یش ت ته سه بیحه سپی یه ده نک ورده که ی بخاته گیرفانی و شاده وئیمان بیننی و بروا درگای خه لو ه ت خانه و مه رقه ده کان بکاته وه و بجیته زیاره تی باوک و سه رباشقه ی ریبازی حه مدوونی.

سلاوی لی کردن و له پیش دا چووہ خزمہ تی سولتانی دنیا و دین و سیمورغی قافی قین حہ زرتہ تی شی حہ مدوون «خودا له رۆژی مه حشہ را سایہی له سہرمان کہم نہ کا»؛ دیسان سلاوی عہرز کردہ وہ و دوا ی فاتیحایہ ک دانیش ت و ناگادار مایہ وہ. له و کاتہ دا بہ ئاماژہ و سہرنجی پر له لوتقی ئہ و زاتہ، بروسکہ یہ ک بہ دلی پیروزی سہرورہم دا ہات و مووچرکیک بہ لہ شی جوان و بون خوش و وہ ک زیبری بی خوشی دا تیپہ ری.

دوا ی ئہ وہ، وہ ک ئہ وہ ی کیشہ کہ ی بو یہ ک لا کرایتہ وہ و بہ ئاکامیکی دیاری کرا و گیشتی، له پریکدا تہ شریفی ہستا و دل گہ شانہ تہ شریفی بہرہ و ژووری حہرہم بردہ وہ.

ئہ و زاتہ «بہ فیدای بم»، ئاماژہ ی فہرمو و ہتا خاتوو گولہ ندام دہفتہ ریک و قہلہ میکی بو بنیرتہ خزمہ تی. خاتوو گولہ ندام دوا ی ئہ وہ ی بہ برپارہ کہ ی ئہ و زاتہ ی زانی، بہ پلہ یہ ک دوویہ ک لہ خہ لیفہ کان و یہ ک دوویہ ک لہ دہرویشہ کانی بانگ کرد و لہ پیشخانہ کہ کوی کردنہ وہ.

دہفتہ ر و قہلہ م، لہ سہر کہ شہ فیکی گہورہ دانران و بہ ریز و حورمہ تہ وہ ناردرانہ خزمہ تی پیشہ وای وشیار سہ یید و سہردار، پیری دہس گیر حہ زرتہ تی شیخ باپیر «بہ سہدہ قہ ی توژی کہوشہ کانی بم».

سہرورہم بہ خہ تی رازا وہ و چاولاوین و مہ بارہ کی خوی، و ہسیہ ت نامہ کہ ی نووسی و ناردیہ دہری. خاتوو گولہ ندام، خہ لیفہ و دہرویش و مریدہ کانی لہ دہوری و ہسیہ ت نامہ کہ کورکدہ وہ؛ تاکوو و ہکوو شایہ د، قامکی پی دا بنین و ئیمزای بکن.

منی هاری گهری هاته ران بیژ، له ترسی ئه وهی له شیرین خهوی نیوه شه ویگدا دوویشکیک به سه ری زمانه وه نه دا، ناویرم ئه وه بگپرمه وه خه لک دوین و هه ژارلاوین سه یید و سه روه رم حه زره تی شیخ بابیر «گیان و رۆحم له بهر پپی دا به گاوگه ردون بی»، له دوای ئه و رووداوه وه ئه وه ندهی دیکه ش که م دوین تر و دووره په ریژتر بوو.

له و سه روده مه دا بوو گه ردوون وا به پیچه وانه سوورا که خوشکی تاقانه و سنه وه ری باغی ئه ولیامان گه روده ی ئه و تارمایی یه ده به ننگ و له عینه بوو. سه روه رم بو به ره ره کانی له گه ل هه موو خه یالات و گومان و دوودلی یه کانی، ته شریفی نازداری چوه چله وه.

هه ر ئه و چله یه بوو، چه رخی گه ری چه پگه ری به دفه ر جاریکی دیکه ش خراب سوورا و په ره پی ده ری ریگه ی ئه ولیا، گولی گول جاړ و سه رباشقه ی ته ریقه تی هه مدوونی، سه روکی خه لکی ئاسایی و خاوه ن دلان، شای نیو گولان و پیری موغان، ئاغا و سه یید و سالار و سه روه رمان له دیوی چله دا گیانی پیروزی تیکه ل به رۆحانه تی مشایه خ و ئه ولیا بۆوه و ته شریفی نازداری دنیای فانیی به جی هیشته و گه شته وه خزمه تی فه خری عالم و چاوی به دیداری ئه ولیا و مشایه خ و پیاوچاکان روون بۆوه؛ دنیای به سه ر ئیمه دا رووخاند و به هه شته ی خوای ئاوه دان کرده وه.

جه نازه ی جوان و بو ن خوش و پاک و بی خه وش ی سه روه رم، هه ر له وی دا له ته نیشتی دوو پیش ره وی شاره زا و چازان حه زره تی شیخ زورار و حه زره تی شی همدوون، به خاک ئه سپی درا؛ جیگه ی

حه سانه وهی ژیر نیسی داری تووبا و گومبهزی بلوور بی و بو خاتری
خه لوته خانه که ی حه زره تی شی حه مدوون قه بریشی پر له نور بی.
کاتی گول گول شه نی چول کرد، شیوه ن و زاری ده ف و ده رویش،
زیکر و هووهوی مرید و باوه رداران له شه قامه کانی شار بهرز بووه.
خه لکیکی زور له پرسه که ی دا تازه یه دار و لئو به بار و دل په ریشان بوون.
به کوچی دوایی نهو زاته پیروز و سه ربه ده ره وهیه، کوستی درویش و
مریدان و ته کیه و نهو بنه ماله به ریژه کهوت؛ کوشکی هومییدی
مسولمانان رما و هیزی نه ژنوی مریدان شکا.
ئاوه ها بوو ته کیه پی نایه وارگه یه کی دیکه ی ته منی پر له شانازی
و مه ز نایه تی خوی.

خودا نهو مه ز نه ماله هه ر راگیرکا و لقی هه ر له ته شقی ناسمان بی.
رؤحی کانگای چاکی و پاکی و ئاکارباشی سه روه رم حه زره تی شیخ باپیر
به به هه شتی به رین شاد بی و ریگه ی پر له ری ره و ریوار بی.
ئه ی شاعیرانی ناودار، ئه ی هه ست یارانی نیو به ده ره وه، ئه ی
هونه رانی به نیوانگ و ئه ی و تاریژانی راویژ خوش، له کوین. ئه وا
سه رگه و ره ی کوری شه وینداران، سه رخوشی باده ی یه زدانی، سه ییدی
به ر و پشت نه تله س، ئه ستوونی شه ریعت، پیر و ده س گیر و دل و
دل سوزی ته ریعت حه زره تی شیخ باپیر «نه گیانی به لکوو سه دان گیانم به
قوربانی» کوچی دوایی فه رمووه. کوا په خشان و وتار و قه سیده و
غه زه ل تان. کوا لاواندنه وه و پی دا هه ل کوتن و شین گپری و چه مه ری تان.

گلوپی رووناک که ره وهی شهوی تاریکی ژین، وینهی بی وینهی شهرم و
حه یا و داوین پاکي، عهتری بون خوشی باغی ئهولیا و ریحانهی بهر
شالی مشایخ گولان خانم «خودا نهینی یه کانی داشاری و دست به
بال یه وه بگری»، بو ئه وهی بتوانی به سهر کهند و کوسپ و گرفته کانی
ته کیه دا زال بی، به پیویستی زانی له بواری ته قوا و خو پاریزی دا، دلی
پیروزی زیاتر ده وله مند و برستی برسیه تی زیاتر به هیز بکا؛ نه زری کرد
ته شریفی بچیتسه چله وه. چله یه کی وا ته نانهت ئاغا و سه روه رم
مه رحوومی هه زره تی شیخ باپیریش «خودا دهره جاتی به رز راگری»،
نه ی گرتبوو.

سه روک مان هه ر له دیوی تاییه تی خو ی دا چله ی ده گرت؛ به لام
چل چرای پاریزگاری و سه رناسی خواناسی هه زره تی گولان خانم
نه زری کردبوو بچی له خه لوه ت خانه که ی هه زره تی شی همدوون و له

په نای مه رقه دی پیروزی جه ددی گه وره و باوکی خوا لی خوش بووی دا چله بگری.

«پاریزگارن له باغات و کانیاوانن.»

من که فریوی نهوس و شهیتانم خوارد و ئیسته ئه سیری سه گی دهروونمم و ههر ره شاو دی له چاوانم، حه دم نیه ئه وه بگریمه وه له لای قیبله وه له پیش دیواری میحرابی مزگه وته که، زه وی یه کی هه شتا نه وه د میتری لی یه. ئه و زه وی یه به زیاره تان ناسراوه. له و زه وی یه دا کیلی چه ندین قه بری بی ناو و نیشان ده بینری. بی گومان ئه و قه بره بی ناو و نیشانه هه ئه و ده رویش و مریدانه و وه سیه تیان کردوه ههر وه ک له ژیان دا سه ریان به و سه یید و سالار و سه روه رانه سپاردوه و هه موو دل خوشی و شانازی یان به وان بووه، با لاشه که شیان له بهر پیی مه رقه دی ئه و باوکه پیرو زانه دا بی؛ به مردو ویش با ههر له خزمه تیان دا بن.

رۆژیک ئاپوره یه ک به جه نازه یه که وه روویان کرده ته کیه؛ جه نازه که یان له زیاره تان له بهر پیی ئه و سه یید و سه ردار و سه رۆکانه دا ناشت. جه نازه ی وه ستا خه سره و بوو؛ له کرماشانه وه هینابوویانه وه بو ته کیه. خودا لی خوش بی و جه زای به خیری بداته وه. خه لکه که گپرایانه وه له کرماشان جه نازه که یان هه تا گۆرستانیش بردوه، به لام یه کیک له کوره کانی وه ستا به گریانه وه هاواری لی بهرز بوته وه و کوتوو یه تی با خودا گیری باو کم نه بین. ئه و وه سیه تی کردوه بی به ینه وه بو ته کیه ی حه زره تی شی حه م دوون. وه ستا خه سره و ته نانه ت له وه سیه ته که ی دا نووسی بووی قه بری خوم دیاری کردوه و ئه گه به

وهسیه ته کهم نه کهن خوداگیر و مشکلو زمه م بن؛ لهو دنیا له ژیر سیبهری نالای ره سووله لالا به روکتان ده گرم و له لای سه روکم حه زره تی شیخ باپیر شکاتان لی ده کهم.

جه نازه کهی وه ستیان له زیاره تان له نزیکی دیوه کهی حه زره تی شی حه مدوون و له ته نیشته نه خش و نیگاره کانی خوئی، له نیو قه بریکی که پیشتر ساز و ئاماده کرا بوو ناشت. وه ستا خه سره و دوای ئه وهی ته کهی بهو شیوازه ی ئیستا داناوه، رویشته وه بو کرماشان. هه موو سالیکی چه ندین جار ده گه راوه و به خزمه تی حه زره تی شیخ باپیر «خودا دوژمنانی ترؤ بکا» ده گه یشته.

جاریکیان له نیو زیاره تان گه را گه را له بهینی دوو قه بردا، نزیک دیوه کهی حه زره تی شی حه مدوون، جیگایه کی بو خوئی دی یه وه. خه لیفه مه لاعه لی بانگ کرد و بر دیه سهر جیگاکه و نیشانی دا. ده سته و داویتی بوو و لیبی پاراوه، کوتی بو ئه وهی لهو زاته زور دوور نه بی، نیوانی ئه و دوو قه بره، بریک زوره. خوداش هه ل ناگری ئه و زه وی یه هه ر وا بی که لک بمینتته وه. ئه گه ر قه بره لکه نیکی لی زان و وریا هه لی که نی، له بهینی ئه و دوو قه بره دا جیگای قه بریکی دیکه ده بیتته وه. خه لیفه مه لاعه لی کوتی جا وه ستا، بلئی ئه و بهینه جیگای قه بریکی دیکه ی لی بیتته وه. وه ستا کوتی ئه ری، بریک به وردی و به جوانی قه راغه کانی بتاشن. جیگای خوّم ده که مه وه؛ من باریکم. خه لیفه مه لاعه لی پیکه نی و کوتی جا مه گه ر ئه وده م پاچه که بدهینه ده سته خوّت. وه ستا له ریوه به زهینی دا هات بو چی هه ر ئیستا ده ست نه داته پاچیک و بو خوئی هه لی نه که نی.

وهستا قوئی هه لمالی و له گهل دوو سی یه ک له دهرویشه کان قه بریکی زور ریک و پیک و له بار و باریکیان هه لکه ند.

جودا له و قه برانه، له هه وشه ی مزگه وته که له ته نیشته راستی میحرا به که وه، کو تایی سیمانی هه وشه که ده گاته سه ره تایی زیاره تان. زیاره تان چیان له ویوه ئیدی ده بی نژیکی شه ست میتریک به پی پی ته تی به ره و پیری مه رقه ده کان بچن. له و سه ری زه وی یه که وه دیو یکی چکو له ی کاگلی بی رۆچنه و ده لاقه و په نجه ره، جیی راز و نیاز و فه خر و شانازی هه موانه. گژ و گیا له سه برانه که ی شین بوونه وه و بن گو یسوانه کانی پرن له هیلانه چوله که. نه و دیوه به روو سی قفلی قایم داخراوه. نه و دیوه زوربه ی نیاز و داخوازی و ئاوات و ئاره زووه کانی خه لکی ناوچه ی تی دا هه شار دراوه. هه موو ده زانن نه و دیوه «تۆز و خوله که ی کله ی چاوانم» خه لوه ت خانه ی سه رباشقه ی رپیازی هه مدوونی هه زره تی مه ولانا شی هه مدوونی گه و ره بووه. نه و دیوه سام و هه یبه ت و پیروزی یه کی تایبه تی هه یه. پی شه وای مه زن و ناودار هه زره تی شی هه مدوون، سالی دوو سی جار ته شریفی ئازیزی له و خه لوه ت خانه یه دا چله ی گرتووه؛ دواییش له سه ر وه سیه تی خوئی، ته رمی بۆن خووش و پیروزیان له وی دا به خاک سپاردووه. دوو مه رقه دی دیکه شی له په ناوه یه؛ یه کیان هی ئاغا و سه روه رم په نای بی که سان و سه ییدی سه ردار هه زره تی شیخ باپیره و نه وی دیکه شیان هی دالده ی غه ربیان و لی قه و ماوان مه رقه دی هه زره تی شیخ زوراره. هه رکام له هه زره تی شیخ زورار و هه زره تی شیخ باپیریش له کاتی خوئی دا

وه سیه تیان کردووه له خزمه تی حه زره تی شی حه مدوون و له په نای گلکۆکه ی ئه وه وه بنیژرین.

ته نیا به شیک که له زمانه ی وه ستا خه سره ودا نۆی نه کراوه و دهستی لئ نه درا، ئه و دیوه پیروزه بوو. زیاره ت چیان چوار شه ممانه نه بی، ریگه نادرین بچنه ژووری. زیاره ت چی له دوور و نزیکه وه دین و له دهره وه، به ردی چکۆله چکۆله ده نین به دیواره کانی یه وه و چل دانه ده گرنه وه. نیازی دل یان ته نیا له لای ئه و مشایه خه ده درکینن و به ختیان تاقی ده که نه وه. ئه وه نده نه زر و نیاز گیراوه ته وه و ئه وه نده نهینی دل له لای ئه و جی راز و نیازانه حه شار دراوه و ئه وه نده به رد به رووکاری دیواره کانی ده ری ئه و دیوه نه راوه، هه موو رووکاری ده ری، تا ده ست ده ی گاتی، کون کون بووه. هه ر کوئیک و هه ر به ردیک ده یان و بگره سه دان نه زر و نیازی ئه م و ئه ویان له دل دایه.

ئه و دیوه، مه کۆی دل و بیژی خه لک و حه شارگه ی نهینی یه کانی چه ندین سه ده ی مرید و ده رویشانه؛ خودا بی پاریزی.

چوار شه ممانه زیاره ت چیان، خه نی له خو یان، پیش ئه وه ی بچنه ژووری، به ردیک هه ل ده گرن و نهینی و نیازی دلی خو یان به به رده که دا فوو ده که ن و به رده که به کوئیکه وه ده سوون. دوایی که چوونه ژووری، هه تا نزیک گلکۆکه ی سه روهرمان حه زره تی شیخ باپیر و هه رناسوورین. به نۆره، به خزمه تی هه ر سی مه رقه ده که ده گهن و ته مای دل و داخوازی یه کان یان له خزمه تیان دا باس ده که ن؛ له به ریان ده پارینه وه تا کوو نه زر و نیازی دل یان وه دی بی. له وه ختی گه رانه وه دا پشت له گلکۆکان ناکه ن و پشتا و پشت ده گه رینه وه ده ری.

ئیره، سه رمه رقه دی هه لوی سه ربالی سو فیان و پیاو چا کانه، واوه یلا بو
ئهو که سه ی باسی ئه وه بکا که هه تاوی دره وشاوه ی ته کیه، وه ختیک
چووه ژووری، به دم گریانه وه، له پیش دا چووه خزمه تی مه رقه دی
مه باره کی باوکی و خو ی دا به سه ر گلکو که ی دا و سلاوی عه زر کرد.
دوایی به حورمه ته وه دانیش ت و ماوه یه کی کورت ئاگادار ماوه. باوکی
خوشه ویستی له باغیکی دل رفین و چاولاوین و له ش حه سین دا هاته
پیش چاوی، له ژیر داریک دا پالی دابووه و رووباریکی هه نگوینیش به
به ر ده می دا تیده په ری؛ ئه وی خودا حه ز بکا له به ر ده ستی دا بوو.
چه ندین حوری چاو به له کی مه مک قوتی تازه پی گه یش تووش به دور و
لای دا ده هاتن و ده چوون. گولان خانم عه ززی کرد له ده ورت گه رییم
په نام بو هیناوی. سه روهرم به قامکه کانی ئامازه ی فه رموو جاری بچیته
زیاره تی حه زره تی شیخ زورار.

کوی پاک و مرو فایه تی حه زره تی گولان خانم ته شریفی هه ستا و
چووه خزمه تی په نا و پشتیوانی هه ژاران حه زره تی شیخ زورار و به
گریانه وه سلاوی عه زر کرد و له ته نیش ت گلکو پیروزه که ی دانیش ت و
ئاگادار مایه وه. گولان خانم، باپیری به ریژی هاته پیش چاو، ته شریفی
نازدار ی له باغیکی زور دل رفین دا له ژیر داریک، له سه ر ته ختیک
دره وشاوه پالی دابووه و له عه یش و نو ش دا بوو. نه تینی تاو ده بینئ و
نه سه رما ده چیژی؛ ئه وی خوا حه ز بکا و ئه وی خوشی دنیا بوو له به ر
ده ستی دا بوو. گولان خانم به گریانه وه عه ززی کرد به سه ده قه ت بم،
سه رنجیک به ره و ده روونی ره شم راکیشه و گرفتم بره وینه. سه رووک و

باوکی ههموان هه زره تی شیخ زورار ئاماژهی فه رموو جاری بچیتیه زیاره تی ریبه ر و ری زان و سه روه ر و سه رداری ته ریه تی همدوونی.

مانگی گهش و رووناکی ده ر هه زره تی گولان خانم به کویرایی چاوی دوژمن، ههستا و به ریژه وه چووه زیاره تی کاکه شانی نور و چاکی هه زره تی شی همدوون و به ئه ده به وه سلاوی عه رز کرد. پاشان له ته نیشته گلکۆکه ی دانیشته و ئاگادار مایه وه. دوای ماوه یه ک ئه و زاته هاته پیش چاوی؛ له گومبه زیکی بلوورین دا له ژیر سیبه ری داری تووبا به جولانی کردن ته شریفی ده هاته و ده چوو. سیبه ری سه رلقی داره کانی دیکهش به سه ری دا شو ر ببوونه وه و میوه کان یان بو خو یان ده هاتنه نیو زاری نازداریه وه. ئیتر له زاری دا خو شی و تام و چیژیان ده تانه وه و هیچ پنیوست به جاوین و قووت دان نه بوو. خو شی و خو اردن و شیر و مه ی و هه نگوینی وای له بهر ده ست دا بوو قهت هه یچ لیویک نه ی چه شتووه و هه یچ چاویک نه ی دیوه. خو شه ویستی شیخانی همدوونی، یادگاری سه یید و سه روه رمان گولان خانم عه رزی کرد قوربان له ده وری شان و شه وکه ته گه رییم په نام بو هیناوی، تکایه سه رنجیک له م نه وه تاوان باره ی خو ت بده و ده روونی چه په لم بو مشت و مال بده. مه گه ر به سه رنجیکی گیان گه شینی تو دلّم ئوخزنی بیستی و ئارام بيمه وه. ئه و زاته به سام و له کارزان و مه باره که چاوی به به زه بی تی بری. گولان خانم «خودا بی پاریزی و پی مان ره وا بیینی» خو ی بو را نه گیرا و خو ی به سه ر گلکۆکه ی هه زره تی شی همدوون دا. گله شی داره که ی - که زور له میژ بوو تاوی وی نه که وتبوو- له سه ر و چاوی هه ل سوو و گریا و پاراوه.

من ناویرم بلیم گرفتگی جگه رگوشه‌ی شیخانی حه مدوونی زورتر ئه و تارماییه یه پیسه بوو. هه میشه وهک تاوان و گوناهیکی گه وره له زهینی خوئی دا دهی هینا و دهی برد. به لام له و دیوه چکوله‌دا، نیگای قورسی حه زرتی شی حه مدوون ئه و نه‌دهی دیکه‌ش قورساییه ده‌خسته سه‌رشانی و رووی نه‌بوو سه‌ر هه‌لینی. له و کاته‌دا به دل ئاواتی ده‌خواست ته‌رکی دیوه‌که زار بکاته‌وه و هه‌لی لووشی، عاسمان زاری بو بکاته‌وه و هه‌لی کیشی، یان بیته دلویک و له و گله شی‌داره بنیشی. وه‌ختیک هه‌رد زاری نه‌کرده‌وه و هه‌لی نه‌لووشی و عاسمان هه‌لی نه‌کیشا و نه‌بووه دلویک و له گلکو نه‌نیشته، نه‌وسی خوئی داپلۆخی و له شهرم و خه‌جاله‌تی‌دا وه‌ک گونا‌ح‌کاریکی ده‌روون‌ره‌ش و تاوان‌باریکی مل‌که‌چ و په‌شیمان، ته‌نیا ده‌نووزاوه و ده‌کرووزاوه؛ تاکوو به‌ر شه‌فاعه‌تی پیغه‌مبه‌ر و تکا و سه‌رنجی باب و باپیرانی بکه‌وی.

به پیی ئاموژگاری و ده‌رسه تایه‌تی‌به‌کانی باوکی خو‌شه‌ویستی، شه‌یتان له ده‌روه‌ی ئینسان دایه، هه‌تا نه‌وسی پیسی ئه‌مماره ریگه بو شه‌یتان خو‌ش نه‌کا و بوئی نه‌بیته که‌یخودا و پیشی نه‌که‌وی، شه‌یتان ناتوانی ده‌رفه‌ت له که‌س بیئی و ناتوانی هه‌ناوی که‌س بکاته شه‌یتان‌بازاری خوئی. شه‌یتان به یارمه‌تی نه‌فسی ئه‌مماره‌وه له هه‌ناوی که‌سیک‌دا هیلانه چی ده‌کا و ورده ورده داگیری ده‌کا.

گلینه‌ی چاوی ته‌ریقه‌تی حه‌مدوونی به‌ریژ گولان‌خانم، کاتیک به‌و ئاموژگاری‌یا‌نه‌دا ده‌چووه، ده‌هاته‌وه بی‌ری که‌ ده‌بی نه‌وسی خوئی پاریزی. ئه‌و تارمایی‌یه‌ش هه‌ر چی بی، سه‌رچاوه‌که‌ی ده‌گه‌ریته‌وه بو که‌مه‌ترخه‌می خوئی سه‌باره‌ت به نه‌وسی. ئه‌گه‌ر ئینسان چرکه‌یه‌ک، ته‌نیا

چاو ترووکانیک، چاو له خوئی خافل بکات و ئاگاداری خوئی نه بی، شهیتان هه لی بو دهره خسی و نهوسی ئه مماره ده کاته داردهستی خوئی و وه پیش خوئی ده دا، تاکوو هه موو که لین و کولینه کانی دهروونی نیشان بدا. بهو جوړه یه شهیتان دهره تی بو هه ل ده که وی و کلکی له گه ل نهوسی ئه مماره تیک ده هالینی. ورده ورده عه قلیش له کار ده خه ن و په نا بو خودا ئه و که سه به مه رده دی خراپه ده به ن و دهروونی ده که نه مه یدانى رېمازین و ته راتینی خو یان و ئه وی پینان خو ش بی پی ده که ن.

ئه ی سه رگه له ی گه رو ل و دهر کراوان، تو حه دت نیه باسی نهینی یه کانی شه یدا ی باره گای یه زدانی و په یمان را گره که ی حه زره تی شیخ با پیر بکه ی و بلینی خودا نه بی که س نه ی ده دی و که س ئاگاداری ئه وه نه بوو که دوای سلوا دانه وه ی نو یژیکی دوو رکاتی، له حاند خوئی راده کشا و ده ستیکی دهنه ژیر سه ری و خوئی کوشمه له و چاوی کز ده کرد و به دم ئه سته غفیره للاوه خه وی لی ده که وت. هه موو جار یک له سه عات دوا زده ی شه و به وللاوه وه خه به ر ده هات و هه ل ده ستا؛ ده چوو ده س نو یژی تازه ده کرده وه و هه تا مه لایانگ دانی به یانی، شه ونو یژی ده خو یند.

ئیواره ی هه وه ل وه ختیکی له مدبه قه وه مه جو عمه یه کی پر له خوارده مه نی یان بو ئه و زاته پیرو زه یه رازانده وه، یه کیک له کلفه ته کان بو ی برده به ر درگای دیوه که ی حه زره تی شی حه مدوون. دیویکی کاگلی سی له چوار، بالاپیاویک به رزایی و ئه م دیواو دیو ماله سواغ دراوه؛ به بی ئه وه ی هیچ ره فحه و تاقه و سه کویه ک یان ده لاقه و دهر بیجه یه کی بو دانرابی، له دووسى درزی چکوله ی درگاکه وه نه بی - ئه ویش به

ئەندازەى سەرى دەرزى يەك - رۈوناكايى دەرى نايىنرى. تەنيا چرايەكى چكۆلەى تى داىە. زورجار لە ژورەوہ بوخوى پشتى درگا قاوہى يەكەى دەخست و ئىواران نەبوايە - ئەويش ئەو كلفەتە بە حال و دووبەلا و تەنيا بە ئەندازەى ئەوہى دەورى يەكى چكۆلەى مەلامىنى تىوہ چى و تىوہ نە چى - كەس نەى دەكردەوہ.

جار جار خاتوو گولەندام دەچوو سەرى دەدا. داواى لى دەكرد تەشريفى بيتە دەرى و روحمىك بە خوى بك. بەلام گولان خانم بو ئەوہى چلە نەشكىنى، لىوى نەدەبزوا و هيچى نەدەكوت.

ئىوارەى ھەوہل، ئەو كلفەتە سى تەقەى بە ئەسپايى لە درگاكە ھەستاند و درگا چركەيەكى لى ھات. ويستى بە مەجوعمە كەوہ برواتە ژوررى، بەلام مەجوعمەى لى وەرگىرا و درگا پىوہ دراوہ. كلفەتە كە بە سەرسوورمانەوہ لە بەر درگا كە راوہستا. داواى چەند ساتىك درگا كە - وەك ئەوہى نىوہ شەوانە بە سەرما و پىكبى و دەنگىكى لى بى - قرچەيەكى لى ھات. داواى ئەو قرچەيە مەجوعمە پشت درگا خرا و درگا بەسراوہ. ئەو كلفەتە بە ھەر شتىك دا بى، زانى لەوہ بەولاوہ ھەتا چل شەو، ئىواران تەنيا سى چوار دەنكە خورما و ئاوخورى يەك ئاو، لە سەر دەورى يەكى مەلامىنى چكۆلە دابنى و بچى بە حال و دووبەلا چركەيەك لە درگا كە بىنى و ھىواش لەو دىوى درگا كەى دانى. ئىدى نە ئەو و نە كەس كارى نەبى.

بىژگە لە خودا ھىچ كەسىك ئاگاي لەوہ نەبوو چرا و گلۆپى بەزمى راستان، ھەتاوى رووناكى بەخشى ژيان ھەزرەتى گولان خانم لەو دىوہ چكۆلە و تاريكەدا كە تەنيا لەتە بەرپەيەكى رەق و تەقى چكۆلەى تى دا

بوو، ده میتری جاوی سپی - که دیاری یه کییک له مریده کان بوو له حه جهوه بوی هینا بوو - توند له خوی ده هالاند و جار جار له ترس و خوئی جه هه نهم و جار جاریش له خوئی به هه شت و خو شه ویستی باوک و باپیرانی گه وره ی، ده لالاوه و ده پاراوه و زیگری ده کرد. تاکوو هه موو نازای له شی له گه له هه موو بوون دا یه ک بگری و تیکه لالاو بیته وه.

ئه وه ختانه ی خو ف و ترس هه موو گیانی ده تهنی، ده چووه قوژبنی خوارووی دیوه که و به هه ر دوو ده ست به توندی کاسه سه ری خو ی ده کوشی و چه نه ی له سه ر ره قایی ئه ژنوکانی داده گرت و هه ر دوو چاوی به توندی ده قوو چاند، ئه وه نده ی ده ی توانی خو ی له و قوژبنه ته نگه دا ده په ستاوت. خو ی ویک دینا و چکوله و چکوله تر ده بووه. بی ئه ژمار جار ده لالاوه، ده نووزاوه و توبه ی ده کرد.

ئه وه ده مانه ی ترووسکه ی به زه بی و خو شه ویستی له دلای دا ده گه را، هه ل ده ستا و ئه وه نده ی ده ی توانی باوه شی به ره و حه وا ده کرده وه، چاوی به هیمنی له سه ر یه ک داده نا و هیچ قوژبن و چوارچیوه و دیواریک نه ی ده توانی بیته ری گر و له مپه ری و له ئاسمان دا بالی ده گرت. ههستی ده کرد له بوونیکه مه زن دا ده تویته وه و هیواش هیواش ئوقره ی ده گرت و فرمیسک به چاوی دا ده هاتنه خوار. بی برانه وه جار شوکری ده کرد و ده پاراوه.

زور جاریش نویژیکی وه های داده به ست - به تایبهت به هو ی دریژ کردنه وه ی سوژده کانی په وه - بو خوئی به زه حمهت وه بییری ده هاته وه که ی دهستی پی کردووه. له وه ختی سوژده دا، خوینی هه موو له شی به ره و سه ر و چاوی نخوون ده بووه. ههستی ده کرد هه موو له شی تیکه تیکه

دهبیته خوین و تکه تکه به نیو ره گه کانی دا به شان و ملی دا دیته خواری؛ له سهر و چاوی دا کو دهبیته وه و دهبیته دهلمه خوین. سهر و چاوی سوور ههله ده گهرا و دهماره کانی توند و قورس ده بوون. ئه و گرانی و قورساییه نامویه برستی لی ده بری و هه موو گیانی له ئاره قهیه کی ساردا ده خووسا و له حاند خوئی به لادا ده هات. هه تا چه ندین سه عات، وه خو نه ده هاته وه.

« بنازم بهم ته جه لایه، چ خورشید و بلووریکه.»

بیست رۆزی هه وهل، زۆربه ی هه ره زۆری وه ختی به پیت و به ره که تی، له نویتدا تیپه ر ده بوو. ئیواران کاتیک ئه و کلفه ته ده وری به مه لامینه چکۆله که ی بو ده خسته ئه م دیوی درگاکه، نه ی ده زانی ئه گه ر توژیکی دیکه زیاتر درگاکه بکاته وه له گیانی ئه و زاته پیروژه یه ده گیرئ. به هه ر جوړیک بوایه، دهستی ده برد ده نکه خورماکانی ههله ده گرت و ده ی خسته ده میه وه و قومیکی له ئاوه که ده خواری ده وه. کلفه ته که دوا ی ماوه یه کی کورت ده وری به که ی ده کیشاوه و درگای پیوه ده داوه.

من حه دی ئه وه م نیه بلیم له بیست رۆزی دوا یی دا، زور ده ترسا له وه ی که بکه ویته حه یزه وه و مه جبوور بی چله بشکینی؛ به لام له سای هه ناسه و به ره که تی گلکۆی ئه و سه ردار و سولتان و سهروه رانه، ماوه ی حه یزه که ی وه دوا که وت. شوکر بو خودا و سه رنجی به به زه یی ئه ولیا، نموونه ی رووپاکی و ده روون پاکی و نمووده ی رووسووری و له پیسیه تی به دووری، گیانی پاک و پیروزی بی نویت نه بوو. له و ماوه یه دا وه ها سست و بی هیز و لاواز ببوو که ته نیا روو به قیبله و نزیک به

درگاکه، له سهر شانی راستی راده کشا و نیوی خودای به دل دا دهات و بهس.

خاتوو گوله ندام هموو شهویک ده چوو بهر درگاکه، هه تا درهنگانیک لیی ده پاراوه و خووی به قوربان و سه ده قهه ده کرد، به لام هیچ ولامیک نه بوو.

ئیواران چه ند ده نکه خورما و قومه ئاویکی ده خوارد. دلی پر بوو له یادی خودا؛ جیی هیچ شتیکی دیکه نه ده بووه. هاو مه نزللی چاکان و راستان بوو؛ قسه ی له گه ل کهس نه کرد و نه چوو ده ری، ته نیا بو دهس نویتز و قه زای حاجه ت نه بوایه؛ ئه ویش جاری وابوو شهو و روژیک، جاریک ته شریفی ده چوو دهس نویتزی تازه ده کرده وه. بو ئه وه ی کهس نه ی بینی، زورتر به ری به یانان پیش نویتزی به یانی ده چوو ده ری.

کاتیک گلویی رووناک که ره وه ی شهوی تاریکی ژین، نمونه ی بی وینه ی شهرم و حه یا و دین، په پوله ی سووتاوی ئه وینی خودایی، خاوین و پاک داوین و بی وینه، گه وه ری ده ریای زانست و پاریتزگاری، چرای زانیاری، ریحانه ی بوخوشی بیستانی ئاموژگاری، به سه به رزی و به سه رکه و تووی، له چله هاته ده ری، دار و به ردی ته کیه گه زگه ز بالای کرد. زیگری ده ف و دهنگی زیگر به رز بووه و شیعر و گازه ی ده رویشانه خویند رایه وه. بو یه که م جار به ئیزن و ئامازه ی پیروزی گولان خانم «خودا شان و شهوکه تی بپاریتزی» ده رویشه کان گهرم بوون و جهزم بوون و حال گرتنی، دنیا که وته جوش و خروش.

ئه ی سه گی پی سووتاوی کلک قرتاو، ئه ی قشقه ره دم به هاوار و دهنگ ناخوشه که، ئه وه شه تلی دهستی سولتانی عارفانه. ئه وه په روه ده ی

دهستی چه زره تی شیخی سهرده مه. ئه وه به ره می ریازت کیشان و برست هینان و ئاگادار مانه وه یه. ئه وه شیله و ئاکامی به ربیره کانئیه کی بی و چانه له گه له نهوس و هه وهس و شهیتانی ترۆکراو. جا چۆن ئیوه په دهی شهرم و حه یا ده درن و ده روانه ئه و شتانه ی که نابئ ببینن و باسی ئه و شتانه ده که ن که نابئ لئی بدوین. گوئ تان که ر بکن و چاوتان بقووچینن و دم تان بدروون. مه چنه ریزی له ری لاده ران و مه بنه ناهه قی کار و ئه وه مه گیر نه وه که تارمایی شهیتان بردووی بیژووی به چکه سه گی پیس و گلاو، هه ر دوو حه وتوو بوو، هاته وه جه سته ی گوئی داوین پاکی ته ر یقه تی حه مدوونی.

به داخه وه خۆی پی رانه گیرا و دایکی دیتی له پرپیک دا به هیلنج دان و گریانه وه خۆی کرده وه به حه مامه که دا و دوای ئه وه، نه خۆش که وته وه.

لهو ماوه‌یه‌دا که سه‌روه‌رم ریبه‌ری راسته‌قینه‌ی ته‌ریقه‌تی چه‌مدوونی
کوچی دواپی کردبوو، به پیی یه کیک له خاله‌کانی وه‌سیه‌ت‌نامه‌که،
هه‌تاوی گه‌ش و دره‌وشاوه، گه‌وه‌ه‌ری ده‌ریای داوین پاکی، چرای
زانباری و رووپاکی، ریخانه‌ی بو‌ن‌خوشی بیستانی له خوا ترساوان، له
برسیه‌تی‌دا سه‌برگر، له تونیه‌تی خو‌راگر چه‌زره‌تی گولان‌خانم
په‌یمان‌راگر و جی‌نشینی نه‌و‌زاته‌بوو. به‌لام به‌هوی که‌مه‌زموونی و
ته‌مه‌نی که‌مه‌وه و هه‌ر وه‌ها نه‌خوشی‌یه‌کی که‌زوو زوو ئاوقای رۆح و
گیانی پیروزی‌ده‌بوو، ده‌رفه‌تی راگه‌یشتن به‌هه‌موو کاره‌کانی نه‌بوو.

دایکی توانی به‌هه‌موو ده‌رویش و مریده‌کانی بسه‌لمینی نه‌وه
خوشه‌ویستی دل‌ی پیاوچاکان و سولتانی گوشه‌گیران و یادگاری یار،
گولان‌خانمه‌ته‌کیه‌هه‌ل‌ده‌سوورپینی و جی‌گری راسته‌قینه‌ی باوکی‌یه‌تی.
به‌هه‌موویانی سه‌لماند چه‌زره‌تی شیخ‌باپیر «خودا سور و نهینی‌یه‌کانی

خوی و بنه ماله‌ی پیروزی بشاریته‌وه» له هه‌موو ژییانی دا و تهنانهت له سه‌اله‌کانی کۆتایی ته‌مه‌نی پر پیت و به‌ره‌که‌تی، له‌وپه‌رپی که‌م قسه‌یی و بی‌ده‌نگی دا، بۆ هه‌موو خه‌لک، سه‌رچاوه‌ی خیر و به‌ره‌که‌ت بووه.

خاتوو گۆله‌ندام فی‌ری کردن ئه‌و زاته تهنانهت به‌مردووییش ئۆمه‌تی دل‌سارد و بی‌به‌ش نه‌کردوو. جودا له‌وه‌ی هه‌تاویکی به‌پیت و به‌ره‌که‌تی وه‌کوو گۆلان‌خانمی له‌دوای خوی به‌جی هیشتوو، بۆ خوی هه‌ر به‌له‌ش نه‌ماوه و رۆحانه‌تی دایمه‌له‌و ده‌ور و به‌ره‌یه و ئاگای له‌هه‌موو شتیکی هه‌یه و به‌هیما پیروزه‌کانی له‌لایه‌ن هه‌زره‌تی گۆلان‌خانمه‌وه ته‌کیه به‌ریوه ده‌با.

خاتوو گۆله‌ندام کاریکی وای کرد هه‌ر تاویکی سه‌رنجی تاقمیک له‌مسولمانان به‌جوړیک بۆ لای ته‌کیه‌وه رابکیشری و نه‌یه‌لی ته‌کیه و به‌تایبه‌ت ته‌ریقه‌تی مه‌زنی هه‌مدوونی، دوای فه‌وتی سه‌یید و سه‌رۆک‌مان، خودا به‌و رۆژه‌نه‌کا، له‌بیر بچیته‌وه؛ ئه‌و ئالا سه‌وز و پیروزه‌ی هه‌روا شه‌کاوه راگرت.

دوژمنانی کویر و کوتر بن که‌ پییان‌وابی هه‌زره‌تی گۆلان‌خانم توانایی به‌ریوه‌بردنی ته‌کیه‌ی نیه. رۆژ نه‌بوو چه‌ندین که‌س نه‌یه‌نه ته‌کیه و داری مشت‌ومال یان داری هه‌دیان لی نه‌دری؛ رۆژ نه‌بوو چه‌ندین که‌س نه‌یه‌ن بۆ متفه‌رک و نووشته و دوعا؛ چوار شه‌ممانه چل‌دانه‌گرتنه‌وه وه‌به‌ر نه‌ده‌که‌وت و ری‌ی ری‌دار نه‌بوو. له‌سای سه‌ری هه‌زره‌تی گۆلان‌خانمه‌وه هوجره‌کان له‌جاران زیاتر هات‌وچوی تی‌دا ده‌کرا و پر‌بوون له‌فه‌قی و مه‌لا و خه‌لیفه و پیاوه ته‌ریکه‌کان. هه‌موو

خویان به پهیمان راگری حه زره تی شیخ باپیر سپاردبوو؛ ته کیه رۆژ له گهـل رۆژ ئاوهـدان تر و رۆژ له گهـل رۆژ له ههـلکشان و پیشکهـوتن دا بوو.

خاتوو گولهـندام سهـرنجی ژنانی هیوا براو له نیعمهـتی زگ و زا و سهـرنجی ژنانی زگ پر و حامیلهـشی بو لای گلکو پیرۆزه که ی ئهـو زاته راکیشا. ئهـوان دهـیان توانی له رۆژیکی جودا له چوارشهـممه، بچنه سهـر مهـرقهـدی مهـزن و ناوداری و باوهـش به کیلی لای لاقی دا بکهـن. خاتوو گولهـندام ههـوهـل جار راستهـوخو دهـستی له سهـر کیلی لای لاقی یهـوه دانا و به ئهـرخهـیانی یهـکی وهـهاوه کوتی ئهـوه یانه ژنان دهـبی باوهـشی پیـدا بکهـن؛ ههـموو زانی یان سوـرپکی گهـوره لهـو قسهـیه دایه و خاتوو گولهـندام له خووه و نالی. ئهـو قسهـیه ی به جوـرپک راگهـیاند، ههـموو سهـرنج یان بو کیلی لای سهـریشیه وه راکیشری. سوـبجانهـللا، دهـبی ئهـویش یان چ نیاز و پیوستی یهـکی گرینگی دیکه ی ئومهـتی له خوگر تیی.

خاتوو گولهـندام کوتی ههـرکهـس کهـوته بهـر بهـزه یی خودا و باوهـشی گهـیشهـوه، به دلنایی یهـوه ئهـرخهـیان بی، زگ و زا دهـکا و ئهـگهـر هاتوو که سیـکیش باوهـشی نهـگهـیشهـوه، دیسان باوهـشی پیـدا بکاتهـوه؛ ههـتا سیـ جار. ئهـگهـر ههـر باوهـشی نهـگهـیشهـوه، دهـبی رازی بی به رهـزای خودا.

خاتوو گولهـندام شیوازی دروستی باوهـش پیـدا کردنه که ی نیشانی ژنان دا. کوتی دهـبی رۆژیکی جودا له چوارشهـممانه بینه سهـر ئهـو گلکو یه و سیـ جار سوـوره تی مهـباره که ی کهـوسهـر، له دلی خویان دا بخوینن و به شان و ملیان دا فووی بکهـن. دوایی ئهـوهـنده ی دهـتوانن دهـستی یان ئاواله بکهـنه وه و سیـ جار باوهـش بو کیله که بگرنه وه. کوتی ئهـوان دلنیا بن ههـر ژنیک بهـوجوره زگی پر بی، وهختی مندال بوون،

ئیش و ئازاریکی کهم تر ده بینی و زووتر لی ده بیته وه. ههروه ها کوتی ژنانی زگ پر، بو ئه وهی زووتر لی بینه وه، ده توانن سی جار باوهش به و کیله دا بکه ن.

له هه موو ئه و کارانه دا خاتوو گوله ندام، یان له زمانی جی داری ته ریه تی هه مدوونی هه زره تی گولان خانمه وه ده دو، یان دهی کوت ئه وه یان هیما ی پرشنگ داری سهروه رمان هه زره تی شیخ باپیره. ئه و شی ره ژنه له خورا هیچ کاریکی نه ده کرد و هاوسه ر بوونی سهروه رم شویتنیکی گه وهی له سه ر دانابوو. به شیوه یه ک که هه موو خه لیفه کانیش ئه و کارانه ی ئه ویان په سند ده کرد و ته نانته که سیکی پوخته و دل به سته ی وه ک خه لیفه مه لاعه لی چاو له ده سته ی خاتوو گوله ندام بوو.

له مزگه وت له حاند میحرابه که وه له و سه ر بو ئه و سه ر، په رده یه کی دریتیان هه ل واسیوو. هه موو ئه و کوپ و مه جلیسانه ی خاتوو گوله ندام و شه نگه داری شوخی عیرفان هه زره تی گولان خانم بهش داری یان تی دا ده کرد، ژنان ده چوونه ئه و دیوی په رده که وه؛ هه تا پیش به قسه و باسی دل پووچه لان و چاونه زیرانی ئه و بنه ماله یه بگیری و نه خشه ی پیسی نه فس و شه یتانیش پووچه ل بکریته وه.

خاتوو گوله ندام بوی باس کردن ژنیک که بو یه کهم جار باوهشی ناگاته وه، رۆحانه تی سهروه رمان هه زره تی شیخ باپیر «یا ره بی حه شرم له ژیرییی ئه ودا بکری» له تاوان ئوقره ی لی هه ل ده گیری و وه ک کوتره باریکه به سه ر ته کیه و مزگه وته که دا دیت و ده چی. به بی ئه وهی ژنه که بو خوی هه ست بکا، رۆحانه تی ئه و زاته به یارمه تی یه وه دی تاکوو هیچ نه بی نووکی قامکه کانی له یه ک بخشین و هیچ ژنیک به

دل شکاوی یه وه نه گه ریتسه وه و هیوا له دل یان دا - قسه که هی خاتوو گوله ندام ته واو نه بوو سه رنجی خه لک به ره و کوتره باریکه هه ل فری. له وه کاته وه، کوتره باریکه له زهین یان دا بوو به بالنده یه کی پیروژ.

دوای ئه وهی رویشته وه بو مالی، خواردنی گوشتی کوتره باریکه حه رام کرا و هیچ کهس ته نانه ت منداله کانیش له بهر ریژ بو رۇحانه تی ئه و زاته، نه یان ده ویرا بهردیان تی بگرن بیان گرن یان جوو چکه کان یان نازار بدن. هه ربویه کوتره باریکه کان - به ئه رخه یانی یه وه - له بهر هه یوانی زور بهی ماله کان، هینلانه یان چی کرد.

من حه دم نیه بلیم خاتوو گوله ندام کاریکی وای کرد رۇحانه تی ئه و زاته «خودا به ره و به ریپازی بدا» له و په ری بی ده نگی دا وه ک کوتره باریکه به دلنایی یه وه هه میسه له ته کیه و له دلی ده رویش و مریده کان دا هات و چوی بی و به جی یان نه هیللی و چاوه دیریان بی؛ خودا ری نویتی داماوانه.

به هوئی ئه وهی کار و باری ته کیه هه ره وه ک جاران به ریپوه ده چوو، مرید و ده رویشه کان، نه بوون و نه مانی سه یید و سه روه رم حه زره تی شیخ با پیریان زور هه ست نه ده کرد. په نا بو خودا شهیتانی ترؤکراو ده هات زهین یان بشیویتی و له ون یان لی بگوری.

ئه وهی زورتر له بیر و زهینی ده رویش و مریده کان دا مابووه ئه وه بوو که ئه و زاته له بهر هه یوان یان نیو مزگه وت داده نیشته و دهستی به ده سره گول دوزی کراوه که ی سه ر رانی دا دینا، یان ریشی مه باره کی شان ه ده کرد، یان به قه له مه قیمه تی یه که ی، به سه ر کاغه زه دهسته کراوه کانی دا دینا. به لام له سای ودمی پیروزی شهیدای یه ک په رستی گولان خانم و

کارزانی و لیھاتوویی دایکی یه وه، بهره بهره رۆحانه تی چه زره تی شیخ باپیر هاته وه نیو زهین و دلی مرید و دهرویشه کان.

سه ره تا نه مانی ئەو زاته وه ک که لینیکی گه وره ی ژیان یان ئازاری ده دان و دوای ماوه یه ک، بووه کوستیکی یه گجار گه وره و کوچیکی زۆر ناواده. به جوریک که زهین و دلی هه موو دهرویش و مریده کانی داگیر کرد؛ وه ک ئەوه ی تازه به برینی خویمان زانیسی، هه رکه سه له لایه که وه هه ول یان ده دا ئەو که لینه به رینه پر بکه نه وه. من رایه م ناکه وی بلیم هه لبه ت به ری نوینی و له ژیر چاوه دیری خاتوو گوله ندام و سه رنجه ورده کانی هه تاوی ته ریه تی هه مدوونی گولان خانم «خودا ده ست به بالیه وه بگری»، ئاسه واره خراپه کانی ئەو کوچ و کوسته که م تر ده کرانه وه.

به هوی ئەوه ی سه روه رمان له و چه ند ساله ی ئاخری دا زۆر تر له خه لوه ت و تی رمان و تی فکرین دا بوو، زۆربه ی مریده کان ده هات له ئامۆزگاری به کانی ئەو زاته خافل بن و له بیران بچیته وه. خاتوو گوله ندام هه موو دهرویش و مریده کانی تی گه یاندبوو به تال بوونی زهین یان له ئامۆزگاری و بیره وه ری به کانی چه زره تی شیخ باپیر، کاره سات و رووداویکی دل ته زیتی گه وره یه. هه ر بویه زۆری هه ول دا هه تا به یارمه تی و سه رنجه گیان گه شینه کانی گولان خانم، دهرویش و مریده کان بتوانن ئەو رابردوو به تاله پر و ئەو که لینه به رینه ساپیژ بکه نه وه.

من چه دم نیه بلیم وه ختیکی دهرویشیک له دهرویشه کان خه ونی به و زاته وه دیوو، زۆربه ی دهرویش و مریده کان له مزگه وتی ته کیه کو بوونه وه و خاتوو گوله ندام و گولان خانمیش ته شریف یان برد؛ هه موو چاوه روان مانه وه دهرویشه که خه ونه که ی بگیریته وه. دهرویش خه ونه که ی

گِیَراوه. خاتوو گولهندام چاوی تهر و دلی پر بوو؛ کوتی سلاوات بو دیداری فهخری عالم بنیرن. دهرویش دهستان کرد به دهف لی دان و جهزم بوون.

له کوتایی دا خاتوو گولهندام ههمووی بی دهنگ راگرتن، نیوه قسه و نیوه گریان به ههست و ئیحساسیکی دلرفینانهوه رووی کرده ئهوه دهرویشهی خهونهکهی دیبوو و پیی کوت خوزگهه به خووت. ههموو دهرویش و مریدهکان خویمان بو را نهگیرا و به دهنگیکی بهرز، گریان. ئهوه رووداوه، شویتینیکی وای له سهر دل و ههست و ههناوی دهرویش و مریدهکان دانا ئهوانهی خهونیان به سهروهرم حهزرتی شیخباپیرهوه نهدیبوو، له ههناوی خویمان دا کهم و کورتی بهکی لهدوا نههاتوویان بهدی کرد؛ ههستیان کرد ئیمان و باوهریان زور کز و لاوازه و پیویسته بچن بپارینهوه و بلائینهوه تاکوو بو تاقه جاریکیش بی، ئهوه زاته تهشریف بیاته خهونیان و ئهوه بهختهوهرییه، به قسمهتی ئهوانیش بیی.

لهوه بهدوا، بهیانی نهبوو دهرویش یان مریدیک نهیهته لای خاتوو گولهندام و بوئی نهگیرپتهوه که ئهوشو خهونی به حهزرتی سهروک و سهروههمانهوه دیوه. خاتوو گولهندام له خهلیفه مهلاعهلی رادهسپارد دهرویش و مریدهکان کو بکاتهوه، تاکوو له ری و رهسمیک دا دهرویش خهونهکهی بو ههموان بگپرتتهوه و ئهوانی دیکهش له حوزووری گولی دلپاک و داوینپاکی تهریقته و زانای تاقانهی شهریعت و خاوهنفتوا حهزرتی گولانخانم دا بکولین و بینه حال و جهزم بن.

ورده ورده خهون دیتن به سهروهه و ئاغامهوه، بوو به پیت و وهج و بایهخیکی وا که ههموو دهرویش و مریدهکان ههرکام به گویرهی شان و

توانای خوځیان، پیش خهوتن دهلالانهوه و دهپارانهوه بهشکوو سهړیک له کهلاوهی خاپووری ههناوی ئهوانیش بدا و بهسهریان بکاتهوه؛ تاکوو کهمیک ئاوپرژینتی دلّیان بکړئ و ههناوی تینوویان فینکایی بی.

سهرهتا سهروهرم ههزرهتی ههکیمی حالزان، له زوربهی خهونهکاندا ههروهک سالهکانی کۆتایی ژیانی مهبارهکی، ههروا بی قسه و دهنگ و باس دههاته خهونیان. بهلام وهختیک مریدهکان زوریان بو زهینی خوځیان دینا و له سهر بهرمال له خودا دهپارانهوه و دهستهوداویتی دهبوون بهشکوو بیته قسه و تهنیا کهلیمهیهک له گهلّیان بدوئ؛ تهشریفی دهچووه خهونیان و به ئاماژهی قامک و ههلّتهکاندنی برو تیکهلاو و پرهکانی، زور شتی حالی دهکردن. ههلبهت له ترسی ئهوهی موو له سهری زمانم و دروو له نیو چاوانم نهروئ، نابجی باسی ئهوه بکهم که هیچکس و هیچشتیک لهو ئاماژه و ئیشارانه حالی نهدهبوو. ئهوه خاتوو گولهندام بوو ئهوه هیما و ئاماژانهی لیکدهدانهوه و زور شتی حالی دهکردن.

بهو جوړه خهون دیتن، بایهخیکی وای پهیدا کرد که زوربهی دهرویش و مریدهکان له نیو خوځیاندا له سهر خهون دیتن، رکه و کئ بهرکئیان بوو. خاتوو گولهندام ههولئ دا له سای ودم و ههناسهی غهیبی گولانخانمدا، به یارمهتی خهونهکانیانهوه، ئهوه رابردووه تارمایی له سهره رووناک بکریتهوه و له قورسایئ ئهوه تاوانه کهم بیتهوه.

خهوتن بوو به دهرفتهیک بو بههره وهرگرتن له خزمهتی سهروه و سهردار و سولتانی دهرویش و مریدان، تاکوو بهیانی کوریان بو بگیری و له حوزووری جگهرگوشه و یادگاری ههزرهتی ههکیمی حالزان، له

حوزووری رهند و دیوانه و قهلهندهری سهردهم گولان خانمدا، بو خاتوو گولهندامی بگیرنهوه. خاتوو گولهندامیش نیوه قسه و نیوه گریان، به ناخ و داخ و هسهستهوه بلئی خوژگهه به خوستان. نهوان دیسان پیش نهوهی بنهون له خودا بیارینهوه و پهنا ببهنه بهر داوین و رۆحانه تی ههموو نهولیا و شیخ و مشایهخ و بگرین و بلائینهوه. بهشکوو له ههر دهرفته تیکدا خهویان لی بکهوی و خهون بهو پیر و مراده دهروون پروون و ئاکارچاکهوه بیننهوه. سبهینی سهر له نوئی کوریان بو بگرین و له حوزووری گلویی دره وشاوهی دیوه خانی عارفانی عه و دال هه زه تی گولان خانمدا، بو خاتوو گولهندامی بگیرنهوه و -

خاتوو گولهندام ماوهی چهند سال ته کیهی له ژیر چاوه دیری ودمی هه ناسه و ئامازه گیان گه شین و رۆح لاوین و دهروون هه سینه کانی هه زه تی گولان خانم و له بهر ریژنهی ورده سه رنجه کانی رۆحانه تی باوکی پیرو زمان به ریوه برد.

منی ئۆمیی روو زهرد و عاسی له ترسی رۆحانه تی پیروزی ئەو بنه ماله بهرز و بهرپز و سهر به دهروه یه، ناویرم باسی ئەوه بکه م خاتوو گوله ندام «خودای لی رازی بی»، هه میسه دهستی به دهستی غه ییبی هه زه تی شیخ باپیره وه بوو. ئەو، له ژیر چاوه دیتری هه زه تی گولان خانم دا بووه سه به ب تا کوو ته کیه و ئەو ریازه جوان و خوشه ویسته کویر نه بیته وه.

به لام لهو سالانه دا رووداو یکی گه وه له دهروه ی ته کیه رووی دابوو. ته نانه ت شوینیکی مه زن و پیروزی وه کوو ته کیه ش پریشکه ی ئەو رووداوه ی وه بهر که وت. هه رچه ند شوینیکی تایبه ت و مه زنی وه کوو ته کیه، وه ک به شیکی ته ریک و دابراو، خه ریکی به جی گه یاندنی ئەرکی ری نوینی و ده س گیری و مشت و مال دانی دل و دهروونی مرید و دهرویشان و بهر به ره کانی له گه ل نه فس و شه ی تان بوو. به و بۆنه وه

کاریکی به سهر سیاست و میاسه ته وه نه بوو. به لام رووداوه که نه وه نده پهری ستاند و لق و پوی لئ بووه، دوی یه ک دوو سال ته نانهت نه ویشی گرته وه. له ترسی نه وه ی نیوی سهر سهر و مه ترسی دارم له سهر دانه نری و له و ئالوزی و بشیوی یه دا نه کوژریم، ناویرم بلیم نه و رووداوه خوی کرد به هموو که لین و کولینه کان دا؛ گورائیکی گه وهری به دی هینا و سی چوار سال بشیوی و ئالوزی له دوا بوو.

نه و سی چوار ساله وه ک با هاتن و رویشتن. به لام نه و سی چوار ساله ئالوزی یه، دهر فته تیک بوو بو تا قم و لایه ن و بیر و با وهره کان.

له به هاری یه کی ک له و سالانه دا، تا قمیک چه ک دار ده وری ته کیه یان گرت. چه ک داره کان کورد بوون. سهر کرده ی چه ک داره کان له گه ل خه لیفه مه لاعلی قسه ی کرد. دواتر خه لیفه نه و سهر کرده یه ی برده خزمه تی خاتوو گوله ندام و پیکه وه قسه یان کرد. له ترسی چه کی نه و چه ک دارانه ناویرم بلیم له و وت و ویژه دا، سهر کرده به ههر زمانیک بی حالی کردن که نه و خه باته بو هموو لایه که. که و ابوو پیتان خوش بی و پیتان ناخوش بی، هاتوون و ده شمینه وه.

دوی نه و چاو پی که و تنه، په نا بو رو حانهت و گلکو پیروژه که ی سهر وهرم، به بی نه وه ی غوسلی توبه له خو دهر که ن و به بی نه وه ی داری مشت و مال یان لی درئ؛ به بی نه وه ی سهر یان به په یمان راگری سهر وهرمان هه زره تی گولان خانم بسپیرن، به بی نه وه ی بچنه خزمه تی زیاره تان و گلی دیوه که ی هه زره تی شی حه مدوون له سهر و چاویان هه ل سوون و چل دانه بگر نه وه، به بی نه وه ی مه به ستیان خاوین کردنه وه ی زبل و زال و درک و دالی دهر وون یان بی، شه ست

کهس که زۆربه یان تفهنگ یان پئی بوو، هاتنه سه زگی ئه و بنه ماله نان بده و سایه چه و ره و نزیک یی سال و نیویک له و پرووگه و مه زنه ماله مانه وه. شهست کهس که زۆربه یان لاو بوون؛ په نا بو دیوه که یی حه زره تی شی حه مدوون ژن و پیاو و کچ و کور تیکه ل بوون.

به هاتنی ئه وان و مانه وه یان، ته کیه ئه و ته کیه یه یی جار ان نه ما. ئه وان ته نیا ده یان هیشت وه ختی بانگه کان له مزگه وتی ته کیه وه بانگ بدری. زور جار ری نه بوو ته نانه ت خه لیفه مه لاعه لی پئش نوئیژی بو ئه و چه ند که سه بکا وا ده هاتن بو نوئیژی جه ماعه ت.

ئه وه نده یی ئه وان له وی بوون، کووری خه تم و زیکر و زهرگ وه شاندن به ریوه نه چوو. بلیندگویی ته کیه که وته دهستی ئه وان و قسه یان بو خه لک ده کرد. مزگوت بوو به شوینی قسه و باس و وتاریژی ئه وان. خه لک یان بانگیشن ده کرد، له و مزگه وته دا گورانی یان ده کوت و په نا بو روخانه تی مشایه خی حه مدوونی، ده یان کرده چه پله ریژان و شه وانه به بی ئه وه یی له روخانه تی ئه ولیا و شیخ و مشایه خ بترسن و به بی ئه وه یی خو ف بکه ن، تی دا ده خه وتن و خو یان تی دا ده تلانده وه. شانویان تی دا به ریوه ده برد و هه زار و یه ک کاری سه یر و سه مه ره یان له و شوینه پیرو ز و مه زنه دا ده کرد.

له ترسی چه کی ئه و چه ک دارانه، ناویرم دو عا و نزایان لی بکه م. وه ختیک سه ر کرده هه ل ده ستا و قسه یی بو ده کردن، ده بووه فیتوو لی دان و چه پله ریژان. کاریان به سه ر ئه وه وه نه بوو که ئیستاش روخانه تی به سام و پیروزی حه زره تی شی حه مدوون و حه زره تی شیخ زورار و سه روه رم حه زره تی شیخ باپیر «خودا پله و پایه یی هه ر سی یان به رز

راگری و له بهر پښی ئهوان دا حه شر بکریین» لهو مزگه و ته دا ده هاتن و ده چوون.

ناویرم بلیم دنیا ناخر زه مانه، دهنه چوون ده بی ئهوان پینان وابی مه زنه شوینیکی وه کوو ته کیه، په نا بو خودای گه وره، مه کووی نه زانی و نه زان په روه ری و بی کاری و بی کار په روه ری بی. له ترسی ئه وهی سه رکرده فیشه کیک به ته پلی سه رمه وه نه نی ناویرم باسی ئه وه بکه م ئه و لاوانه زور جار بی حورمه تی یان به باه ته پیروزه کانی ته کیه ده کرد و گالته یان به بیر و باوه ری ده رویش و مریده کان ده کرد، قا قا پینان پیده که نین و به کونه په رستی یان ده زانین. په نا ده به مه بهر گلکووی سه یید و سه روکم هه تا روحمیک بکا به حال مان و بمان پاریزی له و روژگار ه ره شه ی تی که و تووین.

ئیدی ورده ورده ده رویش و مریده کان، له بهر ئه و ناکارانه، له ته کیه ته کینه وه و هه ر روژی دووان سیانیک له دووره دنیا و ده رویش ه ته ریکه کانی و له جینگای زور دووره وه هاتبوون و له حوجره کان ده مانه وه، بارگه یان تیک دهنه و ده رویشته وه بو شار و دیاری خو یان.

له و ماوه یه دا خاتوو گوله ندام تا ده هات ده سه لاتی که م و که م تر ده بووه و پیریش ئه و گوپ و تاو و تاقه ته ی جارانی پی نه هیشتبوو. وه ختیک خه لیفه مه لاعه لی بارگه ی تیکنا و له ته کیه رویشته، بوو به شین و گریان و ئیدی به دوا ی ئه ودا زور به ی ده رویش و کلفه ته کانیش هه ر روژی یه ک دووانیک یان، ته کیه یان به جی ده هیشت. به ره به ره حوجره کان و مزگه و ته که ی ته کیه، به ته واوه ت که و ته ژیر ده سته ئه و چه ک دارانه وه.

لهو ماوه دا یادگار هکه ی سهرور و سهردارم هه زره تی گولان خانم بو جاریکیش ته شریفی نه برده شه و دیوی مزگهوت و حوجره کان. دهی فهرموو تا جاران بوو، پر بوو له دهرویش و مریده کانی خومان. شهوان که بو هه زره تی گولان خانم نامه حره می له شه ژنو به ره و خوار بوون، ناویرم بلیم شه مان له پیش چاوی شه و زاته چی بوون. دللی به رایبی نه ده دا بچی و له عه رزه که شی بروانی. ههر بویه ریبه ری تازه لاوی دل له دوا هه زره تی گولان خانم «خودا راگیری بکا و دهست به ته مه نیه وه بگری» زورتر سهرقالی گه شت و سهیرانیکی دهروونی و ریگه برینی ته ریقهت و خه بات و به ربه ره کانی له گهل نه فس و شهیتان و سهرنج دان و ناگادار مانه وه بوو. هه ولی ده دا به کهم خواردن و کهم خهوتن، دهروونی بو وه گرگرتنی تیشکی سهرنجه نادیاره کان و لوتفه غه بی یه کان را بیننی. زوربه ی وهختی پیروزی شه، له به ربه ره کانی له گهل شه و تارمایی یه ده بنگ و له عینی غه داره تیپه ده بوو. تارمایی شهیتان بردوو، تا دهات زهختیکی زیاتری بو شه و زاته پیروزیه ده هینا.

له ترسی شه وهی هه ژدیهایه کی هه وسهرم بو نه که نه ژوره که مه وه و دوا ی سه گ به حه وشه و جه زره به یه کی به ژان، قورووسکه و قرخه م لی نه برن، ناویرم بلیم ههر له و کاتانه دا بوو، دوا ی چه ندین شه و خه و گه ری و زینده خه و و تیکهل بوون له گهل تارمایی شه و پیاوه نامه حره مه و شه ریکی دریژخایه ن له گهل نه فسی خوی و به ربه ره کانی له گهل شهیتانی ترؤکراو، یادگار زه پینه که ی سهرور و ریبه رم هه زره تی گولان خانم نه ی توانی هه سته ته وه.

ئەى گەرۆلى ھەلەت و پلەت بێژ، تۆ كە ھەوسارى خۆت داىە دەستى ھەوسى چلەس و چاوبرسى، زۆر نەينەت باس كرد كە نەدەبوو بدرکين و زۆر شتى مەترسى دارت گىراوھ؛ لە راستەرى كىلا بووى و قەلادەى ئەو بارەگايەت لە مل دامالرا. من ناویرم باسى ئەو بەكم ئەو شەو، ئەو زاتە داوین پاك و كەم وینەى و پینەى دەكرد و دەى نالاند و ھاواری دەچوو ھەسما. لە نيوەشەودا لە نيوان خەو و بەخەبەرى دا، دوو كەسى رۆوگرژى نالەبارى زەبەلاح، زۆر بى بەزەبى يانە لاقىيان لە ژىر مل و سنگى نموودەى سەربەخۆبى و گۆلى سەربەستى ھەزرتى گولان خانم توند دەكرد و بە ھەردوو دەست زمانىيان دەگرت و يەك بە خۆيان دەيان كيشا؛ تاكوو شەش فرسەخ زمانىيان دەكيشا دەرى. دوایى يەك كىك لەو دوو كەسە كە رەنايەكى زەلامى دوولوولى سوورى بە دەستەو دەگرت و دەمى پيوە دەنا و لە خۆى دەنووسا و رەش رەش دادەگىرسا. رەگى سەر و چاو و لاملى دەردەپەرى و يەك بە خۆى فووى تى دەكرد. سى جار سى دەنگى گەورەى گوى ئازارى ترسینەر لەو كە رەنا جوت لوولى سوورە ھەل دەستا. ھەموو خەلكى بەو سى دەنگە بۆرە دەھاتنە دەرى و بە سەر سوورمانەو چاویان بە سەر ئەو زمانە درىژەدا دەگىرا؛ ھەتا، پەنا بۆ خوداى گەورە و پەنا بۆ داوینى ئەو مشايەخ و پیاو چاكانە، دەگەشتنەو زارى پىرۆزى لاوى خوا پەرسى و خاتوونى دوورە دنیا ھەزرتى گولان خانم. ھەموو چاویان دەقوچاند و لەوەى كە دوای ئەو شەش فرسەخە گەشتوونەو بە زارى رۆوناكایى دل و بینایى چاوان ھەزرتى گولان خانم، واقیان و ر دەما. نارەحەت دەبوون و وایان نیشان دەدا كە لەو ھاتنە دەرى و پى وشوین گرتنە، پەشیمان.

ساقیی کۆری ره بانی، سه روکی خه تمی سو فیانی نامی، هه تاوی ته یسان و سه راسه رازاوه به خشل و زه مبه ری زانست و عیرفان هه زه تهی گولان خانم، ئەو جو ره سزایه ی له کتییی دیمه نی مه رگدا خویندبووه. له و ماوه یه دا که له شی بی خه وش ی نه خو ش بوو، به ده یان جار ئەو دیمه نه ناخوشه ی بو دوویات ببووه و ئەوه یه که م جار نه بوو. ئەو زاته پیروزه یه «خودا پله و پایه ی به رز راگری و دوژمنانی گلاو و بی دینی به قولایی جه هه نه مه دا بیاته خواری» له بوولیلی ئەو دیمه نانه شدا، ده ی زانی خه لک ده زانن ئەو سزایه سزای چ جو ره تاوانیکه.

ئەو قورئان له سنگ و سه ر له سه ر به رمال و روو له باره گایه، له شه رم و حوجب و حه یا په ی تا په ی تا ئاره قی ده رده دا. له هه ر چرکه یه کدا ده مرد و ده ژیاوه. له و مرده وه ژیه یه به رده و امه دا، ته نیا ده ی نالاند و ورینه ی ده کرد.

داخی داخانم، له ئاکام دا خه زان که وته ره زان و ته رازوو ترازا. له به ره به یانی به کی به هاری یه کیک له ساله تووره و تیژ په ره کاندا، شه وقی روژ و مانگی تابان، دل سوژی مرید و ده رویشان، رووگه ی ئەوین داران، دوایین چرای خو شه ویستی، دوایین هه تاوی دره وشاوه ی ری بازی مرو قایه تی، چله پویه ی په روه رده ی دینی، به ر و سه مه ر و میوه ی مشایه خ و دوایین پیشه نگی ری بازی هه مدوونی هه زه ته ی گولان خانم، کوچی دوایی فه رموو؛ هه زار جار ده سته شکاو و مالی ویرانم، که وا پیروزه مالیکی وه کوو ته کیه، له گه ل دوایین ری به ر و ری زان و جی دار و جی راز و نیازی راسته قینه ی خو ی مالاوایی کرد؛ داخی گرانم.

« غه‌ریب و بی‌کەس و ئاواره کەوتین.»

دوای کۆچی دوایی هه‌توانی دڵ‌برین‌داران و چرای خیل و گۆلی خانەدانی هەمدوونی حەزرەتی گۆلان‌خانم، با و گێژە‌لووکە و تەپ و توژیکی بە سام و ناخۆش لە رۆژاواوە هەڵی‌کرد و بو ماوێ دە رۆژ بی‌پسانەو، درێژە‌ی هەبوو. لەو ماوێ‌شدا ئاسمان رەنگی سووری گرتیوو؛ کەس سەری لەم نەینییە دەرنەدەچوو.

لە پرسە و ئازییەت‌باری ئەو شوێنە‌مام و شەنگە‌دارەدا، شاعیران و هۆنەران تاقمیکیان مردبوون و تاقمیکیان نە‌مردبوون، تاقمیکیان لەوئ مابوون و تاقمیکیان لەوئ نە‌مابوون، تاقمیکیان لە هە‌وئیل‌دا بوون و تاقمیکیان لە هە‌وئیل‌دا نە‌بوون، تاقمیکیان لە دین وەرگەرپا بوون و تاقمیکیان لە دین وەر نە‌گەرپا، تاقمیکیان شیعرە‌کانیان نیو‌تە‌واو و تاقمیکیان شیعرە‌کانیان تە‌واو بوو. لە نیو ئەو تاقمە‌ی نە‌مردبوون و لەوئ مابوون و لە هە‌وئیل‌دا بوون و لە دین وەر نە‌گەرپا، تاقمیکیان شیعرە‌کانیان تە‌واو بوو، یە‌ک دوو کەس‌یان رینگە‌یان پئ نە‌درا و یە‌ک دوو کەس‌یان رینگە‌یان پئ کەچی نە‌یان‌وئیرا بچن شیعر و پە‌خشانە‌کانیان بخویننە‌و؛ تە‌نیا شاعیریک هات و قە‌سیدە‌یە‌کی تاقانە‌ی بە‌ بالایی تاقانە‌کە‌ی سەرورم و بە‌ بالایی تاقانە‌کە‌ی تە‌کیە‌دا هە‌ل‌کوت.

ئە‌وە‌ی لە پرسە و ئازییەت‌باریی زیو‌ە‌ری باغی حە‌قیقە‌ت حە‌زرە‌تی گۆلان‌خانم‌دا جینگای سە‌رنجی خە‌لک و دڵ‌خۆشی دلی دایکی بە‌ تە‌نیا ماو و جەرگ سووتاو بوو، گە‌رانی‌وە‌ی سە‌لاحی زە‌ین‌شی‌واو، دوای

ماوهیهکی زۆر بوو. تا چەند حەوتووێهک دواى سەرەخۆشى یەکه له تهکیه ماوه. سەری حوجرهکانی دەدا و وهبیری دههاتهوه که ئهوهیان حوجرهى حوسین شکاک بوو، ئەوی دیکهیان حوجرهى دهرویش کهریم و هۆ ئهوهشیان حوجرهکهی دهرویش رهحیم و-

دواى کولانهوهی برینهکانی و وهبیرهاتهوهی بیرهوهری یهکانی، زۆرتر له گەل چهک دارهکانی نیشتهجیی تهکیه، خهریکی قسه و باس بوو.

سەرکردهی چهک دارهکان پیی وابوو سەلاح کورپی سەرور و سهیدم حەزرتی شیخباپیره. ئەو نهی دهزانی سەلاح بهسەر تهکیه ی پیرۆز و بهسەر زاتیکی وهکوو حەزرتی شیخباپیردا، کهس نازانی رووی له کوئی کردووه؛ ئەو نهی دهزانی سەلاح به هۆی ئهوهی دهستی له دهستی حەزرتی شیخ باپیر بهرداوه، رینگای لی ون بووه و لهونی لی گۆراوه.

سەرکرده ههولێ دهدا باسی بیر و باوهری خویانی بو بکا و دهی ویست سەرنجی ئەو بو لای خویان راکیشی. بهلام سەلاح بو خوی ئەو هه مووه دەر سه شهیتانی یه ی خویندبوو، دهی زانی نابی زوو هه ل داتی و هه میسه ئهوهی دهی زانی و نای زانی نابی زوو هه ل ریژی. ئاوا به په له و کوت و پر دەر نه ده کهوت چی له باران دایه و ئەو هه موو سآله چی کردووه؛ خودا دهی زانی شهیتان چهندهی دیکهشی دەر س داداوه. به هۆی ئهوهی به پرسیار و گومانه وه ددوا، زۆر کهس پیی وابوو که سیکی ساده و ساویلکه یه.

سەرکرده پیی وابوو به یه ک دوو جار قسه بو کردن و ریژ لی گرتن و ئەو شتانه، ده توانی، به دهردی خوی دهی کوت به تۆرپیکی چکۆله بیگری. هه تا جاریک، پیکه وه کهوتنه باس و دهمه قره وه.

له ترسی ئهوهی لهو بشیوی و ئالۆزییه دا به لایه نگری یه کیک لهو دوو کهسه تاوان بار نه کریم، به هیچ باریک ناویرم ئهوه بگێرمهوه دوای ئهوه دوو چهوتوو، سه رکرده به هه موو جوړیک له گه ل سه لاح دو ابو به لام نهی توانیوو سه رنجی راکیشی. جودا لهوه، بو ی روون نه بوو سه لاح ده بی سه ر به کو ی بی و سه ر به کو ی نه بی؛ وا دیار بوو سه رکرده ش ده رسی شه یتانی خو یند بوو.

سه رکرده به ته وس و گالته و به جوړیک به کهم زانی نه وه، قسه یه کی زور ناخوشی به گورچووی سه لاح دا. به شکوو سه لاح بکه و یتسه قسه و سه رکرده بو ی ده رکه و ی سه ر به کو ی یه و سه ر به کو ی نه. سه رکرده پی و ابو هه ر که سیک ده بی سه ر به شتیک و لایه نیک بی. ته نانه ت جاریک یان له چه وشه ی مزگه وته که، شه رمی لهو هه مووه ریشه سپی و عه با و عه مامه یه ی پی او یکی وه کوو خه لیفه مه لاعه لی نه کرد و به تو وره یی پی کوت مه لا سه ر به کو یی. به ود می هه ناسه ی مشایه خ و ده س گیری رو حانه تی سه روه رمانه وه، خه لیفه به حال و دوو به لاش لیی نه ترسا؛ به ده نگیک ی زور بلینده وه کوتی من هه تا به ئیراده ی چه قته عالا بمینم، هه ر سه ر به ته ریفه تی چه زره تی شی چه مدوونم و خو م به سه گی ئه م ده رک و ده روزه یه ده زانم. سه رکرده هیچی نه کوت.

ئهوه ی له قسه و باسی نیوان سه رکرده و سه لاح دا بو منی لاکه وته ی ئه وه ده رک و ده روزه یه سه یر بوو، ئه وه بوو که ئه وه دوو خودانه ناس و ده رس دادراوی شه یتانه، له ته کیه و له شیخ و مشایه خ نه ده ترسان و بی هیچ ترس و خو فیک هه ژده هه ژده نیوی ته کیه و مشایه خ یان دیتا. سه ره رای ئه وه، قسه ی زور سه یر سه یر یان ده کرد و به بی ئه وه ی تف و

نه‌حلهت بنیرون و ره‌جمیان کهن، نیوی شه‌یتان و خودا نه‌ناسانیان دیتا و دهر به‌ستیش نه‌بوون. په‌نا بو خودا و بو داوینی ئه‌ولیا و مشایه‌خ، دیار بوو ئه‌و قسه‌ سه‌یر و سه‌مه‌رانه هه‌مووی دهرسی شه‌یتانی بوون.

منی گلاو، حه‌دم نیه به سه‌ری نازداری سه‌بید و سه‌روه‌رم حه‌زره‌تی شیخ‌باپیر «خودا نه‌ینی‌یه‌کانی خووی و بنه‌ماله‌که‌ی له ده‌ستی چاو‌حیز و چاو‌چنۆکان بیاریزی» سویتد بخۆم، به‌لام ئه‌و دوو خودا نه‌ناسه، به‌ بی ئه‌وه‌ی ده‌س‌نوێژ بگرن، له سه‌ر تات و به‌رده‌نوێژه‌کانی حه‌وشه‌ی مزگه‌وته‌که‌ی روو‌گه‌ی هه‌ژاران و خاوه‌ن‌دلان دانیشن و ده‌ستیان پی کرد.

ئه‌وه‌نده‌ی من گویم هه‌ل‌خست و هه‌ستم را‌گرت، ئه‌وه‌نده‌ حالی بووم که سه‌لاحی زه‌ین‌شیواو له سه‌ر‌کرده‌ی پرس‌ی ئایا لایه‌نه کوردی‌یه‌کان به‌ چه‌پ و راسته‌وه، هه‌ر ته‌کیه و خانه‌قانی که تو‌زی‌ک نو‌ی کراونه‌ته‌وه و تی‌ف تی‌غه‌ دراون. نازانم بو سه‌ر‌کرده‌ به‌و قسه‌یه‌ی سه‌لاح سوور بووه و ره‌گی لاملی هه‌ستا؛ به‌ توور‌یه‌ی یه‌وه به‌ گز‌ی سه‌لاح‌دا چوو و کوتی ئاگات له‌ دمی خو‌ت بی و بزانه‌ ده‌لی‌ی چی. پیش ئه‌وه‌ی سه‌ر‌کرده‌ گیلان‌گیدان لی دا و لووله‌ی تهن‌گه‌که‌ی بنی به‌ نیو چاوانی سه‌لاحه‌وه، دهر‌سی‌کی دیکه‌ی شه‌یتان هاته‌وه بیری سه‌لاح و کوتی قوربان تو توور‌ه مه‌به‌ با عه‌رزت بکه‌م، ئه‌گه‌ر ئاو‌ری‌ک بده‌ینه‌وه بو رابردووی خو‌مان، ده‌بینین ته‌واوی بزووتنه‌وه‌کانی کوردستان له ته‌کیه و خانه‌قاوه سه‌ریان هه‌ل‌داوه. په‌نا بو خودا و بو داوینی ئه‌ولیا و مشایه‌خ، سه‌لاح به‌ بی ئه‌وه‌ی ده‌س‌نوێژی بی و به‌ بی ئه‌وه‌ی دو‌عایه‌کیان بو بکا و به‌ بی ئه‌وه‌ی به‌ قوربان و سه‌ده‌قه‌یان بی و به‌ بی

ئەوێ دۆعا و نزا لە دوژمنان و نکوولێ کارانیان بکا، نیوی مشایه خێکی گه‌وره گه‌وره‌ی بۆ سه‌رکرده هه‌لدا و کوتی وه‌کوو شیخ سه‌عهیدی پیران و شی مه‌حموو و شی عوبه‌یدیلا و شیخ نه‌حمه‌د. خودا بۆ خووی له‌و سه‌ره‌ ناگاداره، ئەو دوو خودا نه‌ناسه‌ هیچیان جارێک له‌ دمیان ده‌رنه‌هات بلین خودایان لێ رازی بی یان بلین خودا چه‌شرمان له‌ ژیر ئالای ئەواندا بکا. په‌نا بۆ داوینی غولام لاوینی سه‌روه‌رم چه‌زهره‌تی شیخ باپیر من ناویرم بلیم سه‌رکرده‌ش له‌ ولامی سه‌لاحدا کوتی کاکه‌ توو ریس و گوریسی چم بۆ دینییه‌وه. ئەوێ ئیستا له‌ گۆرێ دایه‌ زۆری جیاوازی هه‌یه، من باسی خۆمان ده‌که‌م و کارم به‌سه‌ر لایه‌نه‌کانی دیکه‌وه‌ نیه، ئیمه‌ به‌ توندیی دژی نه‌ریته‌ کۆن و دوا که‌وتوو ه‌کانین. من ناویرم بلیم دوا‌یی سه‌رکرده‌ له‌ جیاتی ئەوێ ده‌س بگری به‌ داوین و داو و ده‌لینگ و پا و پیلای پیر و ئەولیاوه، یان په‌نا بیا بۆ رۆحانه‌تی چه‌زهره‌تی شی چه‌مدوونی گه‌وره، دوو سێ جار کوتی به‌ شه‌ره‌فم. له‌و کاته‌دا دوو سێ قسه‌ی وای کرد من قه‌تم نه‌بیستبوون؛ له‌و قسانه‌ نه‌گه‌یشتم و نه‌مزانێ سه‌رکرده‌ ده‌لی چی؛ دلنیا‌م ئەوانه‌ ده‌رسی شه‌یتانی بوون. دوا‌یی سه‌لاح که‌وته‌ قسه‌ و زۆری له‌ سه‌ر رۆیشت، من هه‌ر ئەوه‌نده‌ی لێ حا‌لی بووم له‌ نیو قسه‌کانی دا کوتی زۆربه‌ی لایه‌نه‌کان هه‌ر ئەخلاق‌ی خانه‌قای‌ی به‌ سه‌ریاندا زاله‌.

سه‌رکرده‌ هه‌یشتی سه‌لاح به‌ ئیشتیای خووی قسه‌ بکا، هه‌تا بۆی ده‌رکه‌وێ سه‌ر به‌ کوێیه‌. به‌لام سه‌لاح له‌ کوتایی قسه‌کانی دا ئاماژه‌ی به‌وه‌ش کرد و کوتی قوربان ئەوه‌ باش نیه‌ پیمان وایی هه‌ر که‌س مان دی، ده‌بی چه‌تمین سه‌ر به‌ لایه‌نی‌ک بی. سه‌رکرده‌ که‌ له‌میژ بوو ددانی به‌

جه‌رگی خوئی دا گرتبوو، هه‌ستا پی و سه‌لاحیش به ترسه‌وه له‌گه‌لی هه‌ستا. سه‌رکرده ده‌ستی دریژ کرد و خستی‌یه ژیر چه‌نه‌گه‌ی سه‌لاح و کوتی تو هیشتا زورت ماوه قسه له‌گه‌ل من بکه‌ی؛ حالی بووی. نازانم سه‌لاح چی جواب داوه، له نیو ئه و چه‌ک‌دارانه‌ی وا ده‌وریان دابوون، قاقای پینکه‌نین و چه‌پله‌یه‌کی به‌هیز، به خوئی سه‌رکه‌وتنی سه‌رکرده‌وه، ئاویتیه‌ی یه‌ک بوون. سه‌رکرده ده‌ستی سه‌لاحی گرت و له‌گه‌ل خوئی برديه مزگه‌وته‌که. من ناویرم بلیم دوایی سه‌رکرده ده‌ستوری دا سه‌لاح‌یان به تاوانی ئه‌وه‌ی به دژی به‌رژه‌وه‌ندی‌یه‌کانی گه‌ل جوولاه‌وته‌وه، له یه‌کیک له حوجره‌کان‌دا، زیندانی کرد.

دوای سی چوار رۆژ به تکا و رجا و پارانه‌وه‌ی خاتوو گوئه‌ندام، به شه‌رتیک له‌وی نه‌مین، نازادیان کرد.

ئه‌وه دواین جار بوو سه‌لاح هاته‌وه ئه‌وی؛ رۆیشت و ئیدی نه‌م‌دی بو جاریکی دیکه بگه‌رپه‌سه‌وه ته‌کیه. کهس نازانی له ته‌قه و هه‌را و بشیوی ئه‌و سالانه‌دا چوو بو کوی و چی لی‌هات.

ئه‌ی سه‌گه ده‌ججالی هه‌زار جار ترۆکراو، ئه‌ی هه‌له‌کاری لاق هه‌ل‌خلیسکاو و له دین وه‌رگه‌راو، توئی هه‌ل‌خه‌له‌تاوی ده‌ستی نه‌فس و شه‌یتان، بوئ نیه بلیی ئاخ‌ر و ئوخ‌ری به‌هاری یه‌کیک له ساله به په‌له و تووره‌کان، رۆژیک شیخ‌شه‌هاب له مالی خالوانی‌یه‌وه گه‌راوه بو ته‌کیه.

ئه‌و، شه‌ش سالی سه‌رده‌می مندالی له ته‌کیه ژیا و وه‌ک خه‌ون و خه‌یالیک ته‌نیا تارمایی چه‌ند دیمه‌نیکی وه‌بیر ده‌هاته‌وه. خاله‌کانی له شاره‌که‌ی خوئیان، ناردبوویانه مه‌درسه و په‌نا بو گلکۆکه‌ی حه‌زره‌تی شی‌حه‌مدوون ئه‌ویش ده‌رسی شه‌یتانی خویندبوو. ماوه‌ی دوو سال

دهبوو به روونی بویان گیرابوو که به سه رهایی ئه و چونه. هه میشه پیی خوش بوو هه لیک بره خسی و روژیک بگه ریته وه و بزانی ته کیه چیه و چونه و چی به سه ر هاتوو.

لاویکی تازه پی گه یشتوی جوان چاکی خوین شیرین و رهزا سووک بوو؛ شه هاب به حال سمیلی بۆر ببوو. له بهر کهم ته مهنی و کهم ئه زموونی، قسه و باسی لایه ن و تا قمه کانی ئه و سالانه زوریان کار تی نه کردبوو. له راستی دا ئه و شتانه ی زۆر بو گرینگ نه بوو؛ هه رزه کاریکی دل به دنیا و ناشق بوو. پیی خووش بوو له داهاتوودا کاریکی بیی و بتوانی دهستی ده زگیرانه که ی بگری و ژیانیکی ئاسایی بی هه را و هوریا رابویزی.

به لام له و سالانه دا کهس نه ی ده توانی بی لایه ن بی. شه هاب نه ی ده زانی چ بکا و چی هه ل بژیژی و روو بکاته کام تا قم و کام دهسته و دایه ره. من ناویرم بلیم وه که ئه وه ی له و ته مهنه دا به هوی دوور بوون له ته کیه و فریوی هه وای نه فسه وه، نه ده کرا ناشق نه بی، شه هاب له و سالانه شدا که دهستی له سهروه رمان به ردابوو، نه ده کرا بی لایه ن بی. له و کاتانه دا بوو، به ده رفه تی زانی بو پشوودانیکی خووی و به مه بهستی سهردان و راگه یشتن به پرسیاره کانی زهینی له باره ی باوک و دایک و ته کیه و تارمایی بیره وه ری یه کانی، دوای چه ندین سال گه راوه ته کیه.

خاتوو گوله ندام باوه شی بو شه هاب گرته وه و دهستی کرده ملی، وه ک کوری خووی، پیی دا نووسا و ماچی کرد. زوریکی زۆر به سه ری دا گریا و پیی کوت له گه ل سه لاح هیه چ فره قی نیه و هه ر بو خووی ناگای لی بووه و هه ر بو خووی به خییوی کردوو. ریژیکی زۆری بو دانا و

باسی مندالی و خوو و خده و عاده ته کانی و باسی دایکه داماوه که ی بو گیراوه.

له خوئی رۆحانه تی سهروه رم چه زه تی شیخ باپیر «دوژمنانی ته فر و توونا بن»، ناویرم ئه وه بگیرمه وه له گه لکوو پیی نا ئه وی، خاتوو گوله ندام، به بی ئه وه ی وه خوئی بخا، زمانی خوئی گه ست و ترسی لی نیست. ئه وه رۆژه که بوو وا ئه و لیی ده ترسا. خیزانی سهروه رم پیی وابوو شه هاب بو ئیرس و میراتی سهروک مان چه زه تی شیخ باپیر گه رپاوه ته وه. هه ر بویه دوای یه ک دوو شه و بیرکردنه وه و په نابردن بو گلکوئی پیروزی سهروه رم چه زه تی شیخ باپیر، بریاری دا له وه زیاتر نه ی شارپته وه و وه سیه ت نامه که ی سهروه رم بخاته روو.

دوای یه ک دوو رۆژ، وه سیه ت نامه که ی سه یید و سولتان و سهروک مان چه زه تی شیخ باپیری «به قوربانی ده ست و خه تی پیروژ و زیڕینی بم» برده لای یه ک دوو که س له چه ک داره کان. ناردیان شه هابیش هات؛ وه سیه ت نامه که ی ئه و سه ده فی یه کتا و گه وه هری تاقانه یه، کراوه؛ بوون و به رامه ی عه تراژن و دل لاوین و هه ست بزوینی بلاو بووه. وه ختایه ک جاریکی دیکه ش بوونی خووش و بلاوینی سهروه رم له و درگا و بانه هات، ته نانه ت گژ و گیاکانی باخچه ش پیی بووژانه وه و پنی گه شان وه.

یه کیک له چه ک داره کان وه سیه ت نامه که ی خوینده وه. وشه به پیته کانی ئه و زاته له حه واهه وتنه فرین؛ دار و دیواری ته کیه بو یه ک دوو ده قیقه ش بی، به پیتی ئه و وشانه شاد بوونه وه.

دوایی وه سیهت نامه که یان نیشانی شه هابیش دا؛ تاکوو بو خوئی به چاوی خوئی بی بینی و به چاوی خوئی بی خوینیته وه.

من ناویرم بلیم شه هاب رووی لهو وه سیهت نامه یه وه رگیرا و نهی خوینده وه. به لام سه ری چهرخ و خوینکی خوارد و دلی له ژیللا هات. ددانی به جهرگی خوئی دا نه گرتبایه له بهر چاوی ئه وه چهند که سه، به عه زدا ده درا.

په نا بو داوینی هه ژارگر و هه ژارپه روهری حه زره تی شیخ باپیر، شه هاب تا ئه وه دم، ئه و شتانه ی زور بو گرینگ نه بوو؛ ده رسه شه ی تانی یه کان وایان زهینی تیک دابوو و وایان گوړیبوو شه هاب به و وه سیهت نامه یه زور تیک چوو. له یه کیک له خاله کانی وه سیهت نامه که ی دا، ژیری دنیا و دین و پیری دوابین، به هه شتی حه زره تی شیخ باپیر، به زمانیکی به زیپک و زاکون، شه هابی له هه موو ملک و میراتی خوئی بی به ری کردبوو. دلنیم سوړ و نهینی یه کی گه وره و نادیار لهو کاره دا بووه. نهینی یه ک که چاوی خه لکی ره مه کی و بوړه پیاوان هه ته ری لی ناکا. خه زینه ی ئا کارچاکی و دل پاکی، حه کیمی حال زان و شاره زا و ری بین سه روهرم حه زره تی شیخ باپیر «رؤحم له بهر پیی رؤحانه تی دا به گاوگه ردون بی»، له خوړا هیچ کاریکی نه کردوو؛ ئه وی کردوو یه تی سوړ و حکمه تیکی حه کیمانه ی له پشته وه بووه. دوور بوون له خاک و خوئی ئه و درگانه یه، ببوو هوئی ئه وه ی شه هاب ئه و شتانه نه زانی؛ زهینی وا شیوا بوو، ریگه ی به کاری دل نه ده برد و ئه و ئه و شتانه ی نه ده فامی.

ئەو کۆلەكەى دین و ئایین و پیشەنگى زانست و زانینە، ئەو سەرھۆز و سەرخیلی خوئاس و خواناسانە، ھەموو میرات و زەوی و زار و ملک و مالى خوئی کردبوو بە نیوی خاتوو گولەندامەوہ.

شەھاب لەو پەری ھەرزەکاری و میرمندالی خوئی دا بوو. ئەوہی بوئ ئەو گرینگ نەبوو ملک و مال و زەوی زار و قەبالە و ئیرس و میرات بوو. بەلام وەختایەك ئەو چەك دارە لە خویندەنەوہی وەسیەت نامەكەدا گەیشت بەو دێرەى كە سەرورەم مەرقومى فەرمووبوو لە تۆرەمەى شى ھەمدوون نیە و لە رەچەلەكى من بى بەرى بى، ئا لیرەدا شەیتانى دەبەنگى لەعین، دەرفەتى لەویش ھینا و پرسىاریكى پىسى خزانە زەینى ئەویشەوہ. زۆرى پى سەیر بوو؛ بەردەوام لە زەینى خوئی دا دەى پرسى بو.

ھاوینى یەكێك لەو سالە بەپەلە و توورە و تیژپەرانیە بوو. ھەوالێك دەرفەتى بىرکردنەوہ و دلگرانى و ھەموو كاریكى برى یەوہ. بوو بە شەر و پىك دا دان. فتوای شەر و ھەوالى ھىرشى سەربازى و گرتنەوہى شار، ئەو ناوچە یەى شلەژاند. ھەموو كەوتنە پەلە و ھەوالى بەرەنگارى و دەرباز بوون. ولات بەسەر یەك دا شینوا و بوو بە ھەلات ھەلات و قرمە و ھەرا.

ناویرم ئەوہ بگێرمەوہ كە ئەو رووداوہ وەك گوللەى تەفەنگ تیژپەر و وەك مووشك بە پەلە بوو.

شەھاب بە بى ئەوہى بە باشى بىرى لى کردیبتەوہ، پىسى خووش بوو، ھەر لەوێوہ لەگەل ئەو چەك دارانە بکەوئى و چەك ھەل گرى. لەو كاتەش دا شەیتان لە كۆلى نەدەبووہ و تارمايى ئەو پرسىارەى بە زەینى دا

تیده‌په‌راند. له زهینی خوئی دا بو هۆکاری ئه‌وه ده‌گه‌را بلیی باوکی بوچی نووسییتی له توره‌مه‌ی حه‌زهره‌تی شی‌حه‌مدوون نیه و بوچی ئه‌وی بی‌به‌ری کردبی.

له راستی دا ئالۆزی‌یه‌کی گه‌وره له زهین و ده‌روونی شه‌هاب‌دا به‌دی هاتبوو. به‌لام شه‌ر و توپ‌باران و شالۆی چه‌ک‌داری هه‌مووی رامالی و ده‌رفه‌تی نه‌دا شه‌هاب به ئاسووده‌یی بی‌ری لی بکاته‌وه. بی به‌ری کردنی باوکی، ئه‌ویش ئاوا کوت و پر و له‌و کاته‌دا و له نه‌کاو، بو زهینی لاو و خاوی ئه‌و زور می‌شک‌پروو‌کین و هه‌ل‌ته‌کین بوو.

له ترسی ئه‌وه‌ی به ده‌ستووری سه‌رۆکی ئه‌و چه‌ک‌دارانه بی سه‌ر و شوین نه‌کریم، ناویرم بلیم ئه‌وانیش به هۆی ئه‌وه‌ی شه‌هاب ته‌مه‌نی زورکه‌م بوو، بیجگه له‌وه بریکیش دال‌گۆشت و لاواز بوو، ریگه‌یان نه‌دا شه‌هاب له‌و شه‌ر و گولله‌بارانه‌دا له‌گه‌ل‌یان بکه‌وی. سه‌رکرده پیی کوت جاری بروه‌توه بو شاره‌که‌ی خۆیان؛ هه‌تا بزاین دوایی چمان به سه‌ردی و چ ده‌بی.

له حالیک‌دا تاپۆ و تارمایی ئه‌و پرسیاره به زهینی شه‌هاب‌دا تیده‌په‌ری که بلیی ئه‌و زاته بوچی وای نووسییتی و بوچی ئه‌وی بی به‌ری کردبی؛ له‌و ئالۆزی و بشیوی‌یه‌دا سواری مینی‌بووسی‌ک بوو، رۆیشه‌توه بو مالی خالی. کاتیک گه‌یشه‌تبه‌وه شاره‌که‌ی خۆیان، تاریکانی ئیواره ببوو. له پر، به سه‌ر قرمه‌ی قه‌نناسه و ته‌قه‌ی تفه‌نگ و ناله‌ی توپ و هه‌را و گرمه‌ی شه‌ردا که‌وتبوون. شه‌هاب و چه‌ند که‌سی دیکه، به په‌له له مینی‌بووسه‌که دابه‌زیبوون. خۆیان کردبوو به کۆلانی‌ک‌دا.

ویزه‌ی گولله به بن گوئی‌یان‌دا فرکه‌ی کردبوو. له‌گه‌ل تاریک‌تر بوونی ولات، ته‌ق و توقی شه‌ریش زیاتر بیوو.

رؤح هاتبوووه سه‌ر کونه‌لووت‌یان.

دلنیام له‌و کاته‌ش‌دا شه‌یتانی ترؤکراو ده‌ست‌به‌رداری شه‌هاب نه‌بووه و تاپۆ و تارمایی نه‌و پرسیاره‌ی به‌ زه‌ین‌دا تیپه‌راندوووه؛ بلایی نه‌و زاته بوچی وای نووسییی و بوچی نه‌وی بی‌ به‌ری کردبی. نه‌و چهند که‌سه‌ی له‌ مینی‌بووسه‌که‌دا له‌گه‌لی بوون، هه‌رکام به‌ جوړیک، خو‌یان ده‌ریاز کردبوو. شه‌هاب به‌ ته‌نیا مابوووه. نه‌ی‌زانیبوو چ بکا و بچی بو کوئی و له‌و ئاوربارانه‌دا روو له‌ کوئی بکا. هه‌رچی کردبوو نه‌ی‌ویژرابوو له‌و کۆلانه‌ تیپه‌ر بی.

له‌ ترسان ویستبووی له‌ درگای مالیک بدا و خو به‌وی‌دا بکا. دلنیام له‌و کاته‌ش‌دا شه‌یتانی راوناو ده‌ستی لئ هه‌ل‌نه‌گرتوووه و تارمایی نه‌و پرسیاره‌ی به‌ زه‌ین‌دا تیپه‌راندوووه؛ بلایی نه‌و زاته بوچی وای نووسییی و بوچی نه‌وی بی‌ به‌ری کردبی. شه‌هاب به‌ره‌و درگای ماله‌که‌ رویشتبوو. ته‌نانه‌ت ده‌ستی گرتبوو به‌ درگا‌که‌وه. پیش نه‌وه‌ی بتوانی له‌ درگای ماله‌که‌ بدا، ده‌نگی ره‌گبار هاتبوو؛ ده‌نگی ره‌گباریک هاتبوو، هاواریک هاتبوو. شه‌هاب هاواریکی لئ هه‌ستابوو. که‌سیک پیکرابوو. شه‌هاب پیکرابوو. گولله‌یه‌ک راست له‌ لاقی چه‌پی درابوو. چهند که‌س زوو گه‌ش‌تبوووه سه‌ری. به‌ برین‌داری که‌وتبووه ده‌ستی هیزه‌کانی ده‌وله‌ته‌وه. وه‌ختیک چوو‌بوونه سه‌ری، شه‌هاب تفه‌نگی بی‌ نه‌بیوو. له‌رپوه‌ زانیبوویان که‌سیکی ئاسایی‌یه. ویستبوویان به‌ری ده‌ن یان بینیرن بو نه‌خوش‌خانه. دلنیام له‌ نیو ئیش و ئازار و ئاه و ناله‌ و خوین و خوڤدا، شه‌یتان ده‌ستی

لی هه ل نه گرتوو و تارمایی ئه و پرسیاره ی به زهین دا تیپه راندوو؛ بلیی ئه و زاته بوچی وای نووسی بی و بوچی ئه وی بی بهری کرد بی.

له ترسی ئه وه ی له و ئاژاوه و ههرا و گرمه و تهق و توقه دا نه که وه بهر گولله یه کی و یله کی یه وه، ناویرم بلیم پیش ئه وه ی له کولی بنه وه، یه کیکیان زوو گیرفانه کانی شه هاب گه رابوو. یه کیکی له گیرفانه کانی شه هاب، توزیک نانه رهقه ی تی دا ببوو. گومان یان لی پهیدا ببوو. ئه مه ده بی یارمه تی بو برد بیتن. هه ر له وی دادگایان بو دانا بوو.

له ترسی ئه وه ی له که م تر له سی ده قیقه دا دادگایی نه کریم و له که م تر له سی ده قیقه دا ئیعدام نه کریم، ناویرم بلیم له که م تر له سی ده قیقه دا، بی ئه وه ی پرسیاریکی لی بپرسری، وهک رۆژی روون بویان روون ببوو شه هاب له به ره ی کافره کان دایه.

بی گومان له و کاته ش دا و به و خوین و خوړ و برین داری یه ش، ئه گه ر شهیتان ده رفه تی ببوایه، تارمایی ئه و پرسیاره بیسه ی به زهینی دا تیده په راند؛ بلیی ئه و زاته بوچی وای نووسی بی و بوچی ئه وی بی بهری کرد بی.

له که م تر له سی ده قیقه دا، به برین داری ئیعدام کرابوو.

له ترسی ئه وهی نیوه شهویک ماله که مان بهر قۆمپاره نه درئ، ناویرم بلیم شهڕ و ههرا و ههلات ههلات و ئاواره بوونی ئه و سالانه، ببووه هوی ئه وهی رووگهی دلان و بهرزه جی و مهزنه مایکی وه کوو ته کیه ی حه زه تی شی حه مدوون «خودا ده ولت و شه وکه تی هه ر پایه دار و به رده وام راگری» ئه و به و و پمینه ی جارانی نه مینی.

من گوچ کرا و چاو پشکووتووی ئه و درگایه بووم، حه دی ئه وه م نیه بلیم دوای ئه و رووداوانه ی وه ک تیسکه ی تفهنگ هاتن و رویشتن، ته کیه وه ک جارانی هه ر لی نه هاته وه.

به ره به ره ئه و تا قمه که مه مرید و ده رویشه ی جار جاره یه ک هات و چۆیان ده کرد، دوورتر که و تنه وه و ته نانه ت ته ریکه کانیش له ته کیه ته کینه وه و روژ له دوای روژ ته کیه چۆل و چۆل تر ده بوو. له ماوه یه کی کورت دا وای لی هات چهنده رویشی پیری به سالاجوو نه بوایه،

ئهویش ته نیا وهختی بانگدان و سه‌ری نویژه کان‌یان، کهس رووی له ته‌کیه‌ی چه‌زره‌تی شی‌حه‌مدوون نه‌ده‌کرد.

« دوور له چاکانی عه‌جه‌ب فاحیشه دنیا‌یینکه.»

ئه‌ی یانی‌گری ره‌نج به‌خه‌سار، ئه‌وه ئه‌وه که‌سه‌یه له‌سه‌خت‌ترین روژه‌کان‌دا، بوو به‌کو‌له‌که‌ی ته‌کیه و شانی وه‌به‌ر هه‌موو ئه‌رک و زه‌حه‌ته‌کان دا و نه‌ی‌هیشته‌په‌ناگه‌ی بی‌په‌سیوان و چرای رووناکی ئه‌وه‌که‌هه‌ژاره‌بکوژیته‌وه. له‌ترسی ئه‌وه‌ی له‌و دنیا‌ش له‌به‌ره‌که‌تی ئالای چه‌زره‌تی ره‌سووله‌للا و له‌سه‌یه‌ری ئالای سه‌وزی ته‌کیه‌ی چه‌مدوونی بی‌به‌ری نه‌کریم، ئه‌وه‌ناگه‌یه‌وه‌که‌خاتوو گو‌له‌ندام «خودا ئه‌جر و پاداشتی چاکه‌ی بداته‌وه و له‌گونا‌هانی ببووری» مابووه و ته‌کیه‌یه‌کی چۆل و هو‌ل و کر و بی‌ده‌نگ.

ته‌کیه‌که‌خووی به‌بینه و به‌ره و میوانی و ته‌قه‌ی مه‌جوعمه و خه‌لکی زۆر و کووری زی‌کر و ده‌نگی ده‌ف و سرت و خورتی ده‌رویشان گرتبوو؛ ئیستا مابووه‌سه‌گیکی پیری زه‌ین شیواوی ده‌رکراوی لاکه‌وته‌ی به‌ر درگا و قشقه‌ره‌یه‌ک که‌له‌سه‌ر دارگو‌یژه‌کۆنه‌ساله‌که‌هیلا‌نه‌ی ساز کردبوو. قشقه‌ره‌که‌به‌نیو‌باخچه و به‌سه‌ر ته‌کیه‌دا هه‌ل‌ده‌فری و ده‌نیشته‌وه و قره‌قری بوو؛ سه‌گیش جار جار قورووسکه‌یه‌کی لی‌ده‌هات.

خاتوو گو‌له‌ندامی پیره‌دایک، به‌شه‌له‌شه‌ل به‌نیو‌مزگه‌وت و باخچه و مدبه‌ق‌دا ده‌سووراوه و به‌به‌رینایی دنیا‌یه‌ک بو‌ئاواته‌له‌کیس چوو‌ه‌کانی، ئاخ‌ی هه‌ل‌ده‌کی‌شا و فرمی‌سکی هه‌ل‌ده‌رشت. ته‌نیا دلی‌به‌وه

خۆش بوو به چهند مانگ جارێك سارای كچی له گهل مێرده كهی دههاتن و سهریان دهدا. جار و باریش یهك دوویهك له دهرویشه پیرهكان دههاتن بۆ لای و دهی دی تاق و لۆقهیهك له خهلكیش دهچن به سهرسوورمانهوه دهروانه نیوهوهی تهكیه و تامه زروایانه پێیان خۆشه بچنه نیو دیوه چكۆله كاگلی یهكهی ههزرهتی شی همدوون و زیارهتی ئهو سی سهیید و سالار و سهرداره بکهن.

من ههدهم نیه بلیم ئهوی ههناوی خاتوو گوله ندامی به جارێك دادهروو خاند و دهبووه هوی ئهوهی رۆژ به رۆژ دل ناسکتر و خهفته بارتر بی و دنیای لی تهنگ و تاریکتر دهکرد، ته نیایی و بی دهنگی بوو. ته نیایی یهك که جار جار قره قری ناخۆشی ئهو قشقه رهیه وهخوی دیناوه و زوری پی تیک دهچوو. بی دهنگی یه کیش که قورووسکهی سهگه کهی بهر درگا، لیکهی دهدا و خاتوو گوله ندام زوری پی ناره حهت بوو.

به شهله شهله، دهچوو نیو مزگه وته چۆله که و چاوی له چاوی وینه خه یالی یه کهی ههزرهتی شی همدوون دهبری و دهستی ده کرده گریان. به چوار دوری مزگه وته که دا دهسووراوه. کاتیک چاوی به و هه موو دهفه یه ده کهوت که هه موویان له ریزی که وه به دیواره که وه هه ل واسرابوون و هه رکام به بزماریکه وه کرابوون، دهفه کان یه ک دووانیکیان به ساغی مابوونه وه و ئهوانی دیکه شه هید کرابوون، کسپه له دلی هه ل دهستا و ئاور له هه ناوی بهرده بوو؛ خوی پی رانه دهگیرا و دهچوووه پیشی. رووبه رووی وینه کهی ههزرهتی شی همدوون، هه تا

ماندوو ده بوو، به گریان و لوره لور، نهو جی راز و نیازانه ی دهلاواندهوه و دهی دواندن و پیی دا ههله ده کوتن.

من ناویرم نهوه بگیرمهوه یه کیک له ساله کانی دوا ی ههلات ههلاته که، پیش نهوه ی شیخیک، له لایه ن دهوله تهوه بو ته کیه ی حه زره تی شی حه مدوون دیاری بکری و پیش نهوه ی دهیان مهلا و ریش سپی وه پیش پولیک ده فژهن بکهون و شیخی تازه بینن بو ته کیه؛ نیوه شه ویکی سارد و سر و کپ و کری پاییزی، کهس به دهره وه نه بوو و سریوه له ته کیه نه ده هات. هه موو ولات خه لوه ت و بی دهنگ بوو. ته نانه ت شنه بایه کی سووک نه ده هات تا کوو زولفی گیاکان و سه ر لقی داره کان بیزوینی. ته کیه، له بی دهنگی و بی جم و جووله یی دا، ده ت کوت وینه یه کی به دیواره وه ههله واسراوه که هه موو شتیکی له چرکه یه ک دا راگیراوه و به موله ق راوه ستاوه.

نه ی سه گه ده ججالی لان زه لیل، نمه ک گیری نهو دهرک و دهره وازه بووی. تو حه دت نیه ته نانه ت چاو له داوینی هاوسه ری پیر و ژیری سهروه رم بکه ی و له حاند خوته وه پیی بوهری و بلیی خاتوو گوله ندام له میژ بوو خه و له چاوی زرابوو و له دیوه که ی خوی دا راکشابوو. روه خانه تی سهروه رم له دروشمی پیاویکی سه رتاپا سه وزی ریش وه کوو چوری شیر ی گوچان به ده ست، هاته پیش چاوی. خاتوو گوله ندام زانی نهو روه خانه ته له وه ی که باسی ته کیه و توره مه ی حه زره تی شی حه مدوون «خودا نکوولی کاران و نه ویستانی وه ئامان بینی» کراوه، تووره بووه و ئارامی لی ههله گیراوه.

خاتوو گوله‌ندام، ده‌ی زانی ئه‌و رۆحانه‌ته ئیستا له پشت درگای خه‌لوه‌ت‌خانه کاگلی‌یه‌که‌ی چه‌زهره‌تی شی‌حه‌مدوونه‌وه دیتته ده‌ری و بی‌ئوه‌ی خشپه و چرپه‌ی بی و هیچ شتیک بجوولینیتته‌وه، وه‌ک ئه‌وه‌ی بزانی چ ده‌کا و چی ده‌وی و بو کوی ده‌چی، یه‌ک‌راست ده‌چیتته باخچه و هه‌تا بن دارگوێزه کونه‌ ساله‌ هه‌ل‌نه‌پاچراوه‌که‌ راناوه‌ستی.

له‌وی به‌سپایی سه‌ر هه‌ل‌دینتی و ده‌روانیتته لقه‌ تیک‌ئالاه‌کانی سه‌ر سه‌ری، چاوی پیروزی به‌ هیلانه قشقه‌ره‌یه‌ک ده‌که‌وی. قشقه‌ره‌ له سه‌ر هیلانه‌که‌ی خو‌ی هه‌ل‌نیشته‌وه و کلکی جولانی نا‌کا و خه‌ونووچکه‌ ده‌ی‌باته‌وه. بی‌ئوه‌ی بی‌لی ته‌نانه‌ت لقیکی باریکی وشکه‌لاتووی دارگوێزه‌که‌، له ژیر لاقی‌دا قریه‌ بکا، یان گه‌لایه‌کی وشکه‌لاتووی بی‌تین و گیان، له لقه‌که‌ی به‌ربیتته‌وه و خشه‌یه‌کی هیواشی لی‌بی، ته‌شریفی نازدار و دل‌ره‌نجاوی به‌ دارگوێزه هه‌ل‌نه‌پاچراوه‌که‌دا سه‌رده‌که‌وی، هه‌تا ده‌گاته لقه‌کانی سه‌ر سه‌ری راناوه‌ستی. بی‌ئوه‌ی قشقه‌ره‌ وه‌خه‌به‌ر بی و جووله‌ بکا، شووشه‌یه‌ک نه‌وت له به‌رقه‌دی ده‌ردینتی، هیواش هه‌تا ئاخیرین تنوکی به‌ قشقه‌ره‌که‌ی‌دا ده‌ریژی. رۆحانه‌تی پاک و پیروزی نوینه‌ری چه‌قیقه‌ت و قوتبی ته‌ریقته‌ت، شه‌مچه‌یه‌ک له گیرفانی ده‌ردینتی و لقیک به‌ قه‌راغی قوتوه شه‌مچه‌که‌دا ده‌خشینی. په‌نا بو خودای په‌روه‌ردگار، ئاوریکی سه‌وزی تیژ له لقه شه‌مچه‌که‌ ده‌بیتته‌وه. لقه شه‌مچه‌که‌ هه‌ل‌دینتی و له‌ هه‌وا رای‌ده‌گری. داده‌نه‌وی لووتی مه‌باره‌کی له قشقه‌ره‌که‌ ده‌باته‌ پیشی، قشقه‌ره‌ هه‌ر خه‌ونووچکه‌ ده‌ی‌باته‌وه. لقه شه‌مچه‌که‌ له کلکی ده‌باته‌ پیشی و ئاوره سه‌وزه تیژه‌که‌ی پیوه‌ده‌نی. قشقه‌ره‌ یه‌ک‌به‌خو‌ی داده‌چله‌کی و ته‌کان له

خوی ددها دهرپه ری؛ به لام دلی له نیوان دوو دستدا ده که ویتته فرکه. له چاو ترووکانیک دا، ئاور هه موو گیانی قشقهره ده ته نیتته وه و دهسته کان شل دهن. قشقهره هه تا ئه و جینگایه ی ده توانی ده قری و ده فری و پاشان دهری. رۆحانه تی مه زنی ئه ولیا و مشایه خی ئه و ری بازه مه زن و نیوداره، ئاوا فیلی دین دوژمان پووچهل ده که نه وه.

له پیش چاوی خاتوو گوله ندام، رۆحانه تی دل مه ندی پیروژه واشی ئه و گه وه هری شه و چرایه، ئه و زاته بی مه ی مه ست و روو له خودایه، ئه و چاکه دهروون زیرمال و دل وه ک زولفی به ره زایه، ئه و نیوچاو نوورانی و دلاویه ههر به و جوهری به دارگویتزه که دا ههل گه راوه، دیتته وه خواری، چاویکی به مانا له بهر درگای ته کیه ده کا؛ ده زانی ئیستا منی سه گی پیری لاکه وته له بهر درگا که وتووم. خاوه ن شکو «خودا رمین به ری بازی بدا» ته شریفی پیروز و دره وشاوه ی بو ئیره وه نایه و ته شریفی ده چیتته وه خه لوه ت خانه و دیوه چکوله کاگلی به که وه.

له و شه وه به دواوه، خاتوو گوله ندام له بهر خویه وه، باسی ئه وه ده کا که رۆحانه تی ئه و زاته سه رتاپا سه وزی ریش وه ک چوری شیری گوچان به دهسته، له وه ی که باسی نهینی به کانی ئه و بنه ماله یه بلاو بوته وه، دل مه ند و دل ره نجاو بووه. خاتوو گوله ندام هه ره شه له خه لک ده کا، بیتوو به حال و دووبه لاق به نه ئه و دیوی درگای دیوه که ی حه زره تی شی حه مدوونه وه، ده ستیک کوت و پر قولابه ی لاق یان ده گری و وه ک ئه وه ی کоте په رویه ک دانی، به ره ورووی خوی دایان دهنی و به گوچانه ئاسنه باریکه نووک تیژه که ی، یه ک به خوی له په راسووه کان یان ده کوتی. پاشان شووشه یه ک نه وت له بهر قه دی دهر دیتنی و پییان دا

دهر پڙی. ئاوریکى تیزی سهوز به گیان یانهوه دهنی. ئاور له ههموو گیان یان بهر دهی و به گوچانه که یهوه به دهور یان دا دی و گوئی له چهق و چو و قرچه قرچی سووتانی گوشت و بهز و ئیسقانه کان یان ده گری؛ مه بادا که سیک بجیته ئه و دیوه وه.

ئهی پیره سهگی به دنمهک و که لاک که وتوو، له بهر که لاکى و لاکه وتیهى مه گهر ههر قورووسکهت بی. حهدی ئه وهت نیه بقورووسکینی و بلیی به ئیمانی ئه و که سهی ئه و قسه یه ی ساز کرد و گیرایه وه، خیزانی دل سوز و پهیمان راگری سه یید و سهروه رم هه تا کوتایی ته مهنی بو ههموو ئه و گوئی دیره کورته بالایانه ی به شه و به رۆژ به دوا یه وه بوون و دهر و ژووری ته کیه یان لی پر ببوو و چاویان لی نه ده ترووکاند و له کوئی نه ده بوونه وه، هه روا به رده وام باسی رۆحانه تی ئه و پیاوه سه رتاپا سه وزه ریش وهک چۆری شیرى گوچان به دهسته ده کا.

خیزانی ئازیزی ئه و باوکی هه ژاران و خه م خۆری بی که سان و ری شان دهری لی قه و ماوانه، خیزانی رووسووری ئه و سه یید و سه روک و سولتانه، خیزانی داوین پاکى ئه و تریفه ی مانگ و گری ته یسانه، ههموو جاریک ده ستیکی له که له که ی دهنی و به دهسته که ی دیکه ی گوچانه که ی به ره و حه و راهه گری؛ تف و نه حلهت و تووک و نزا له و که سه ده کا که باسی پیری ژیر و باوکی ده س گیر و بنه ماله به ریزه که ی شای شایان و سه یید و سه روکم حه زره تی شیخ باپیری گیرا وه ته وه.

توقی عه زازیل/ ۲۰۱۱

خاتوو گوله ندام وه ختییک گوچانه کهی دا دینیته وه خواری، ده لئی کلکی لئی بروی و بی ئیمان بی ئه و که سهی به سه رهاتی ئه و بنه ماله یه ی گپراوه.

چغه؛ رۆحانه تی سهروه رم «خودا له و دنیا ش سیبه ری له سه رم نه بری و چه شرم له بهر پینی دا بکری» قشقه ره کهی به سزای خوئی گه یاند؛ به لام توئی هیشته وه و نهی تو پاندی؛ تا کوو به سه گمه رگی و ژیان به فیرویی بتوپی. پکه وه.